

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

முதலாழ்வார்களுள் முதல்வரான

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி

பெருமாள் கோயில்

பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யர்

இயற்றிய

தீவ்யார்த்ததீபிகையென்னும்

உரையுடன் கூடியது.

M.R. கோவிந்தஸாமி நாயுடுவால்,

மதராஸ் மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

விபவஞ்சு

1928.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்.

திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி		3	0	0
—தெளிவுரை	}			
திருப்பாவையின் விரிவுரை	...	1	4	0
ஷை திக் ராப்பர் பயிண்ட்	...	1	0	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை	...	2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை	...	1	12	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை	...	1	10	0
திருமலை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, அமலனாதிபிரான்,	}	1	6	0
கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை				
முதலாயிரம் முழுமையும் 3 வால்கூட்களாக	}	10	8	0
நல்ல பைண்ட்				
இராமாநுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை	...	0	12	0
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை	...	0	10	0
பெரிய திருமடல்—விரிவுரை	...	1	0	0
திருவெழுகூற்றிருக்கை—விரிவுரை	...	0	5	0
திருவாசிரியம்—விரிவுரை	...	0	5	0
பெரிய திருவந்தாதி	...	1	8	0
ஸ்ரீவசநபூஷண ஸாரம்	...	1	0	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம்	...	0	4	0
பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ண வைபவம்	...	0	3	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை	...	0	6	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை	...	0	12	0
ஸ்தோத்தரவ்யாக்யாந சோதநம்	...	0	3	0
நமஸ்காரதத்துவம்	...	0	2	0
ப்ரணவாதிகாரதத்துவம்	...	0	4	0
ஸுதர்சந சதகம் தமிழுரை	...	1	0	0
ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான	}	1	4	0
மணிப்ரவாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு) விபி				
ஸ்ரீஸ்தவத்தின்	...	0	6	0
அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தின்	...	0	12	0
திருப்பல்லாண்டு விரிவுரை	...	0	4	0
ஆசார்ய ஹருதய மூலம்	...	0	3	0
ரஹஸ்ய மூலம்	...	0	6	0
உபந்யாஸரந்தமாலா (க்ரந்தவிபி) ஸம்ஸ்க்ருத	}	0	6	0
பாஷையில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்				
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	...	0	2	0

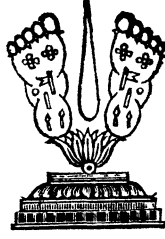
[இன்னும் பல புத்தகங்களும் உள்ளன.]

“ திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ” ஆபீஸ்,

32. பந்தர் தெரு, G. T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது.)

சீவ லீலதயாபாத்நி நமஸ்குருகுமாரீஸ்வரீ!

யதீந்திரபரவணம் வந்தே ரம்பஜாமாதரம் முநிம்॥

[ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்நி தீபகத்யாதி குணர்ணவம்.
யதீந்திரபரவணம் வந்தே ரம்பஜாமாதரம் முநிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்॥

யோநித்யமப்யுத + ராமாதுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதஸுமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமப்யுத + ராமாதுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது.)

மாநா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா॥

[மாதா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி மூர்த்நா.]

(ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது.)

ஹுதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

[ஹுதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.]

ஸ்ரீ:

முதலாழ்வார்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்களனைவர்க்கும் முன்னே இந்த வுலகிலிருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகளாய்ந்துரைத்த பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் என்னுமிம்மூவரும் முதலாழ்வார்களென்று பிர வித்தி பெற்றிருப்பர். “மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் நூல் செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றி மையோரென்று முதலாழ்வார்களென்னும் பெயரிவர்க்கு, நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து.” என்ற உபதேசரத்தினமலைப் பாசரம் நோக்கத்தக்கது.

விபவத்தில் இம்மூவரும் பகவத்கடாசுடம் பெற்ற பின்னர் ஒருவரையொருவர் விட்டுப்பிரியாமல் ஒன்று கூடியே வாழ்ந்தது பற்றி அர்ச்சாவதாரத் திருக்கோயில்களிலெங்கும் இம்மூவரும் ஒன்றுசேர்த்தே கோயில் கொண்டிருப்பார்கள் ; அப்படியே இவர்களின் வைபவமும் ஒன்றுசேர்த்தே அதுஸந்திக்கப்படும். இம் மூவர்க்கும் திருநாள்பாட்டு அருளிச்செய்யாநின்ற ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகளும் “ஐப்பசியிலோணமவிட்டம் சதயமிவை, ஒப்பிலவா நாள்களுலகத்தீர்—எப்புறியும், பேசுபுகழ்ப் பொய்கையார் பூதத் தார் பேயாழ்வார், தேசுடனே தோன்று சிறப்பால்.” என்று ஒரே பாசரமாகத் தொகுத்து அருளிச்செய்தமையும் நோக்கத்தக்கது.

பொய்கையாழ்வார்.

“தெண்ணீர்வயல் தொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து” என்று ஓளவையார் பாடியபடி கல்வி கேள்வி அறிவொழுக்கங்களாலன்றவர் பலரையுமுடையதான தொண்டை நன்னாட்டிலே புண்ய சேஷத்ரங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் மிக்க சீர்மை பெற்று விளங்கும் ஸத்யவ்ரதசேஷத்ரத்திலே, “முத்திதரும் நகரேழில் முக்கியமாங்கச்சி” என்றும் “காசி முதலாகிய நன்னகரி யெல்லாம் கார்மேனியருளாளர் கச்சிக்கு ஒவ்வா” என்றும் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதும் வேகவதியென்னும் புண்ணிய நதியின் தென்பால் விளங்குவதுமான காஞ்சிமாநகரிலே ஸ்ரீயதோக்தகாரி ஸந்நிதியென்று ப்ரஸித்தமான திருவேங்கா வென்னும் திவ்யதலத்தின்வடபுறத்தில் மஹான்களது திருவுள்ளம்போல் ஆழ்ந்து தெளிந்து விளங்கும் பொற்றாமரைப் பொய்கையிலே பூத்த தொரு நற்றாமரைப்பூவிலே ஐப்பசிமாதத்துத் திருவோணத்திலே ஒருவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய பிரபாவத்தைப் பார்த்து அனைவரும் இவரைத் தேவீற்சிறந்த திருமாலின் திவ்யாயுதங்களுள் பாஞ்சஜன்யமென்னும் திருச்சங்கின் அம்சமாக அறுதியிட்டிருந்தனர். பொய்கையில் அவதரித்தது காரணமாகப் பொய்கையாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றாரவர்.

பூதத்தாழ்வார்.

நீர்வளம் நிலவளம் முதலிய பல வளங்களும்மலீந்து இப் பூமண்டலத்திற்குத் திலகம் போன்றுள்ள அத்தொண்டை மண்டலத்திலே கீழ்க்கடற்கரையிலுள்ள திருக்கடல்மல்லையென்கிற மஹா பளிபுரத்திலே குருக்கத்திப்பந்தரிலே ஒரு குருக்கத்திமலரிலே ஐப்பசி மாதத்து அவிட்ட நசூத்ரத்திலே ஒருவர் திருவவதரித்தார். இவருடைய வைபவத்தை நோக்கி அனைவரும் இவரைக் கௌமோதகி யென்னும் கதாயுதத்தின் அம்சமாக அறுதியிட்டிருந்தனர். இவர்க்குப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமானபடி என்னென்னில்;—வடமொழியில் “ஊ-ஸூதாயா.” [பூ—ஸத்தாயாம்.] என்கிற தாதுவடியாகப் பிறந்தது பூதம் என்னுஞ் சொல்.

ஸத்தை பெற்றது என்று பொருள். எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களையதுபவித்தே ஸத்தைப்பெற்றாரென்னுங் காரணம் பற்றிப் பூதத்தாழ்வாரென்று திருநாமமாயிற்றென்றுணர்க. திருவாய் மொழியில் (5-2-1) “கடல்வண்ணன் பூதம்” என்றவிடத்து வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் விளங்கக் காண்க.

பேயாழ்வார்.

“ஆரோடரெட்டுத் தொண்டை” என்றவாறு நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் இருபத்திரண்டு திருப்பதிகளையுடையதான துண்டரமண்டலமென்கிற அத்தொண்டைவளநாட்டிலே திருவல்லிக் கேணியென்னும் திவ்ய தேசத்துக்குத் தென்திசையிலுள்ள திருமயிலை நகரிலில் ஒரு கிணற்றிலேயுண்டான செவ்வல்லிப் பூவிலே ஐப்பசி மாதத்துச் சதயநகூத்தரத்திலே ஒருவர் திருவவதாரஞ் செய்தருளினர். இவருடைய வைபவத்தைக்கண்டு பலரும் இவரை நந்தகமென்னும் வாட்படையின் அம்சமாக அறுதியிட்டனர். இவர் ஒப்புயர்வற்ற பகவத்பக்தியையுடையராய், கண்டவர்களடங்கலும் ‘இவர் பேய் பிடித்தவர்’ என்னும்படி நெஞ்சழிந்து கண்சுழன்று அழுதும் சிரித்தும் தொழுதுமெழுந்தாடியும் மகிழ்ந்து பாடியும் அலறியுமே அநவரதம் போதுபோக்கிக்கொண்டிருந்த மையால் பேயாழ்வாரென்று திருநாமம் பெற்றனர். பரமபக்தி தலையெடுத்து எம்பெருமானை அதுபவிக்கும்திறம் மற்ற ஆழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு மிகப் பெரிதாயிருந்ததனாலும், இவர்தாம் எம்பிரானுக்கு ஆட்பட்டது மாத்திரமேயன்றித் திருமழிசையாழ்வாரைத் திருத்திப் பணிகொண்ட மஹாநாதலாலும் மஹநாஹ்வயர் என்ற மற்றொரு திருநாமமும் இவர்க்கு உண்டு.

இவர்களின் வைபவம்.

ஸ்ரீராம பரதலக்ஷ்மணர்போல அடுத்தடுத்த நாள்களில் அவதரித்தவர்களும் அயோரிஜர்களுமாகிய இம்மூவர்க்கும், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய திருவாணையினால் ஸேனைமுதலியார் இந்நிலத்திற்கெழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து திருமந்தி

ரப் பொருள்களையும் உபதேசித்தருளினர். அதனால் இவர்கள் “ முக்குணத் திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றிநின்று ” என்றோரே ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சிறிதும்ற்று சுத்த ஸாத்விகர்களாய் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதையே பெரும் பேறுகக்கொண்டு ஞானபக்திவிரக்திகளுக்குப் பிறப்பிட மென்னலாம்படி விளங்கி “ உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன் ” என்றோரே பகவத் குணது பவத்தையே தாரகமும் போஷகமும் போக்யமுமாகக்கொண்டு அந்ந பாநாதிகளை யொழித்து, உண்டியே உடையே உதந்தோடுகின்ற இம்மண்டலத்தாரோடு கூடகில்லாமல் ஒருநாளிருந்தவிடத்தில் மற்றொருநாளிராதபடி ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒரு வரையொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த இம்மூவரையும் ஓரிடத் திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் முகமாக உலகத்தை வாழ் விக்கவேணுமென்கிற குதூஹலம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தி லுண்டாயிற்று.

ஸத்யகாமனாய் ஸத்யஸங்கல்பனான எம்பெருமானுடைய மனோரதம் பழுதுபடுமோ? அவனுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறு தற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது—ஒருநாள் ஸத்யன் அஸ்த மித்தபின்பு பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரையடைந்து அங்கு ம்ருகண்டே மஹர்ஷியின் திருமாளிகையிற் சென்று அதன் இடை- கழியிற் பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வாரும் அங்கே வந்து சேர, “ வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி ” என்கிற சாஸ்திர முறைப்படி ஒருவரை யொரு வர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தவுடன், “ இவ்விடம் ஒருவர் படுக் கலாம், இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம் ” என்று பொய்கையார் விண் ணப்பஞ்செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் அங்கு உட்கார்ந்திருந் தனர். அதன் பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரையொருவர் தண்டன்ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக் கொண்ட பின் “ இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம் ” என்று பொய்கை பூதத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்

விதமே மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு பரஸ்பரம் பகவத் குணங்களைச் சொல்லுதலும் கேட்டலுஞ்செய்து களித்திருந்தனர்.

அப்பொழுது உலகளந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும் பொருட்டுப் பெருத்த இருளையும் கனத்த மழையுமுண்டாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே சென்று நின்று பொறுக்க முடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருளினான். அதன்மேல் இவர்கள் ‘இதுவரையிலும் இல்லாத நெருக்கம் இப்போது உண்டானதற்குக் காரணமென்கொல்!; பிறரெவரேனும் இங்கு வந்து புகுந்தவருண்டோ?’ என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல் நீரையே நெய்யாகக் கொண்டு ஸூர்யனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தையைத் திரியாகவுங் கொண்டு ஞானதீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டி னொளியாலும் இருளற்றதனால், பேராழ்வார் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவித்தமை கூறியவளவிலே மூவரும் பகவத்ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அதுபவித்து ஆரந்தப் பெருவெள்ளமெய்தி அதனுக்குப் போக்குவீடாகப் பிரபந்தங்களருளிச்செய்து உலகத்தாரை உய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினர்.

அப்பொழுது, பொய்கையாழ்வார் “வையந் தகளியா” என்று தொடங்கியும், பூதத்தாழ்வார் “அன்பே தகளியா” என்று தொடங்கியும், பேராழ்வார் “திருக்கண்டேன்” என்று தொடங்கியும் மூவரும் மூன்று திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இப்பிரபந்தங்கட்கு அடைவே, முதல் திருவந்தாதி யென்றும் இரண்டாம் திருவந்தாதி யென்றும் மூன்றாம் திருவந்தாதி யென்றும் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று.

பின்பு இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் தேஹஸீசனென்னும் திருக்கோவலுராயனரைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று நெடுங்காலம் திருப்பதிகள்தோறும் சென்று மங்களாசாஸனம் செய்து, யோகபலத்தால் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்திருந்து வையகத்தை வாழ்வித்தருளினர்.

முதலாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

பொய்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதல் திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருள்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் முதல் வரான பொய்கையாழ்வாரருளிச் செய்ததும், நாலாயிரப் பிரபந்தத் தில் மூன்றாவது ஆயிரமாக ஸ்ரீமந்தாதமுனிகளால் வகுக்கப்பட்ட இயற்பாவில் முதற் பிரபந்தமுமாகும்.

அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது அந்தாதி. அன்மொழித் தொகை; வடமொழித்தொடர். அந்த ஆதி எனப்பிரிக்க. அந்தாதி யாவது—முன்னின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவரும் செய்யு ளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. அந்தாதியென்பது தொண் ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி யென் றும் நூற்றந்தாதியென்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவின லேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக்கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் பாடுவது நூற்றந்தாதி. இப்பிரபந்தம் நூறு வெண்பாவினாலமைந் தது. சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள், பொருட்டொடர் நிலைச்செய் யுள் என்றவகையில் இது சொற்றொடர் நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இந்நூ லின் பாசுரங்கள் பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிற்பது தோன்ற அறிவிற் சிறந்த ஆன்றோர் உபந்யஸிக்கக் கூமொதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை” என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டென்னுது வகை என்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க.” என்றது காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுதலின்றியே ஸ்தோத்ர

ருபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசுரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின் பாற்படும். § “விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரையில் நச்சினர்க்கினியர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றற் பல செய்யுளும் தொடர்ந்து வரத் தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது—முத்தொள்ளாயிரமும் பொய்கையார்முதலாயினோர்செய்தஅந்தாதிச்செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவும் சொல்லுப.” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

திரு என்னும்பலபொரு ளொருசொல்.- வடமொழியிலே ஸ்ரீ என்பதுபோலத் தமிழிலே மேன்மையையுடைய எப்பொருள் களுக்கும் விசேஷண பதமாகி அவற்றிற்கு முன்னே மஹிமைப் பொருளைக் காட்டிவரும். இங்கே இது அந்தாதிக்கு [நூலுக்கு] அடைமொழி. மேன்மையாகிய அந்தாதி என்றாவது, மேன்மையை யுடைய அந்தாதி என்றாவது விரியும். மற்றைத் திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்களுக்கு முன்னே இது திருவவதரித்ததுபற்றி முதல் திருவந்தாதி யென்று இதற்குத் திருநாமமிட்டு வழங்கலாயினர் முன்னோர்.

...

...

...

...

*

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முதல் திருவந்தாதி-தனியன் உரை.

[முதலியாண்டானருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரிசை வேண்பா.)

கைதையேர் பூம்பொழில்குழ கச்சிநகர் வந்துதித்த
பொய்கைப் பிரான்கவிஞர் போரேறு—வையத்
தடியவர்கள் வாழ வருந்தமிழ் தூற்றந்தாதி
படிவிளங்கச் செய்தான் பரிந்து.

பதவுரை.

கைதையேர்	{ தாழைகள் மிகுதி யாகச் சேர்ந் திருக்கப்பெற்ற	வாழ	வாழும்படியாகவும்
பூம்பொழில்	{ அழகிய சோலைகளாலே குழ்	படி விளங்க	{ இப்பூமியானது (இருளீங்கி ஞானவொளி பெற்று) விளங் கும்படியாகவும்
கச்சி நகர்	{ காஞ்சிபுரத்தில் [திருவெஃகாவி னருகே]	அரு தமிழ்	{ அரிய தமிழினாலாகிய
வந்து உதித்த	திருவவதரித்த		{ அந்தாதித் தொடையா லமைந்த தூறு பாசரங்களை யுடைய பிரபந்தத்தை
பொய்கைப் பிரான்	{ பொய்கையாழ்வா ரென்கிற	தூற்றந்தாதி	
கவிஞர் போர்	{ கவிச்சேரவந்த ஏறு		
வையத்து	{ இப்பூமண்டலத்தி லுள்ள	பரிந்து	அன்புகொண்டு
அடியவர்கள்	{ பக்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்	செய்தான்	{ திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

“இன்கனிபாடும் பரமகவிகள்” என்றும் “செஞ்சொற்
கவிகள்” என்றும் நம்மாழ்வாராலும், “செந்தமிழ் பாடுவார்”
என்று திருமங்கை மன்னனாலும் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிச் செந்
தமிழ்க் கவிகளுள் சிறந்து விளங்குபவரும், திருக்கச்சிமாநகரில்
திருவவதரித்தவருமான பொய்கையாழ்வார் தமது தீவ்யப்பரந்த

மாகிற சிறந்த திருவிளக்கையேற்றி அதனால் இந்நிலவுலகம் முழுவதையும் இருள்நீக்கி விளங்கச்செய்து, “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணாச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றாற்போல பகவத்பக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் இப்பிரபந்த முகத்தால் வாழ்வித்தருளினர் என்றதாயிற்று.

கவிஞர்போரேறு = வடநூலார் ச்ரேஷ்டர்களைச் சொல்லும் போது, சிங்கம் புலி எருது முதலிய செருக்குடைய மிருகங்களுக்கு வாசகமான சொற்களைச் சேர்த்து, ‘புருஷஸிம்ஹ:’ ‘புருஷவ்யாக்ர:’ ‘புருஷபுங்கவ:—புருஷர்ஷப:’ என்று பிரயோகிப்பதுபோலவே தமிழரும் பிரயோகிப்பதுண்டாகையாலே “கவிஞர் போரேறு” என்றது கவிகளுட்சிறந்தவரென்றபடி. ஆழ்வார்களின் அருளிச் செயல்களாகிய திவ்யப்ரபந்தங்களை அதிகரித்தலையே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உஜ்ஜீவநமாக அத்யவலித்திருப்பது பற்றி ‘அடியவர்கள் வாழ’ எனப்பட்டது.

“அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி” என்ற பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்கின்றமையால் “அருந்தமிழந்தாதி” என்று பாடமிருந்திருக்கவேணும். ஆனாலும், தனியன் வியாக்கியானஞ் செய்தருளின பிள்ளைலோகஞ்சியர் “அருந்தமிழ் நூற்றந்தாதி” யென்றே ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதீக மெடுத்து வியாக்கியானமருளியிருப்பதாலும் இப்பாடமே நாடெங்கும் வழங்கிவரக் காண்கையாலும் இதுவே கொள்ளப்பட்டது.

படிவிளங்க என்பதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கூறுவர்; படி—பூமியிலே, விளங்க—இப்பிரபந்தம் நெடுங்காலம் விளங்கும் படியாக என்றும்; படி என்று உபமானத்துக்கும் வாசகமாகையாலே, தமிழ்ப் பிரபந்தங்கட்கெல்லாம் உபமானமாக விளங்கும் படியாக என்றும்; படி என்று திருமேனிக்கும் பெயராகையாலே, “திருக்கண்டேன் பொன் மேனிகண்டேன்” என்று பேயாழ்வார் அநுஸந்திக்குமாறு எம்பெருமானுடைய திருமேனி விளங்கும்படி “வருத்தம் புறவிருள் மாற்ற எம் பொய்கைப்பிரான் மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுங்கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன் றெரித்த திருவிளக்கு” என்று இராமாநுசுநூற்றந்தா

தியில் அமுதனார் அருளிச்செய்தபடியே திருவிளக்கேற்றியது போன்ற பாமாலையை அருளிச் செய்தாரென்றும் கூறுவர்.

பரிந்து - எம்பெருமான்மேற் காதல்கொண்டு என்கை.

கேதகீ என்னும் வடசொல் 'கைதை' எனவும், காஞ்சீநகரம் என்னும் வடசொல் தொடர் 'கச்சி நகர்' எனவும் திரிந்தன.

கச்சிநகர்வந்துதித்த பொய்கைப்பிரான்.

இத்திருவந்தாதிக்குப் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்த வியாக்கியான அவதாரிகைத் தொடக்கத்தில்—

“இன்கலிபாடும் பரமகவிகளென்றும் செந்தமிழ் பாவோரென்றும் இவர்கள் அவதரித்தது ஓரோ தேசங்களிலேயாகிலும் காலப் பழமையாலே இன்னவிடமென்று நிச்சயிக்கப் போகாது.”

என்றருளிச் செய்திருக்கும் வாக்கியத்தை நோக்குங்கால், பொய்கையாழ்வாரைக் கச்சிநகரில் அவதரித்தவராகவும் முதத்தாழ்வாரைத் திருக்கடல் மல்லையில் அவதரித்தவராகவும் பேயாழ்வாரைத் திருமயிலையில் அவதரித்தவராகவும் நாம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது அஸங்கதமென்னவேண்டியதாகிறது. மேற்குறித்த வியாக்கியான வாக்கியம் அச்சப்பிரதிகளிற் காண்கிறபடியே உண்மையின், முதலாழ்வார்கள் அவதரித்தது யுகாந்தரத்திலாகையாலே இன்னவிடத்தில் அவதரித்தனர்என்பது நிச்சயிக்கமுடியாத விஷயமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் திருவுள்ளமாக விளங்காநின்றது. இப்படியாகில் முதலாழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலங்களை விவரித்துக் கூறுகின்ற திவ்யஸூரிசரிதம், திருவந்தாதித் தனியன்கள், குருபரம்பராப்ரபாவம், பிரபந்தசாரம், உபதேசரத்தினமலை முதலிய பிரபந்தங்களின் ப்ராமாண்யத்தில் ஸந்தேஹம் ஜநிக்க இடமுண்டாகின்றது. இவ்விஷயத்தை நாம் நன்கு ஆராய் தல் வேண்டும்.

மேலெடுத்துக் காட்டிய வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தியின் அரும் பதவுரையில்— “இவையிரண்டு ஸங்கதியும் ஸ்வரஸமன்று; பிழையும் தெரியாது; வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது” என்றிருக்

14 முதல் திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

கக்கண்டு பிராசீந்தாளகோசங்களைப் பரிசீலனம் செய்ய நாம் தொடங்கினபோது மேற்குறித்த வியாக்கியான வாக்கியத்தின் பிழையற்றபாடம் இங்ஙனே கிடைத்தது— “இன்கலிபாமே பரமகவிகள்—சேந்தமிழ்பாவோர்—என்னுமிவர்கள் அவதரித்தது ஓரோதேசங்களிலேயாகிலும் ஞானப்பெருமையாலே இன்னவிடத் தவரென்று நிச்சயிக்கப் போகாதிதே.” என்று.

இவ்வாக்கியம் - “ஆழ்வார்களிற் காட்டில் பகவத் விஷயத்தி லுண்டான அவகாஹனத்தாலே முதலாழ்வார்கள் மூவரையும் நித்யஸூரிகளோபாதிபாக நினைத்திருப்பார்கள்” என்கிற அடுத்த கீழ்வாக்கியத்திற்கு விவரணமாயிருக்கின்றது. இதன் கருத்தா வது:—இவ்வாழ்வார்கள் வந்து திருவவதரித்தது இந்நிலத்திலே ஓரோ விடங்களிலே யாகிலும் இவர்களது ஞான மஹிமையை நோக்குங்கால், “அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ வையமோ தும் நிலையிடமே” என்றாற்போலச் சங்கிக்கவேண்டும்படியான நிலைமை யாயிருக்கின்றதென்றவாறு. “அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸுநந்த ஸூருவானவனுடைய யுகவர்ணக்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவத் ஆவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேற் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ வென்று சங்கிப்பார்கள்” (ஆசார்யஹ்ருதயம்.) என்று நம்மாழ்வார் திறத்திலருளிச் செய்தவாற்றை இங்கே நினைப்பது.

முதலாழ்வார்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்குப் போலவே மற்றுள்ள ஆழ்வார்களின் திவ்யப் பிரபந்தங்கட்கும் வியாக்கியான முரைத்தருளின பெரியவாச்சான்பிள்ளை, அவதாரிகைகளிலே அந்தந்த ஆழ்வார்களின் திருவவதார ஸ்தலங்களை அருளிச் செய்திருப்பாராயின், இவ்விடத்திலே ‘முதலாழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலம் காலப்பழமையாலே தெரியாது’ என்றெழுதிவைக்கப் ப்ரஸக்தி யாகிலுமுண்டு; மற்ற ஆழ்வார்களின் அவதாரஸ்தலங்களைப்பற்றி ஒன்றுமருளிச் செய்யாதவர் முதலாழ்வார்களின் அவதாரஸ்தலங் களைப்பற்றி மாத்திரம் பேசத் தொடங்குவதும் காலப்பழமை யாலே இன்னவிடமென்று தெரியாதென்பதும் அப்ரஸக்தமாகையாலே அச்சப்பிழை அங்கீகரிக்கத்தக்கதே. யாமெடுத்துக் காட்

டிய எட்டுப்பிரதிகளிற்பாடமே சாலவும் பொருந்தும். முதலாழ் வார்களின் திருவவதாரம் உண்மையில் யுகாந்தரத்திலே யாகிலும் இவர்களது சரிதமும், மற்றும் திருமழிசைப்பிரான் முதலான ஆழ்வார்களின் சரிதமும் வெளிப்பட்ட விதமாகவே இவர்களது திருவவதாரஸ்தலமும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வழியாக வெளிப்பட்டன வென்று கண்டு கொள்க.

காலப்பழமையாலே இவர்களவதரித்த விடம் இன்னதென்று தெரியாதென்றுரைப்பதே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ள மாயிடின உபதேசரத்தினமாலையிலே “எண்ணருஞ்சீர்ப் பொய்கை முன்னோர் இவ்வுலகில் தோன்றியலூர், வண்மைமிகு கச்சி மல்லை மாமயிலை” என்று * பொய்யிலாத மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்தேயிருக்கமாட்டார் ; இதனாலும் அச்சப்பிழை அறுதியிடத்தக்கதாம். *

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

முதல் திருவந்தாதி.

[பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
இயற்றிய திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக *
வேய்ய கதிரோன் விளக்காக *—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மலை *
இடராழி நீங்குகவே யென்று. (க)

பதவுரை.

வையம் தகளி } ஆ பூமி அகலாகவும்	சொல் மலை } இப்பாமலையாகிற பூ மலையை
வார் கடலே { அந்தப் பூமியைச் நெய் ஆக { சுற்றியிருக்கிற கடலே நெய்யாகவும்	சூட்டினேன் சாத்தினேன் ; (எதுக்காகவென்னில் ;)
வேய்ய கதிரோன் { உண்ணகிரண்ணான விளக்கு ஆக { ஸூர்யன் விளக்காகவும்,	இடர் ஆழி { (பகவத் நீங்குக { கைங்கரியத்திற்கு என்று { இடையூறுக வுள்ள) துன்பக்கடல் நீங்குகைக்காக.
செய்ய சுடர் { செஞ்சுடர்ச் சக்கரக் ஆழியான் { கையான அடிக்கே { எம்பெருமானது திருவடிகளில்	

* * *—[வையம்தகளியா.] தகளியாவது—நெய்க்கும் திரிக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிற அகல். (தாளி என்று உலகவழக்கு.) பூமி யானது கடிந வஸ்துவாயிருப்பதால் அதைத் தகளியாகவும், கடலானது த்ரவ வஸ்துவாயிருப்பதால் அதை நெய்யாகவும், ஸூர்யன் ப்ரகாசஸ்வரூபனாயிருப்பதால் அவனை விளக்காகவும் ரூபிதது அருளிச்செய்கிறார். இங்கு இங்குனை ரூபணம் செய்வதன் கருத்துயாதெனில்; சூர்யமே தத்துவமென்றும், உலகம் ஒரு ஈச்வரனையுடையதல்ல என்றும் பலபடியாகப் பகரும் மதாந்தரங்களை மறுத்து விசித்திரமான பிரபஞ்சத்தை நிரூமிக்கவல்ல ஞானசக்தி

முதலிய குணங்களையுடைய திவ்விய மங்கள் விக்ரஹத்தோடு கூடிய ஸர்வேச்வரன் உளனென்றும் அவனுக்கு அடிமை செய்கையே புருஷார்த்தமென்றும் இப்பாசரத்தால் விளக்கப்பட்டதாகும்.

ஸூர்யன் சிறிதும் தவறாமல் உதிப்பதும் அஸ்தமிப்பதுமாக நீழியாய் நடந்து வருவதானது—விசித்ரசக்தி வாய்ந்த ஸர்வேச்வரனொருவனுள்ளுள் என்பதை நமக்கு நன்றாக விளக்குகின்றதன்றோ. வாரகடலின் நிலைமையும் வையத்தின் நிலைமையும் இவ்வுண்மையையே வற்புறுத்துகின்றன. கடலானது தன்னிடத்தில் பலபல ஆற்றுப் பெருக்குகள் வந்து விழுதலால் நிறைந்து வழிதலாவது, அவை வந்து விழாதகாலத்தில் வடிந்து குறைபடுதலாவது ஒன்றுமின்றியே எப்போதும் ஸமநிலைமையாகவே யிருந்துகொண்டு எல்லையை மீறாதிருப்பதும், ஐம்பதுகோடி யோஜனை தூரத்தளவும் பரந்து கடினமாயிராநின்ற இப்பூமியானது பெரிய வெள்ளத்தில் ஒரு கழற்காய் மிதப்பதுபோல மஹார்ணவ ஜலத்தில் மிதந்து கொண்டிருப்பதும் இவை தம்மைப் படைத்தவொரு முழு முதற்கடவுளின் அற்புதமான சக்திவிசேஷத்தைப் புலப்படுத்துகின்றனவன்றோ. அப்படிப்பட்ட அபாரசக்தி யுத்தனான ஒரு ஜகத்காரணபூதன் லித்திக்கும்போது அப்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டுதல் முக்கியம்; கைங்கரியம் மாநவிக மென்றும் வாசிகமென்றும் காயிகமென்றும் மூன்று வகைப்படும்; அவற்றுள் வாசிக கைங்கரியமான பாசரம் பாடுதலை அடியேன் செய்கின்றேன்; இக்கைங்கரியத்தை இதுவரையில் நான் செய்யக் கூடாதபடி இடையூறுகவிருந்த ஸம்ஸாரத் துன்பத்திரள்கள் இன்றோடு ஒழிந்திடுக—என்றராயிற்று.

முன்னடிகளின் கருத்தை ஊன்றி நோக்குமிடத்தில் இவ்வாழ்வார் அநுமாநத்தினால் ஈச்வரனை ஸாதிப்பதாக ஏற்படுகின்றது; சராசரரூபமான இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதையும் படைத்து நடத்திக்கொண்டு போவதற்குப் பாங்கான வல்லமை வாய்ந்த ஸர்வேச்வரனொருவனுண்டு என்பதை வையம் கடல் ஸூர்யன் என்ற மூன்று பொருள்களின் நிலைமையைச் சொல்லுகிற முகத்தினால் ஸமர்த்தித்தபடியால் அநுமாநத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதிக்கிற

தார்க்கிகர்களின் படியை அடியொற்றினராகிரார் ; இதுகூடுமோ ? சாரீரகமீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ரயோநித்வாதிகரணத்தில் அதுமா நத்தால் ஈச்வரனை ஸாதிக்கலாகாதென்று மறுத்து வேதப்ரமாண மொன்றினாலேயே ஈச்வரனுடைய உண்மையை உணரவேணு மென்று ஸ்தாபித்திருப்பதற்கு மாறாக இஃது இருக்கின்றதே ! என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும் ; வேதத்துக்கு விருத்தமாக அதுமா நங்கொண்டு ஸாதிப்பதை அங்கு மறுத்துரைத்த மாத்திரத்தினால் வேதத்துக்கு விருத்தமல்லாத அதுமாநங் கொள்வதில் பிச குள்ளதாக நினைக்கலாகாது. இது ஸ்ரீபாஷ்யாதி ஸம்மதமுமாம். விரிப்பிற் பெருகும்.

இடராழி நீங்குகவேயென்று = இதுவரையில் எம்பெருமா னைத் துதியாதிருந்ததனுண்டான வருத்தம் நீங்குவதற்காக என் றும், துதிக்க வொட்டாமல் பிரதிபந்தகமாயிருந்த பாவங்கள் தொலைவதற்காக என்றும், இப்பிரபந்தத்தைக் கற்று ஸம்ஸாரிக ளும் துயர்தீர்ந்து வாழ்வதற்காக என்றும் மூன்றுபடியாக உரைக் கலாம். (க)

என்று கடல்கடைந்த தேவ்வுலகம் நீரேற்றது*

ஒன்று மதனை யுணரேன்நான் *—அன்ற

தடைத்துடைத்துக் கண்படுத்த வாழி * இதுநீ

படைத்திடந் துண்மீழ்ந்த பார்.

(உ)

கடல் { (தேவர்களுக்காகக்)
கடைந்தது { கடலைக்
கடைந்தது

என்று எந்த நாள் ?

நீர் ஏற்றது { (மாவலி) தாரை
வார்த்து தத்தஞ்
செய்யப்பெற்றது

எ உலகம் எந்த வுலகம் ?

அதனை அவற்றை

நான் ஒன்றும் { நான் அடியோடு
உணரேன் { அறிகின்றிலேன்;

அது அந்தக் கடலானது

அன்று { ஸ்ரீராமாவதார
காலத்தில்

அடைத்து { மலைகளைக்கொண்டு
திருவணைகட்டித்
தூர்த்து

உடைத்து { (இராவணனை
முடித்துத்
திரும்புங்கால்
அந்தத்
திருவணையை)
உடைத்து

கண்படுத்த	{ எப்போதும் பள்ளிகொள்ளு மிடமாகக் கொண்டிருக்கப் பெற்ற	இடந்து	{ (வராஹாவதார காலத்தில் அண்ட பித்தியில் நின்று) ஒட்டுவிடுவித் தெடுக்கப்பட்டும்
ஆழி	ஸமுத்ரமாம் ;	உண்டு	{ (பிரளய வெள்ளம் ஹோத்தபோது) திருவயிற்றிலே வைத்துப் பாது காக்கப்பட்டும்
இது	{ (நீரேற்றுப்பெற்ற) இவ்வுலகமானது	உமிழ்ந்த	{ பின்பு வெளிப்படுத்தப் பட்டதுமான
நீ	{ ஸர்வேச்வரான உன்னாலே	பார்	பூமியாகும்.
படைத்து	ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டும்		

* * *—[என்றுகடல்கடைந்தது.] ஸர்வேச்வரனை அது மாந்தால் ஸாதிப்பது தோன்றக் கீழ்ப்பாட்டு அருளிச் செய்யப் பட்டது ; அவனை அதுமாநங்கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டிய வருத்த மில்லை ; அவன் செய்தருளியிருக்கும் எல்லையற்ற அதிமானுஷங்க ளான செயல்களே அவனுடைய உண்மையை ஸாதித்துக் கொடுக் கக்கூடியவை என்று வெளியிடக்கருதி, கடல் கடைந்தது உலகளந் தது முதலிய சில சேஷ்டிதங்களை அருளிச்செய்யும் முகத்தால் அவனுடைய உண்மையை முதலிக்கின்றார்.

ஆளவந்தார் எம்பெருமானுடைய உண்மையை உணர்வதற்கு உரிய ஸாதகங்களை அருளிச் செய்யுமிடத்து “த்வாம் சீல ரூப சரிதை:” (ஸ்தோத்ரரத்னம்.) இத்யாதிகள் அருளிச் செய்ததும், அப்படியே ஆழ்வானும் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில்—“சித்ரைச்ச கைச்சிதுசிதை: பவதச் சரித்ரை:” என்றருளிச் செய்ததும் ஸ்ம ரிக்கத்தக்கன.

கடல்கடைந்து தேவர்களுக்குச் சாவாமருந்து எடுத்துத்தந்து அவர்களை ரக்ஷித்ததும், மாவலி பக்கல் மாணுருவாய்ச்சென்று மூவடி நீரேற்றுப்பெற்று உலகளந்து இந்திரனது துன்பத்தைத் தீர்த்தொழித்ததும் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய உண்மையை விளக்க வல்லன காண்மின் என்கிறார்.

என்றுகடல்கடைந்தது ? என்கிற கேள்வியும் எவ்வுலகம் நீரேற்றது ? என்கிற கேள்வியும் கேள்வி கேட்பதில் நோக்குடை

யனவல்ல ; கடல் கடைந்தபோது தோன்றிய திரையும் நுரையும் மாறாமல் இப்போதுதான் கடல் கடைந்ததுபோலத் தோன்றுகின்றதே !; உலகளக்கும்போது வைத்த அடிச்சுவடு மாறாமல் “வாமனன் மண்ணிது” என்னும்படி இதோ தோன்றுகின்றதே ! என்று ப்ரத்யக்ஷஸமமாகக் காட்டுபவர்போலச் சொல்லுகிறபடி. கடல் கடைந்ததும் உலகளந்ததும் என்றைக்கோ நிகழ்ந்ததாயினும் மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற இவ்வாழ்வாரது அகக்கண்ணுக்கு அச்சரிதைகளெல்லாம் ஸ்பஷ்டமாகத் தோற்றி விளங்குதலால் இங்ஙனே அருளிச்செய்யக் குறையில்லை யென்க.

நெடுநாளைக்கு முன்னே நடந்த செயல்கள் ஆழ்வார்க்கு இன்று ப்ரத்யக்ஷம்போல் தோற்றினாலும், ‘ஐயோ ! கடல்கடைந்த வக்காலத்து நாம் நேரில்கண்டு மங்களாசாஸனம் செய்யப் பெறவில்லையே !, உலகளந்த அக்காலத்திலே காடும் மேடும் தாவின திருவடிகளின் கீழே நம்முடைய தலையை மடுக்கப் பெற்றிலோமே !’ என்கிற வருத்தம் தோன்றி அவ்விழவு விளங்க ஒன்றுமதனையுணரேன்நான் என்கிறார் ; அச்செயல்கள் நடந்தகாலத்திலே அவற்றை நான் அதுபவியா தொழிந்தேனே ! என்றவாறு. நம்மாழ்வார் * மத்துறுகடை வெண்ணெய்களவினிலுரலிடையாப்புண்ட சரிதையை அதுஸந்தித்ததும் 1. “எத்திறம் !” என்று மோஹித்துக் கிடந்ததுபோல் இவரும் முதலடியில் அதுஸந்தித்த செயல்களிலே மோஹித்து “ஒன்றுமதனையுணரேன் நான்” என்கிறார் என்று முறைப்பர்.

முதலடியிலே கடல் கடைந்ததும் உலகளந்ததும் அதுஸந்திக்கவே அக்கடலிலும் அவ்வுலகத்திலும் எம்பெருமானுக்குள்ள ஸம்பந்தங்கள் திருவுள்ளத்திலே ஞாபகத்திற்குவரா, அவற்றைப் பின்னடிகளிற் பேசி அதுபவிக்கிறார். கடலில் எம்பெருமான் செய்த காரியங்களை மூன்றாமடியிலும் உலகுக்காக அவன் செய்த காரியங்களை நான்காமடியிலும் அருளிச் செய்கிறார்.

இராவண ஸம்ஹாரம் செய்து பிராட்டியை மீட்டுக் கொணர்வதற்காக இலங்கைக் கெழுந்தருளும்போது 2. “மறிகடல் நெறிபட மலையால் அரிகுலம் பணிகொண்டு அலைகடலடைத்தான்”

என்றபடி ஸேதுபந்தனம் பண்ணினதும், பிராட்டியைக் கைக் கொண்டு மீண்டெழுந்தருளும்போது அதனை உடைத்ததும், 1. “வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்து அதன்மேலே கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற” என்றபடி * தன்தானும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பிப் பள்ளி கொண்டிருத்தலுமாகிய கடலிலே செய்த காரியங்கள் அநுஸந்திக் கப்பட்டன.

ஆதியில் படைத்ததும், வராஹாவதாரத்தில் ஹிரண்யாக்ஷ னைக் கொண்டு இடந்ததும், பிரளயம் வந்தபோது திருவயிற்றி னுள்ளே வைத்திட்டதும், பிறகு வெளிப்படுத்தியதுமாகிய இவை உலகுக்காகச் செய்த செயல்களாக அநுஸந்திக்கப்பட்டன.

இப்படிப்பட்ட அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களைச் செய்தருளின ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருளென்றும், அவனுடைய உண் மையை இச்செயல்களே ஸாதித்துத் தரவல்லன என்றும் இப்பாச ரத்தால் அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. ... (உ)

பாரளவு மோரடிவைத் தோரடியும் பாருதேத் *

நீரளவும் செல்ல நிமிர்ந்ததே *—சூருருவின்

பேயளவு கண்ட பேருமான் ! அறிகிலேன் *

நீயளவு கண்ட நெறி.

(நு)

ஓர் அடி	ஒரு திருவடியை	செல்ல	செல்லும்படி
பார் அளவும் வைத்து	{ பூமிப்பரப்பு உள்ள வரையிலும் போரும்படி வைக்க	நிமிர்ந்தது	ஒங்கிற்று ;
ஓர் அடியும்	{ மற்றொரு திருவடியும்	சூர் உருவின் பேய்	{ தெய்வமகளான யசோதையின் வடிவுகொண்டு வந்த பூதனையை
பார் உடுத்த	{ இந்த அண்ட கடாஹத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிற	அளவுகண்ட பெருமான்	முடித்த ஸ்வாமியே !
நீர் அளவும்	{ ஆவாண ஜலம் வரையில்	நீ அளவு கண்ட நெறி	{ நீ உலகளந்த விதத்தை
		அறிகிலேன்	{ அளவிட்டுக் காணவல்ல அறிவுடையே னல்லேன்.

* * *—[பாரளவும்.] எம்பெருமானுடைய தீவ்ய சேஷ்டிதங்கள் பலவற்றினுள்ளும் உலகளந்த சரிதையிலே நம் ஆழ்வார்கள் அதிகமாக ஈடுபடுவார்கள் ; விசேஷித்து முதலாழ்வார்கள் மிகவு மதிகமாக ஈடுபடுவார்கள். கீழ்ப்பாட்டில் “ எவ்வுலகம் நீறேற்றது ” என்று அந்தச் செயலைச் சிறிது ப்ரஸ்தாவித்த மாத்திரத்திலே அதிலே திருவுள்ளம் மிகவும் அவகாஹிக்கப்பெற்று அந்த வரலாற் றைப்பேசி அதுபவிக்கத் தொடங்கி நிலைகொள்ள மாட்டாமல் நின்று தரும்புகின்றார்.

சூருருவிற்பேயளவுகண்டபெருமான் என்பது ஸம்போதநம் (விளி) ; தமது வல்லமையால் எம்பெருமானே அளவிட்டுக் காண வேணுமென்று நினைப்பவர்கள் பூதனை பட்டபாடு படுவர்கள் என்பது தோன்ற இந்த ஸம்போதநமிடுகின்றார். உன்னை முடிப் பதாகவந்த பூதனையை முடித்த பிரானே ! நீ மாவலிபக்கல் மூவடி மண் நீரேற்றுப் பெற்று ஒரு திருவடியைப் பூமிப்பரப்படங்கலும் மலரவைத்து, மற்றொரு திருவடியை மேலில் அண்டத்தைச் சூழ்ந்த ஆவரணஜலத்தளவும் செல்லவைத்து உலகளந்த விதத்தை யானறிகின்றிலே நென்கிறார்.

அளப்பதாவது—அளக்கிறவன் தான் நின்றவிடந்தவிர மற்றோரிடத்தில் மாறிக்காலிடுதல் என்று உலகத்திலே நாம் காண்கிறோம். ஒரிடத்திலேயே நிற்குகொண்டிருப்பதை அளப்பதாக யாரும் சொல்லமாட்டார்கள் ; ஆகவே, எம்பெருமான் உலகளந் தான் என்று பலரும் சொல்லுகிறார்களே இது எப்படி பொருந் தும்? ஒரு திருவடிக்குக் கீழலகமும் மற்றொரு திருவடிக்கு மேலலகமும் சரிசமமாக இடமாகப் போந்துவிட்டபடியால் மாறி மாறி அடியிடுவதற்கு அவகாசமேயில்லையாதலால் அளந்தா நென்பது எங்ஙனே சேரும்? என்று ஒரு சமத்காரமாகப் பேசுவார்போல “ நீ அளவுகண்ட நெறி அறிகிலேன் ” என்கிறார். இதனையே நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில்—“ கழல்தல மொன்றே நில முழுதாயிற்று ஒருகழல் போய், நிழல்தர எல்லா விசம்பும் நிறைந்தது, அமுறலர்தாமரைக் கண்ணன் என் னோ விங்களக் கின்றதே? ” (58.) என்ற பாசுரத்தினால் விரித்துரைத்தாரென்க. அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே—“ அளக்கைக்கு ஒரு அவகா

சம் காண்கிறிலோம் ; நின்ற நிலையிலே நின்றாரை அளந்தாரென்ன
வொண்ணாதிதே ; அடிமாதியிடிவிதே அளந்ததாவது ; இவனிங்கு
அளந்தானாக ஒன்றும் காண்கிறிலோமீ !” என்றுள்ள பெரியவாச்
சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்திகளும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

“ நீ அளவுகண்ட நெறி அறிகிலேன் ” என்பதற்கு மற்றும்
சிலவகையாகவும் பொருள் கூறுவர். அளவுகாண்கையாவது
அளக்கை.

[குருருவிற்பேயளவுகண்ட.] “சூருமணங்கும் தெய்வப் பெண்
பெயர்” என்பது நிகண்டு. பூதனை யென்னும் பேய்மகள் தெய்வப்
பெண்ணுருவாக வந்தாளோ வென்னில் ; கண்ணபிரானுக்குத் தாயா
கிய யசோதைபோல வடிவெடுத்து வந்தாளாகையாலும், அவ்
யசோதை 1. “தேய்வங்கை” என்று குலசேகரப் பெருமானால்
கூறப்பட்டிருக்கையாலும் குருருவிற்பேய் என்னக் குறையில்லை
யென்க. அன்றி, பதினெண் தேவகணத்தில் பேயும் ஒன்றாகக் கூறப்
பட்டிருத்தல் பற்றியும் “சூருருவின் பேய்” என்றாராகவுமாம்.
பேயளவு காண்கையாவது—அவளுடைய ஆயுளின் அளவைக்
கண்டுவிடுதல் ; கொல்லுதலைக் கூறியவாறு. கண்ணபிரானைக்
கொல்லுமாறு கம்ஸனாலேவப்பட்ட பூதனை யென்னும் பேய்ச்சி
தன் முலையிலே விஷத்தைத் தடவிக்கொண்டு யசோதைபோல வடி
வெடுத்துத் திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, தொட்டிலில் தூங்கிக்கொண்
டிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவையெடுத்து நஞ்சுதீற்றிய முலையை
உண்ணக்கொடுக்க, பேயென்றறிந்த பெருமான் முலைப்பாலோடு
அவளுயிரையும் உறிஞ்சி உண்டிட்டனென்ற வரலாறு ப்ரலித்
தம். (ந)

நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை * ஐந்து
பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சாத்தி *—அறிவானும்
ஆலமர நீழ் லறம்நால்வர்க் கன்றுரைத்த *
ஆலமமர் கண்டத் தரன்.

(ச)

அன்று	{ முன்பொரு காலத்தில்,	ஐந்து பொறி வாசல்	{ செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்கிற ஐந்து இந்திரியங்கள் செல்லும் வழியில்
ஆலமரம் நீழல்	{ ஆலமரத்தின் நீழலிலே		
(இருந்துகொண்டு)			
நால்வர்க்கு	{ அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், தக்ஷர், மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு சிஷ்யர்களுக்கு	போர் கதவம் சார்த்தி	{ வலிய கதவுகளை யிட்டு அடைத்து [இந்திரியங்கள் பட்டிமேய வொண்ணைதபடி அவற்றை வென்று]
அறம் உரைத்த	{ தருமோபதேசம் செய்தவனும்	நெறி வாசல் தானே ஆய் நின்றானே	{ உபாயமும் உபேயமும் தானேயா யிருக்கிற எம்பெருமானே
ஆலம் அமர் கண்டத்து	{ விஷத்தைக் கழுத்தளவிலே அடக்கிக்கொண் டுள்ளவனுமான	அறிவான் ஆம்	{ அறிந்து விட்டதாகச் செருக்குற் றிருக்கிறானே ! (இஃது என்ன அறிவுகேடு !.)
அரன்	சிவன்		

* * *—[நெறிவாசல்.] எம்பெருமானுடைய இன்னருளால் ஞான விகாஸம் பெற்ற நானே அவனுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றை நன்கு அறியமாட்டாமல், கடலிலே நீஞ்சிக் கரையேறமாட்டாதே கிடந்து அலைவாரைப்போலே அலையா நிற்க, தன் முயற்சியால் சிறிது ஞானம்பெற்ற சிவன் அவற்றை எங்ஙனே அறியவல்லான்? எனக்குத் தெரிந்தவற்றில் ஏகதேசமும் அறியமாட்டாத அவன் தன்னை ஸர்வஜ்ஞனாக நினைத்துக்கொண்டு பகவத் விஷயத்தைத் தான் உபதேசிக்கவல்லவன் போலச் சில சிஷ்யர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே உட்கார்ந்துகொண்டு ஆசார்யபதம் வஹித்து எம்பெருமானது தன்மைகளை உபதேசிப்பதாக இழிந்துவிட்டானே! இஃது என்ன அறிவுகேடு! என்று ருத்ரனைப் பரிஹலித்துப் பேசுகிறார். “அரன் அறிவானும்” என்ற சொல்லின் காம்பீர்யத்தை நோக்குமின். நானே அறியமாட்டாதிருக்க அவனோ அறியப்போகிறான்; தான்

தெரிந்துகொள்ளவும் ப்ரஸக்தியில்லாதிருக்கப் பிறர்க்குப் போதகா சிரியனாக வீற்றிருந்தானே ! என்று கர்விக்கிறபடி.

“அரன், நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானே அறிவானாம்” என்று அந்வயிக்க. நெறி என்று வழிக்குப்பேராகையாலே பலனைப் பெறுவிக்கும் வழியாகிய உபாயத்தைச் சொன்னபடி. வாசல் என்று புகுமிடத்துக்குப் பேராகையாலே இறுதியில் அடையத் தக்க பலனைச் சொல்லுகிறது ; ஆகவே, உபாயமும் உபேயமும் தானேயாயிருக்கிற எம்பெருமானே என்றதாயிற்று. அன்றி, நெறி-ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற, வாசல்—உபாயம், தானேயாய் நிற்பவனை என்று முரைக்கலாம்.

சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தசஷர் மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக் கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தனனென்று நூல்கள்கூறும் ; திருமழிசையாழ்வாரும் நான் முகன் திருவந்தாதியிலே—“ஆலநிழற்கீழ் அறநெறியை நால்வர்க்கு, மேலையுததுரைத்தான் மெய்த்தவத்தோன்—ஞால, மளந்தானே ஆழிக்கிடந்தானே ஆல்மேல், வளர்ந்தானேத் தான் வணங்குமாறு” (17.) என்ற பாகரத்தினால் இக்கதையை அநுஸந்தித்தமை காண்க.

§ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாத பாலாகி யென்பவன் ப்ரஹ்மஜ்ஞாந முடையனான அஜாதசத்ரு வென்பவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞாநத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கியதுபோலும் சிவனது உபதேசமும் என்ற இழிவுதோன்ற “அறிவானாம்” என்று பழித்துக் கூறுகின்றார்.

[“ஐந்து பொறிவாசல் போர்க்கதவம் சார்த்தி.”] ஒரு வாசலை அடைக்கத் தொடங்கினால் மற்றொரு வாசற் கதவு திறந்து கொள்ளும்படியாயுள்ள பஞ்சேந்திரியங்களாகிற யந்தரம் போன்ற ஐந்து வாசல்களையும் அடைத்தாலன்றி பகவத்தத்துவத்தை உபதேசிக்க வொண்ணாதென்பதும், அந்த வாசற் கதவுகளை அடைப்பது மிகவும் அருமை என்பதும் இவ்வாக்கியத்தில் தோன்றும். ஐந்து பொறி வாசற்கதவுகளை அடைக்கமாட்டாத ருத்ரன் எங்ஙனே

§ இக்கதை ப்ருஷாதாரணயக உபநிஷத்தில் நான்காம் அத்யாயத்திலும், கௌஷீதகி உபநிஷத்தில் மூன்றாம் அத்யாயத்திலும் காணத்தகும்.

அறிவான்? என்றவாறு. போர்க்கதவம் என்றது—அடைக்கத் தொடங்குகிறவர்களின் முகத்திலே அறைகிற கதவு என்றபடியாய், எப்படிப்பட்டவர்களையும் விஷயப் பரவணராக்கவல்ல இந்திரியங்களின் வன்மையைக் கூறியவாறு.

எம்பெருமான் திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது அதனின்றும் தோன்றிய விஷத்தை ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய கட்டளையாலே சிவன் தான் வாங்கி உண்ண அதனை யறிந்த பார்வதி அஞ்சி அவ்விஷம் கழுத்துக்குக்கீழே இறங்காதபடி அவனது கழுத்தை இறுகப்பிடித்துக்கொள்ள விஷம் கழுத்தளவிலே நின்றுவிட்டது; அதனால் சிவன் கறுத்த கழுத்தை யுடையனாய் காலகண்டனென்று பேர் பெற்றனன் என்ற வரலாறு தோன்ற “ஆலமமர்கண்டத் தரன்” என்றார். ஆலம்—விஷம்; ஹாலாஹலமென்ற வடசொற் சிதைவு என்பர். சிவன் தனது தமோகுணத்துக்குத் தக்க செயலைச் செய்யவல்லவனேயன்றி ஸாத்விகர் செய்யும் செயல் அவனால் செய்யமுடியாதென்பதும் இவ்விசேஷணத்தின் கருத்தாம்.

ஹரஃ என்ற வடசொல் அரனெனத் திரிந்தது; ஸம்ஹார கர்த்தா என்கை. (ச)

அரன் நாரணன்நாமம் ஆன்விடை புள்ளுர்தி *
உரைநூல் மறையுறையுங் கோயில் *—வரைநீர்
கரும மழிப்பளிப்புக் கையதுவேல் நேமி *
உருவமெரி கார்மேனி யோன்று. (ரு)

மம்	{ ஒருவனுடைய பெயர்		{ (ஸ்ரீவவ்யாபக
		நாரணன்	{ னென்றும் ஸர்வ ரக்ஷனென்றும் காட்டுகிற) நாராயண னென்பது;
அரன்	{ எல்லாவற்றையும் அழிப்பதையே தொழிலாக வுடையவ னென்று காட்டுகிற ஹர னென்பது;	உளர்தி	{ ஒருவனுடைய வாஹனம்
(மற்றொரு மூர்த்தியின் திருநாமமோ வென்னில்)		ஆன்விடை	{ (மூடத்தனத்துக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படுகிற) எருதாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் வாஹனமோ வென்னில்)

புள் { (வேதமூர்த்தியான)
கருடப்
பறவையாகும்;

உரை { ஒருவனைப்பற்றிச்
சொல்லுகிற
பிரமாணம்

நூல் { மனிசரால்
ஆக்கப்பட்ட
ஆகமம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியைப் பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணமோ வென்னில்)

மறை { (ஸ்வயம்
வ்யக்தமான)
வேதமாகும்;

உறையும் கோயில் { ஒருவனுடைய
வாஸஸ்தானம்

வரை { (கடினத்தன்மை
யுள்ள) கைலாஸ
மலையாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் இருப் பிடமோ வென்னில்)

நீர் { (அவனுடைய
நீர்மைக்குத்
தகுதியான)
திருப்பாற்
கடலாம்;

கருமம் { ஒருவனுடைய
தொழில்

அழிப்பு { (கல்நெஞ்சனென்று
சொல்லும்
படியான)
ஸம்ஹாரத்
தொழிலாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் காரியமோ வென்னில்)

அளிப்பு { (இன்னருளுக்
குரிய) ரக்ஷணத்
தொழிலாம்;

கையது { ஒருவனுடைய
கையிலுள்ள
ஆபுதம்

வேல் { (கொலைத்
தொழிலுக்கு
ஏற்ற) சூலாயுதம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் ஆபுதமோ வென்னில்)

நேமி { அருளார்
திருச்சக்கரம்;

உருவம் { ஒருவனுடைய
வடிவம்

எரி { (கண்கொண்டு
காண
வொண்ணாதபடி)
காலாக்நி
போன்றதாம்;

(மற்றொரு மூர்த்தியின் திரு மேனியோ வென்னில்)

கார் { (கண்டபோதே
தாபங்களெல்லாம்
தீரும்படியான)
காளமேக
வுருவாம்;

ஒன்று சிவனாகிய ஒருவன்

மேனி { (பூமீமந்
நாராயணனுக்கு)
சரீர பூதன்;

[பூமீமந் நாராயணமூர்த்தியோ அந்த சிவனுமூட்பட எல்லாவற்றையும் சரீரமாக வுடையவனென்பது விதித்தம்.]

* * *—[அரன்நாரணன்நாமம்.] கீழ்ப்பாட்டில் சிவனுடைய ஒரு செய்தியை எடுத்துப்பேசின ஆழ்வார் “அரன் அறிவானும்” [சிவனுக்கு என்ன தெரியும்?] என்று இழித்துப் பேசவே அதனைக்கேட்ட சிலர் “நாட்டங்களும் ஈசுவரனென்று கொண்டாடப் படுகிற அச்சிவபெருமானை இப்படி நீர் ஏசிப் பேசலாமோ? அவன் காற்கீழை பலரும் தலையை மடுத்து எத்தியிறைஞ்சக் காண்கிறோமே, அவன் பரதெய்வமன்றோ?” என்று சொல்ல, அது கேட்ட ஆழ்வார்—ஸ்ரீமந்நாராயணனை பரதேவதை யென்பதும் ருத்ரன் அங்கனல்லன் என்பதும் இருவருடையவும் நாமம் ரூபம் வாஹனம் தொழில் முதலியவற்றால் நன்குவிளங்கக் காணலாமென்று அவற்றை யெடுத்துரைத்துக் காட்டுகிறாதிதில்.

இருவருடைய பெயரையும் நோக்குமிடத்து. சிவன் பெயர் அரனென்றும் விஷ்ணுவின் பெயர் நாராயணனென்றும் ப்ரவித்த மாகவுள்ளன; அரனென்றால் ஹரிப்பவன்—எல்லாவற்றையும் ஒழிப்பவன் என்று பொருள்படும்; நாராயணனென்றால், நாரங்க ளாகிய நித்யவஸ்துக்களெல்லாவற்றிலும் உறைந்திருந்து அவற்றை நோக்குமவன் என்று பொருள்படும்; ஆகவே, ஸர்வரக்ஷகன் பரதேவதையாயிருக்கத் தகுமோ அன்றி ஸர்வரக்ஷகன் பரதேவதையாயிருக்கத் தகுமோ என்பதை நீங்களே ஆராயலாம் என்ற ராயிற்று.

இப்படியே இருவருடைய வாஹனங்களையும் நோக்குங்கால், ‘அடா மாடே!’ என்று மூர்க்கரை நிந்திப்பதற்குத் த்ருஷ்டாந்த மாகக் கொள்ளப்படுகிற எருதை வாஹனமாகவுடையவன் அரன்; 1. ஸுபர்ட்னோஸி கருத்மாந்” என்ற வேதவாக்கியத்தாலும் 2. “வேதாத்மா விஹகேச்வர:” என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூகத்தியாலும், 3. “சிரஞ்சேதனன் விழிதேகம் சிறைபின் கிணைபதம் கந், தரம் தோள்களுரு வடிவம் பெயரெசர்சாமமுமாம்.....அரங்கர்த மூர்திச் சுவணனுக்கே.” என்ற ஐயங்கார் பாசுரத்தாலும் வேத ஸ்வரூபியாகப் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பெரிய திருவடி யென்னும் கருடாழ்வானை வாஹனமாகவுடையவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

1. கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 4வது காண்டம், முதல் ப்ரச்நம்-43.

2. சதுச் ச்லோகீ (காந்தா ஸ்தோத்ரம்)-1.

3. திருவாங்கத்துமால-88.

இனி இருவரையும்பற்றிச் சொல்லுகிற பிரமாணங்களை ஆராய்ந்தால், வேதவிருத்தமான பொருள்களைச் சொல்லுமதாயும் ராஜஸ்தாமஸ புருஷர்களால் செய்யப்பட்டதாயுமுள்ள சைவாகமம் அரணைப்பற்றிச் சொல்லுவது; ஒருவராலும் செய்யப்படாமல் அநாதியாய் எவ்வகையான தோஷமுமற்று உண்மைப் பொருளையே உரைக்கின்ற வேதம் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்கும் பிரமாணம். இனி இருவருடைய இருப்பிடங்களையும் நோக்குங்கால், தனது நெஞ்சின் கடினத் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு கடினமான கைலாசமலை அரனுக்கு உறைவிடம்; தனது திருவுள்ள நீர்மைக்குத் தக்கபடி நீர்மையே வடிவான திருப்பாற்கடல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு உறைவிடம். இதற்குத் தக்கபடி அழித்தல் தொழில் அரனது; காத்தல் தொழில் நாராயணனது. அதற்குத் தக்கபடி கொலைத் தொழிலுக்கு ஏற்ற முத்தலைச் சூலம் அரனது, * அருளார் திருச்சக்கர மென்றே புகழ்பெற்று உலகங்களை யெல்லாம் பாதுகாக்குமாறுள்ள சக்கரப்படை நாராயணனது.

இவை யெல்லாம் ஒரு புறமிருக்கட்டும்; “ரூபமேவாஸ்ய ஏதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே” [உருவமே வ்யக்தியின் பெருமையைத் தெரிவிக்கும்] என்ற வேத வாக்கியத்தின்படி இருவருடைய வும் உருவத்தை நோக்குவோமாயின், கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாதபடி காலாக்ரிபோலேயிருக்கும் அரனுருவம்; கண்டார் கண்குளிரும்படியான காளமேகம்போலே யிருக்கும் செல்வநாரணன் திருவுருவம். “ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்திலே.

இப்படி ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டுக் கிடக்கிற இரண்டு பொருள்களில் “அங்காந்யந்யா தேவதா:” இத்யாதி உபநிஷத் வாக்கியங்களின்படி அரன் நாராயணனுக்கு அங்கமாயும் நாராயணன் அங்கியாயு மிருப்பார்கள். சரீரி தலைமையானதோ? சரீரம் தலைமையானதோ? ஆராய்ந்து சொல்லுங்கள் என்றவாறு.

“மேனி ஒன்று” என்று அரனுடைய சரீரத் தன்மை சொன்னதுபோல நாராயணனுடைய சரீரித் தன்மை மூலத்தில் சொல்லப் படவில்லையாயினும், ஒன்று சரீர மென்றால் மற்றொன்று சரீரி யென்பது தன்னடையே விளங்குமிதே. அந்தர்யாமிப்ராஹ்மண

மென்னும் வேதப்பகுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வ சரீரி யென்பது பன்னியுரைக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

“உருவமேரி கார்மேனியோன்று” என்பதை இரண்டு வாக் கியமாகக் கொள்ளுத லின்றியே ஏகவாக்கியமாகவே கொண்டு, இருவருடையவும் உருவத்தைப் பார்த்தால், ஒன்று எரிமேனி, மற்றொன்று கார்மேனி என்பதாக உரைத்தலும் ஒக்கும் ... (ந)

ஒன்று மறந்தறியே னேதநீர்வண்ணனைநான் *

இன்று மறப்பனே வேழைகாள் *—அன்று

கருவரங்கத் துட்கிடந்து கைதொழுதேன் கண்டேன் *

திருவரங்க மேயான் திசை.

(சு)

அன்று	{ அறிவு நடையாடுகைக்கு யோக்கயதை யில்லாத காலத்திலே	ஒன்றும் மறந்து அறியேன்	{ க்ஷணகாலமும் மறந்தறிய மாட்டேன் ;
கரு அரங்கத்துள் கிடந்து	{ கர்ப்பப்பையாகிற ஸ்தானத்திலே இருந்துகொண்டு,	ஏழைகள்	{ (விஷயாரந்தரங்களை விரும்பித் திரிகிற) அறிவு கேடர்களே !
திருஅரங்கம் மேயான்	{ ஸ்ரீ ரங்கத்திலே வந்து பள்ளி கொண்டிராநின்ற பெரிய பெருமானுடைய	நான்	{ (அவனை மறக்கக்கூடிய கர்ப்பஸ்தானத்தி விருக்கச் செய்தேயும் மறவாதிருந்த) நான்.
திசை	{ ஸ்வபாவங்களை யெல்லாம்		
கண்டேன்	{ ஸாக்ஷாத் கரித்தவனாய்		
கை தொழுதேன்	{ அஞ்ஜலியும் செய்தவனாகிய நான்	இன்று	{ (மறக்கமுடியாதபடி ஞானவிகாஸம் பெற்ற) இக்காலத்திலே
ஒதம் நீர் வண்ணனை	{ வெள்ளம்பாரந்த ஸமுத்ராஜலம் போலே குளிர்த்த வடிவழகுள்ள அப்பெருமானை	மறப்பனே	{ எப்படி மறப்பேன் [மறக்கவே மாட்டேன்.]

* * * [ஒன்றுமறந்தறியேன்.] கீழ் நான்காம் பாட்டில் “அரன் அறிவானும்” என்று சிவபிரானை மாத்திரம் இழித்துக் கூறி விட்டிரே; அவனுக்கு பகவத் விஷயமே தெரியா தென்றும், தெரிந் தவன்போலப் பாவித்து சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கவும் தொடங்கி விட்டானே யென்று ஏசியும் பேசினீரே; அவனைக் காட்டிலும் நீர் பகவத் விஷயஜ்ஞானத்தில் சிறந்தவரோ? நீர் தாம் எம்பெரு மானை யறிந்து பிறர்க்கு உபதேசிக்க வல்லீரோ? பிரபந்த முகத் தால் உணர்த்தத் தொடங்கிவிட்டிரே, இஃது எங்ஙனே? என்று ஆழ்வாரை நோக்கி ஒரு கேள்வி பிறக்க, ஆழ்வார் அதற்கு உத் தரம் அருளிச் செப்கிறதுபோலே யிருக்கிறது இப்பாட்டு. அந்த அரனுக்கும் எனக்கும் எவ்வளவோ வாகியுண்டு; அவன் ஸத்வ குணம் தலையெடுத்தபோது எம்பெருமானது திருவருளாலன்றி ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே அப்பெருமானது ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைச் சிறிது அறிந்து பரமஸாத்விகன்போல இருப்பன்; அடுத்த கூணத்திலேயே ரஜோ குணமும் தமோ குணமும் தலையெடுக்கப் பெற்று ‘என்னைக் காட்டிலும் வேறொரு ஈச்வரன் உண்டோ? நானே ஸர்வேச்வரன்’ என்று செருக்குக் கொள்வன்; அவனைப் போலவோ நான்?; நான் கர்ப்பவாஸம் செய்யும்போதே பிடித்து அப்பெருமானால் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாக்ஷிக்கப் பெற்று, தன் னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை யெல்லாம் அவன்தானே காட்டக் கண்டு, “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம்யம் பச்யேத் மதுஸூதநஃ- ஸாத்விகஸ் ஸது விஜ்ஞேயஃ ஸவை மோக்ஷார்த்த சிந்தகஃ” = [கர்ப் பத்திலேயே எம்பெருமான் எவனைக் கடாக்ஷித்தருள்வனோ அவனே ஸாத்விகன்; அவனே முமுக்ஷுவாவான்] என்கிறபடியே சுத்த ஸாத்விகனாய் அப்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணம் முதலிய வற்றை ஸ்வயம் அதுபவிப்பதும் பிறர்க்கு எடுத்து உபதேசிப்பது மாக இவற்றையே காலக்ஷேபமாகக் கொண்டிருந்தவன்; பெரும் பாலோர் பகவானை மறந்திருக்கும்படியான கர்ப்பவாஸ காலத்தி லுங்கூட அவனை மறவாது வாழ்த்திக் கொண்டிருந்த நான் இனி ஒருகாலாகிலும் மறக்க வழியுண்டோ? அரனுக்குப்போலே எனக் கும் முக்குணங்களும் மாறி மாறி வருமோ? ஸத்வ குணகார்யமே நிலை நின்றுருக்கப் பெற்ற வெனக்கு அவனை உணர்தலும் உணர்ந்த

வற்றைப் பிறர்க்கு உபதேசித்தலும் உசிதமே யன்றோ என்றாராயிற்று.

ஓதநீர்வண்ணனை என்ற சொல்லாற்றலால்—அவனுடைய வடிவமது நெஞ்சிலே ஊன்றப் பெற்றவர்கட்கு அவனை மறப்பது ஒருநாளும் ஸம்பாவிதமல்ல என்பது பெறப்படும். கர்ப்பவாஸ காலத்தில் வந்து ஸேவை ஸாதித்தது மாத்திரமே யல்லாமல் எப்போதும் கடாக்கித்து விஷயீகரிப்பதற்காகவே திருவரங்கம் முதலான திருப்பதிகளிலே ஸந்நிஹிதனாயிரா நின்று நென்பது தோன்றத் திருவரங்கமேயான் என்கிறார். மேயான்—மேவியிருப்பவன், திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருப்பவன்.

இப்பாட்டின் முடிவிலுள்ள திசை என்னும் பதத்திற்கு ‘திக்கு’ என்று பொருளாயினும் ‘தன்மை’ என்னும் பொருளிலே அஃது இங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்டது. இப்பிரயோகம் வடநாடுகளிலே விசேஷமாக வுண்டு.

இதில் மூன்று மடியில் ஒரு சங்கை பிறக்கும் ; அதாவது—பொய்கையிலே ஒரு செங்கமலப் பூவிலே திருவவதரித்ததனால் அயோநிஜராகிய இவ்வாழ்வார்க்கு கர்ப்பவாஸ மென்பது கிடையாதே ; அப்படி யிருக்க, “கருவரங்கத்துள் கிடந்து” என்று இவர்தாம் எங்ஙனே அருளிச் செய்கிறார் என்று ; இதற்கு உத்தரமாவது—“கருவரங்கத்துள் கிடந்து” என்ற விதனால், * தீண்டா வமும்பும் செந்நீரும் சீயும் நரம்பும் செறி தசையுமாய் வேண்டா நாற்றம்மிக்கிருக்கிற கர்ப்பத்தும்பையில் நின்றும் ஆழ்வார் பிறந்தா ரென்று கொள்ளவேண்டிய அவசியம் யாதுமில்லை ; எவ்விடத்தில் நின்று அவதரித்தாரோ அவ்விடமே கர்ப்பஸ்தாநமாகும் ; இவ்வாழ்வாருடைய வாழித் திருநாமத்தில் “வனசமலர்க் கருவதனில் வந்தமைந்தான் வாழியே” என்றிருப்பதும் இவ்வர்த்தத்தை வற்புறுத்தும். ‘நான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் வந்து தோன்றுவதற்கு முன்னமே எம்பெருமானுடைய கடாக்கம் பெற்றவன்’ என்று சொல்லுவதே இங்கு விவக்ஷிதம். “அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன்” என்றற்போலுமாம்.

“கருவரங்கத்துள்” என்ற விடத்து அரங்கம் என்னுஞ் சொல் ரங்கம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம் ; அச்சொல்—நட

னம் செய்யுமிடம், போர் செய்யுமிடம் என்று சிறப்பிடப் பொருளதாயினும் இங்கே 'இடம்' என்னும் பொதுப் பொருளிலே நிற்கிறது. (சு)

திசையும் திசையுறு தேய்வமும் * தேய்வத்
திசையும் கருமங்க ளெல்லாம் *—அசைவில்சீர்க்
கண்ணன் நெமோல், கடல்கடைந்த * காரோத
வண்ணன் படைத்த மயக்கு. (எ)

திசையும்	{ திக்குக்களோடு கூடிய உலகங்களும்	நெடு மால்	{ மிகப் பெருமையை யுடையவனாய்
திசை உறு தேய்வமும்	{ அந்தந்த திசைகளிலே வாழும் தேவதைகளும்	கடல் கடைந்த	{ (தன் பெருமையைப் பாராது சரணு கதர்களுக்காக உடம்புநோவக்) கடல் கடைந்தவனாய்
தேய்வத்து இசையும் கருமங்கள்	{ அந்தந்த தேவதை களுக்கு ஏற்ற (ஸ்ருஷ்டி முதலிய) வியாபாரங்களும்	கார் ஓதம் வண்ணன்	{ மேகம் போலவும் கடல் போலவும் குளிர்த வடிவை யுடையவனான எம்பெருமான்
எல்லாம்	{ ஆகிய இவை யெல்லாம்,	படைத்த	{ (தன்னிடம் வந்து பணியமாட்டாத வர்களை அகற்று கைக்காக) உண் டாக்கிவைத்த
அசைவு இல் சீர்	{ கேடில்லாத [நித்யமான] குணங்களை யுடைய	மயக்கு	{ அறிவை மயக்கும் பொருள்களாம்.
கண்ணன்	{ ஸ்ரீகிருஷ்ணனா யவதரித்த		

*** [திசையும்.] ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதையாகில், பலரும் பரதேவதை யென்று மயங்கும்படியான பல பல தேவதைகள் ஏற்படுவானேன்? அந்தத் தேய்வங்கள் தாம் விசித்திரமான செயல்களைச் செய்ய வல்லமை பெற்றிருப்பானேன்? என்றொரு கேள்வி உண்டாக, எம்பெருமான் தானே, தன்னை உகவாதவர்கள் தன்னை வந்து கிட்டாமல் தேவதார்த்தங்களைப் பணிந்து கூடாது பலன் களைப் பெற்று அகன்று போவதற்காகச் செய்து வைத்த மயக்குகள் காண்மின் இவை—என்று மறுமொழி கூறுகின்றார். சர்க்

கரை, கற்கண்டு, திராசை முதலிய சிறந்த வஸ்துக்களை வாங்கி உண்டு களிக்க இயற்றி யில்லாத ஜனங்களுக்காக உப்பு புளி முதலிய சிறு பொருள்களைக் கடை பரப்பி வைத்த மாத்திரத்தினால் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் கடைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன வென்று எல்லாம் சிறந்த பொருள்களாய் விடுமோ? செல்வம் மிகுந்தவர்களுக்காக விலையுயர்ந்த உண்மையான ரத்னங்கள் ஏற்பட்டிருப்பது போல ஏழைகளுக்காக அற்ப விலையுள்ள க்ருத்ரிமங்களான ரத்னங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன; இவை தம்மில் வாசியின்றிக்கே யொழியுமோ? சிறந்த வஸ்துக்களை அதுபவிக்க யோக்யதை யில்லாதவர்களை மயக்குவதற்கு ஸாமான்ய வஸ்துக்கள் எப்படி ஏற்பட்டனவோ, அப்படியே பரமவிலகூணான திருமலை அதுபவித்து வாழமாட்டாத கூடூதர ஜனங்களை மயக்குதற்காகத் திசையும் திசையுறு தெய்வமும் தெய்வத் திசையுங் கருமங்களு மெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டன வென்று கொள்ள வேணுமென்கிறார்.

“திசையும்” என்றது பல பல வுலகங்களைச் சொன்னபடி; எம்பெருமா நெருவனையே தொழுது இறைஞ்சுதற்கு உரிய உலகமொன்றே யிருக்கலாமாயினும், ‘இது சிவஸாலோக்யம் பெறும் உலகம்’ ‘இது இந்த்ரஸாலோக்யம் பெறும் உலகம்’ என்றிப்படி பல பல ஸ்தானங்களைக் கற்பித்தது காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு என்றபடி.

திசையுறுதெய்வமும் = இன்ன ஸ்தானத்திற்கு இன்னான் கடவன், இன்ன ஸ்தானத்திற்கு இன்னான் கடவன் என்று ஒவ்வொரு ஸ்தானத்திலும் நிர்வாஹகமாக ஒவ்வொரு தேவதையை ஏற்படுத்தினதும் காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு.

தெய்வத்து இசையும் கருமங்கள் = நான்முகன் படைப்புத் தொழிலை நிர்வஹிக்கக் கடவன்; சிவபிரான் ஸம்ஹாரத் தொழிலை நிர்வஹிக்கக் கடவன்; இந்திரன் தேவதைகளை மெய்காட்டுக்கொள்ளுந் தொழிலை நோக்கக் கடவன்; யமன் உயிர் நீத்துந் தொழிலை நடத்தக் கடவன் என்றிப்படி அவ்வத் தெய்வங்கட்கு இசைந்த வாறாகத் தொழில்களை வகுத்திருப்பதும் காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு. திரிபுர மூன்றெரித்தல், காமதஹநம், வருத்ரா

ஸூர வதம் முதலிய ஆரிய பெரிய செயல்களை இங்குக் கொள்ளவு
மாம்.

கடல் கடைந்து அமுதங் கொண்ட காலத்திலே தேவாஸூர
விவாதம் ப்ரஸங்கிக்க, எம்பெருமான் மோஹிநி யுருவம் பூண்டு
உகவாதாரை மயக்கினது போலவே இவையும் மயக்காக உண்டு
பண்ணி வைக்கப்பட்டவை என்கிற உட்பொருளுந் தோன்றக்
“கடல் கடைந்த காரோதவண்ணன் படைத்த மயக்கு” என்றரு
ளிச் செய்தாரென்க. கடைந்த கடலிலே அமுதம் விஷம் யானே
குதிரை சந்திரன் கல்பவ்ருசுஷம் அப்ஸரஸ் முதலிய பலவிசித்திரப்
பொருள்களைப் படைத்தருளின பெருமான் இவை யித்தனையும்
செய்ய வல்லவனே யென்பதும் மூதலிக்கப்பட்டதாம்.

மயக்கு என்றது—மயங்கச் செய்யும் பொருள் என்றபடி.
‘விளக்கு’ என்றால் விளங்கச் செய்யும் பொருள் என்று பொருள்
படுதல்போல (எ)

மயங்க வலம்புரி வாய்வைத்து * வானத்
தியங்கு மெறிகதிரோன்றனை *—முயங்கமருள்
தேராழியால் மறைத்த தென்றீ, திருமாலே *
போராழிக் கையால் பொருது. (அ)

திரு மாலே லக்ஷ்மீநாதனே !,
நீ நீ,
முயங்கு { (எண்ணிறந்த
 மன்னர்கள்)
அமருள் { நெருங்கிக்
 கிடந்த பாரதப்
 போர்க்களத்திலே
மயங்க { (எதிரிகள் அஞ்சி)
 அறிவு
 கலங்கும்படியாக
வலம்புரி { பூரீபாஞ்சஜந்ய
 மென்னும்
 திருச்சங்கை
வாய் வைத்து { தனது திருப்
 பவளத்திலே
 வைத்து ஊதி,

போர் செய்வதற்கு
போர் ஆழி { உபகரணமான
கையால் { திருவாழியை
 ஏந்தின
 கையாலே
பொருது { (பீஷ்மர் முதலான
 வர்களைத்
 தூரத்தி) யுத்தம்
 செய்து,
வானத்து { ஆகாயத்தில்
இயங்கும் ஏறி { ஸஞ்சரித்துக்
கதிரோன் { கொண்டே
தன்னை { யிருக்கிற
 ஸூரியனை
தேர் ஆழியால் சக்கராயுதத்தினால்
மறைத்தது { மறைத்தது
என் { ஏதுக்காக ?

* * *—[மயங்கவலம்புரி.] எம்பெருமான் தன்னையுடைய தாரை அகற்றுகைக்காகச் சில மயக்குப்பொருள்களை ஏற்படுத்தினனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். ஸர்வரக்ஷகனை எம்பெருமானுக்கு இது தகுதியோ? என்று ஒரு சங்கை தோன்ற, ஆச்ரிதர்களை எவ்விதத்திலும் பரிந்து பாதுகாப்பதும் தன்னை மதியாத ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை விலக்கி விடுதலும் அப்பெருமானுடைய காரியம்; துஷ்டநிக்ரஹமும் சிஷ்ட பரிபாலனமும் செய்வதே ஸர்வரக்ஷகத்வமாதலால் அங்ஙனே செய்தருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ குணத்திற்கு யாதொரு கேடுமில்லை, மேன்மேலும் விளக்கமேயுள்ளது என்று ஸமாதான முரைப்பவர்போல இப்பாட்டு அருளிச் செய்கிறார்.

பாரதப் போர்க்களத்திலே துர்யோதனாதிகள் அஞ்சி நடுங்கும் படியாக பாஞ்சஜன்ய மென்னும் தனது சங்கைத் திருப்பவளத்திலே வைத்துவிட அதன் பேரொலியாலே ஆச்ரிதர்களை வாழ்வித்தும் எதிரிகளை இடிவிழுந்தவர்போல அச்சமுறுத்தியும், சக்கராயுதத்தினாலே ஸூர்யனை மறைத்துப் பகலை இரவாக்கியும், அவ்வாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு பீஷ்மரைத் தொடர்ந்தோடியும் செய்த காரியங்கள் ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தைத் தெரிவிப்பவையாதலால் அவற்றை யெடுத்துக் கூறுகின்றார்.

மயங்கவலம்புரிவாய்வைத்தது பகவத்கீதையின் முதலத்யாயத்திற் சொல்லிற்று. எறிகதிரோன் தன்னைத் தேராழியால் மறைத்த வரலாறு:—பாரதப்போரில் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுனனது மைந்தனை அபிமந்யுவைத் துரியோதனனது உடன் பிறந்தாளின் கணவனான ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக் கொன்ற ஜயத்ரதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடில் தீயில்குதித்து உயிர் துறப்பதாக அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதினாலாநாள் பகல் முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் சேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்துவைத்திருக்க, அர்ஜுனனுடைய சபதம் பழுதாய் விடுமே என்று சிந்தித்துக் கண்ணபிரான் ஸூர்யனை அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகைக்கு முன்னமே தனது திருவாழியினால் மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் பரவியதனால் அர்

ஜூநன் தன் உறுதியின்படி அக்ரிப்ரவேசம் செய்யப்புக, அதனைக் களிப்போடு காண்பதற்குத் துரியோதனாதிகளுடனே ஸைந்தவன் வந்து எதிர்நிற்க, அப்போது கண்ணபிரான் திருவாழியை வாங்கி விடவே பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜூநன் ஜயத்ரதனைத் தலை துணித்தனன் என்பதாம். 1. “நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து நின்ற அரசர்கள் தம் முகப்பே, நாழிகை போகப் படை பொருத வன் தேவகிதன் சிறுவன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

இவ்வரலாற்றில் ஒரு சங்கை பிறப்பதுண்டு;—திருமாவின் சக்கராயுதத்தின் ஒளியானது ஸூர்யனுடைய ஒளியிற் காட்டி லும் பலகோடி நூறுயிரம் மடங்கு மேம்பட்டதென்று சொல்லி யிருக்க, கோடி ஸூர்யப்ரகாசனான அத்திருவாழியினாலே இருளை உண்டாக்கினதாக வுரைப்பது எங்ஙனே? என்று. இதற்குப் பலர் பலவகையான ஸமாதானங்கள் கூறுவர்; ஒரு ஸமயவிசேஷத்தில் திருவாழியின் பிரகாசம் சிறிதுபோது மழுங்கிப் போகக் கடவதென்று ஒரு சாபம் ஏற்பட்டிருந்ததென்றும் அதனால்தான் இங்ஙனே செய்யலாயிற்றென்றும் முக்கிய ஸமாதானமாகக் கூறு வதுண்டு.

“போராழிக்கையால் பொருது” என்ற நான்காமடியில்—பார தப்போரில் கண்ணபிரான் பீஷ்மரைக் கொல்வதாகத் திருவாழி யைக் கையிலேகொண்டு தேரில் நின்றும் கீழிறங்கித் தூரத்திக் கொண்டு சென்ற கதை அநுஸந்திக்கத்தக்கது. [மஹாபாரதம்—பீஷ்மபர்வம்—ஐம்பத்தொன்பதாமத்தியாயத்தில் விரிவு காண்க.]

மயங்கவலம்புரி வாய்வைத்ததும் எறிகதிரோன்தன்னை ஆழி யால் மறைத்ததும் போராழிக்கையால் பொருததும் ஏதுக்காக? என்று ஆழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்கிறார் இப்பாட் டால். ‘போரில் நான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை’ என்று பிரதிஜ்ஞை செய்துவைத்து அதற்குமாறாகக் காரியஞ் செய்தது எல்லாரோ டும் ஒரு நிகராகவுள்ள உனது உறவுக்குத்தகுமோ? ஸத்யஸங்கல் பனான உன் இருப்புக்குத் தகுமோ? உன் பெருமைக்குத் தகுமோ? இவை யொன்றையும் பாராமல் நீ செய்த செயல்கள் எதற்காக? என்ற இக்கேள்வியானது—ஆச்சரிதர்களான பாண்டவர்களிடத்

திலே நீ கொண்டிருந்த பச்சுபாதமேயன்றே இத்தனையும் செய்வித்தது என்று வெளியிடுகிறமுகத்தால் அவனுடைய ஸௌ ஹார்த்த குணத்தை வெளியிடுவதில் நோக்குடைத்தென்க.

முயங்குஅமர் என்றது பல பேர்கள் திரண்டு நெருங்கியிருக்கும் போர்க்களமென்றபடி. போர்புரிய வந்தவர்களும் போர்காண வந்தவர்களுமாகத் திரண்ட திரளுக்கு எல்லையில்லையிறே.

‘தேராழியால் மறைத்தது’ என்கிறாரே, தேர்ச்சக்கரத்தை யெடுத்தோ ஸூர்யனை மறைத்தது? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; அன்று; தன் திவ்யாயுதமான சக்கரத்தைக் கொண்டே மறைத்தது; சக்கரம் தேருக்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையுடையதாதலால் வடநூலார் ‘ரதாங்கம்’ என வழங்குதல் போலத் தேராழி யெனப்பட்டதென்க. போராழிக்கையால் — கையிற்கொண்ட போராழியினால் என்று கொள்ளலாம். ... (அ)

பொருகோட்டோ ரேனமாய்ப் புக்கிடந்தாய்க்கு - * அன்றுன் ஒருகோட்டின் மேல்கிடந்த தன்றே *—விரிதோட்ட
சேவடியை நீட்டித் திசைநடுங்க விண்துளங்க *
மாவடிவில் நீயளந்த மண். (க)

விரி தோட்ட	{ ஒளி விரிகின்ற திருக்குண்டலங் களை அணிந்துள் ளவனே ! }	நீ அளந்த	{ நீ அளந்து திருவடிக் கீழ் இட்டுக் கொண்ட
சே அடியை நீட்டி	{ செந்தாமரை போன்ற திருவடி களை வளரச் செய்து	மண்	பூமியானது,
திசை நடுங்க	{ சூதலத்திலுள்ளவர் கள் நடுங்கும்படி யாகவும்	பொரு கோடு ஒர் ஏனம் ஆய்	{ நிலத்தைக் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டு திரிகிற கோரப்பற்களை புடைய விலகா ணமான வராஹ மூர்த்தியாய்
விண் துளங்க	{ மேலுலகங்களிலுள் ளவர்கள் நடுங்கும்படி யாகவும்	புக்கு	{ (பிரளயஜலத்திலே) முழுகி
மா வடிவின்	{ (திரிவிக்கிரமனாக வளர்ந்த) பெரிய வடிவத்தோடு		

இடந்தாய்க்கு அன்று	{ அண்டபித்தியில் நின்றும் இந்தப் பூமியைக் குத்தி யெடுத்துக் கொண்டுவந்த அக்காலத்தில்	உன் உன்னுடைய ஒரு கோட் { ஒரு கோரப்பல்லின் டின் மேல் { ஏகதேசத்திலே கிடந்தது { அடங்கிக்கிடந்த அன்றே { தல்லவோ?

* * *—[பொருகோட்டோர்.] எம்பெருமான் தான்செய்த பிரதிஜ்ஞையைப் பங்கப்படுத்திக் கொண்டாகிலும் ஆச்ரிதருடைய காரியமே கண்ணுயிருப்ப நென்றார் கீழ்ப்பாட்டில் ; அவ்வளவே யல்ல ; தன் வடிவத்தை மாறுபடுத்திக்கொண்டும் இழிபிறப்பை ஏற்றுக்கொண்டும் காரியம் செய்பவன்காண்மின் என்றருளிச் செய்வதாக வராஹாவதாரத்தைப் ப்ரஸங்கிக்கிறாநீதில்.

பொருகோட்டோரேனமாய்ப்புக்கிடந்த வரலாறு :—ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச்சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பொருதுகோட்டினுற் குத்திக் கொன்று பாதாளலோகத்திற் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற்குத்தி அங்கு நின்று மெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்கணவமான பிரளயஜலத்தில் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு துனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. 1. “பாராருலகம் முது முந்நீர் பரந்தகாலம் வளை மருப்பில், ஏராருருவத்தேனமா யெடுத்த வாற்றலம்மான் ” என்ற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை நோக்குக.

இவ்வரலாற்றினாலும் பின்னடிகளிற் குறித்த திரிவிக்கிரமாவதார சரிதையினாலும்—எம்பெருமான் ரக்ஷ்யவர்க்கங்களை இன்ன

படிதான் ரக்ஷிப்பனென்கிற ஒரு நியதியில்லை யென்பது வெளியிடப்பட்டதாம்.—“ஆபத்துவந்தால் தலையாலே சுமந்து நோக்குதல், தலையிலே காலையைத்து நோக்குதல் செய்யுமவனன்றோ நீ ; ரக்ஷயவர்க்கத்தை நோக்கு மளவில் உனக்கொரு நியதியுண்டோ வென்று உகந்தனுபவிக்கிறார்” என்றும்; “உதாரண யிருப்பா நொருவன் நாலுபேருக்குச் சோறிட நினைத்து நாற்பது பேருக்கு இட்டு மிகும்படி சோறுண்டாக்குமா போலே ரக்ஷயத்தினளவன் றிறே ரக்ஷகன் பாரிப்பு” என்றுமுள்ள வியாக்கியான வாக்கியங்கள் அநுஸந்திக்கத் தக்கன.

மிகப்பெரிய வடிவுக்காண்டு உலகளந்தபோது எங்கும்பரந்த திருவடிக்குச் சரிசமமாகப் போந்திருந்த பூமியானது வராஹாவ தாரகாலத்தில் உனதுதிருளயிற்றிலே ஒரு நீலமணிபோலே சிறுகி கிடந்ததே! இஃது என்ன ஆச்சரியம் என வியக்கின்றார். இப்பிர பந்தத்தில் மேலே “பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார், உராயுல களந்த நான்—வராகத், தெயிற்றளவு போதாவாறென்கொலோ? எந்தை அடிக்கு அளவு போந்தபடி.” என்றருளிச் செய்துள்ள எண்பத்துநாலாம் பாசரமும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

‘விரிதோட்ட’ என்பதை விளியாகக்கொண்டு ஒளிவிரிகின்ற தோடுகளையணிந்தவனே!—மகர நெடுங்குழைக்காதனே! என்று பொருள் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ‘விரிதோட்ட’ என்றிருக்க வேண்டு வது விரித்தல் விகாரம் பெற்று ‘விரிதோட்ட’ என்றாயிற்றென்று கொள்ளவேண்டும்; இஃது அருமையெனின்; வேறுவகையாகவே பொருள் கொள்ளலாம்—மலர்ந்த இதழ்களையுடைய தாமரை போலேயிருக்கிற என்று. இப்போது இது சேவடிக்கு விசேஷ ணம்.

(க)

மண்ணும் மலையும் மறிகடலும் மாருதமும் *

விண்ணும் விழங்கியது மேய்யென்பர் *—எண்ணில்

அலகளவு கண்ட சீராழியாய்க்கு - *அன்றிவ்

வுலகளவு முண்டோ வுன்வாய்.

(க0)

மண்ணும்	பூமியும்	அலகு அளவு கண்ட சீர் ஆழியாய்க்கு உன் வாய்	{ அளவிடுதற்கு உறுப்பான எண்ணிக்கைகளை யெல்லாம் எல்லை கண்டிருக்கிற [—எண்ணிறந்த] கல்யாண குணங் களுக்குக் கடல் போன்றவனான வுன்னுடைய வாயானது
மலையும்	குலபர்வதங்களும்		
மறி கடலும்	{ அலையெறிகிற ஸமுத்ரங்களும்		
மாருதமும்	காற்றும்		
விண்ணும்	{ ஆகாசமும் ஆகிய இவற்றை யெல்லாம்	அன்று	{ இவற்றை யெல்லாம் விழுங்கின வக்காலத்தில்
விழுங்கியது	{ (உனது திருவயிற்றின் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி) அமுதுசெய்ததை		
மெய் என்பர்	{ ஸத்யமாகச் சொல்லுவார்கள் (வைதிகர்கள்);		
எண்ணில்	{ இதனை ஆராயுமளவில்,		
		இ உலகு அளவும் உண்டோ	{ இந்த ஜகத்தளவு விசாலமாகவும் இருந் திருக்குமோ?

* * *—[மண்ணும் மலையும்.] ஏனமாய் நிலங்கீண்டபோது மிகப்பெரிதான பூமி ஒருகோட்டின் மேலே அடங்கிக்கிடந்த விசித்திரத்தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசியதுபலித்த ஆழ்வார்க்கு மற்றொரு அற்புதச் செயலும் நினைவுக்கு வந்தது; பிரளயகாலத்தில் சிறியபாலகனும் எழுலகையும் அமுதுசெய்தாயென்று ப்ராமாணிகர்களான வைதிக புருஷர்கள் சொல்லுகின்றனர்; இது ஸத்யமான விஷயமேயன்றி ஈஷத்தும் அஸத்யமல்ல; சிறியவாயினாலே பெரிய வுலகங்களை அமுதுசெய்யக் கூடாமையாலே உலகுண்ட அக்காலத்தில் உனது வாயும் உலகங்களின் பெருமைக்குத் தகுதியாகப் பெருத்திருந்ததோ என்று வினவுகின்றார். இங்ஙனே கேள்வி கேட்கிற முகத்தால் எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற சக்தி விசேஷத்தை வெளிப்படுத்துகின்றாராழ்வார் என்றுணர்க. சிறிய வாயினாலே பெரிய வுலகங்களை யெல்லாம் எளிதில் விழுங்கவல்ல அபாரசக்தியுட்கனன்றோ நீ என்றவாறு.

[அலகளவுகண்டசீர்.] நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம் கோடி சங்கம் மஹாசங்கம் பத்மம் என்றற்போன்ற எண்கள்

அலகு எனப்படும்; அவற்றை அளவுகாண்கையாவது—அந்த எண்களின் எல்லைக்குத் தான் மேற்பட்டுப்போதல்; அளவுகடந்து போவதைச் சொன்னபடி. “அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக மஹார்ணவ!” என்பர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும். சீராழியாய்க்கு = ஆழி யென்று ஸமுத்ரத்துக்குப் பெயர்; ஆழியான்—ஸமுத்ரமாயிருப்பவன்; முன்னிலைப்பெயர் நான்காம் வேற்றுமையுருபு பெற்று “ஆழியாய்க்கு” என்றாயிற்று. அன்றி, ஆழியையுடையவன் ஆழியான் என்றாகி, எல்லை கடந்த திருக்குணங்களையும் சக்கராயுதத்தையும் உடைய உனக்கு என்று பொருளாகவுமாம்; இதுவே வியாக்கியானத்திற்கும் பொருந்தியதென்க. (க0)

வாயவனை யல்லது வாழ்த்தாது * கையுலகம்
தாயவனை யல்லது தான்தொழா *—பேய்முலைநஞ்
குணக வுண்டா னுருவோடு பேரல்லால் *
காணுகண் கேளா சேவி. (கக)

வாய் எனது வாயானது

அவனை { ஸர்வேச்வரனைத்
அல்லது { தவிர

வாழ்த்தாது { (மற்றொன்றைப்)
புகழாது;

கை தாம் கைகளானவை

உலகம் { உலகங்களைத் தாவி
தாயவனை { யளந்துகொண்ட
அல்லது { திரிவிக்கிரமனை
தொழா { யல்லது
வேறொருவனைத்
தொழமாட்டா;

பேய் முலை நஞ்சு { பேயான
பூதனையின்
முலைகளில்
தடவியிருந்த
விஷத்தை

உண்ண ஆக உணவாக

உண்டான் { அமுது செய்த
கண்ணபிரா
னுடைய

உருவொடு போ அல்லால் { திருமேனியையும்
திருநாமத்தையு
மல்லது
(மற்றெதையும்)

கண் கண { கண்கள்
செவி கேளா { காணமாட்டா;
காதுகள்
கேட்கமாட்டா;

* * * [வாயவனையல்லது.] எம்பெருமான் ஆச்ரிதரை ரக்ஷிப் பதிலும் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதிலும் தீக்ஷிதனாயிருக்கின்ற

னென்கிற திருக்குணங்களிலே யீடுபட்டுத் தம்முடைய இந்திரியங்கள் அவன்திறத்தே அவகாஹிக்கும்படியைப் பேசுகிறாதின.

உலகம் தாயவன் என்றதனால் ஆச்ரிதரை ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனென்பதும், பேய் முலை நஞ்சு ஊணுகவுண்டா நென்றதனால் கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதில் தீக்ஷிதனென்பதும் தெரிவிக்கப்பட்டனவென்க.

மூன்றாமடியில், உருவோடு—உருவையும் என்றபடி. உருவையல்லால் கண்காணா, பேரையல்லால் செவிகேளா என்று அடைவே அந்வயிப்பது—முறைநிரனிறைப் பொருள்கோள்.

முகுந்தமாலையில் “ஜிஹ்வே! கீர்த்தய கேசவம் முராரிபும்” என்றச்லோகம் இப்பாட்டுக்குச் சேர அநுஸந்திக்கவுரியது. (கக)

செவிவாய் கண்முகக் குடலென் றைம்புலனும் * செந்தீ
புலிகால் நீர்விண் பூதமைந்தும் *—அவியாத
ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமு மென்பரே *
எனமாய் நின்றூற் கியல்வு.

(கஉ)

எனம் ஆய் நின்றூற்கு	{ வராஹாவதாரம் செய்தருளித் தானே காரியங்களை நடத்துகிற பெரு மானைப் பெறுவ தற்கு	அவியாத ஞானமும்	{ (இந்தக் கரண்களே பாங்களாலே ஸாதிக்கப்படுவ தாய்) இடை விடாது எம்பெரு மானைச் சிந்திப்ப தான பக்தியும்
(இயல்வு	{ ஏற்ற ஸாதனமாவது-)	வேள்வியும்	{ (அந்த பக்தி உண் டாகி வளர்வதற் குக் காரணமான) அக்ரிஹோதாரம் முதலிய சடங்கும்
செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்று ஐம்புலனும்	{ செவிதொடக்கமாகச் சொல்லப்படுகிற ஞானேந்திரியங் கள் ஐந்தும்	நல் அறமும்	{ (நாடோறும் பக்தியை வளர்க் கக் கடவதான) விவேகம் முதலிய நற்குணங்களும்
செய்தீ புவி கால் நீர் விண் பூதம் ஐந்தும்	{ தேஜஸ் முதலான பஞ்ச பூதங்களினு வியன்ற தேஹமும்	இயல்வு என்பரே	{ ஸாதனங்கள் என்று சொல்லுகிறார் களே! (இது தகு தியோ? என்ற வாறு.)

* * *—[சேவி வாய் கண்.] ‘நமக்கு உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானையாவன்’ என்கிற சாஸ்தார்த்தம் பலர்க்கும் தெரியுமாயினும், பக்தி முதலானவற்றையும் எம்பெருமானைப் பெறுகைக்கு உபாயமாகச் சிலர் ப்ரமித்திருப்பார்கள். அந்தோ! இப்படியும் சில மஹான்களுங்கூட மயங்கியிருக்கிறார்களே! என்று ஆழ்வாரிரங்குகிறாரிப்பாட்டில்.

ஆபத்து நேரிடும்போது, தானே வந்து பாதுகாப்பவனன்றோ எம்பெருமான் என்னவேண்டி ஏனமாய் நின்றற்கு என்கிறார். * மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமிலாப் பன்றியாய்த் திருவவதரித்து அரியன செய்ததெல்லாம் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக கிருபையாலே யன்றி வேறொரு உபாயத்தை எதிர்பார்த்தன்றே என்று குறிப்பித்தவாறு.

எம்பெருமான் எப்போதும் நமக்கு நன்மை செய்வதற்கே ஸமயம் பார்த்துக்கொண்டிருப்பன் ; அவனது முயற்சியை நாம் விலக்கித்தள்ளுகிறவரையில் ‘ஐயோ! நம்முடைய க்ருஷி பலிக்க வில்லையே!’ என்று திருவுள்ளம் நொந்துகிடப்பன் ; எப்போது நாம் விலக்காமல் “அவன் செய்வன செய்து கொள்க” என்கிற ஆதரமுமில்லாமல் வாளா இருந்திடுவோமோ, அப்படிப்பட்ட ஸமயத்தையே பற்றாசாகக்கொண்டு “என் ஊரைச்சொன்னாய், என்பேரைச் சொன்னாய், என் அடியாரை நோக்கினாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய்” என்றறப்போலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, பொன் வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்து மெழுகாலே யெடுத்து ‘கால் பொன்னாயிற்று, கழுஞ்சு பொன்னாயிற்று’ என்று நான்வட்டத்திலே திரட்டுவதுபோல, யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆதுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருதவிசேஷங்களைத் தானே கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போந்து நன்மைகளைப் பயக்குமவன் ; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தானே தன்னையடையுமாறு தந்தால் அவனை நாம் பெறலாமேயன்றி, நாம் ஒருபாயஞ்செய்து அவனைப் பெற்று விடுவோமென்பது ஒருகாலும் நம்மால் இயலாது. அவனுக்கு சேஷப்பட்டிருக்கிற நாம் ஸர்வ சேஷியான அவனது திருவருளை

உபாயாநுஷ்டாநங்களாலே வலியக்கொணர்வோ மென்பது நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகாது ; ஆதலால் ஆழ்வார்கள் வேறொரு உபேயத்தை அறியாதவாறுபோல வேறொரு உபாயத்தையும் அறியாதேயிருப்பார்கள் ; §. “ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணு கத் தந்தொழிந்தாய்” என்பார்கள். இக்கொள்கைக்கு மாறாகக் “கரும ஞானங்களினால் நிர்மலமான மநஸ்சையுடையவனால் செய் யப்படுவதும் தைலதாரைபோல இடைவிடாத த்யாநபரம்பரா ரூபமுமான பக்தியே உபாயம்” என்று வைதிகர்களும் சொல்லு கிறார்களே ! இஃது என்ன அறியாமையோ ! என்னும் முகத்தால் எம்பெருமானுடைய உபாயத்வத்தை வற்புறுத்துகின்றார்.

நாம் செய்யும் நற்காரியங்கள் எம்பெருமானைப் பெறுதற்கு உபாயமல்ல என்று சொல்லிவிட்டால், நாம் ஒன்றையும் செய்யா மலே இருந்துவிடலாமன்றோ என்றும், சாஸ்த்ரங்கள் நற்கருமங் களை ஸாதநமாகச் சொல்லியிருக்கின்றனவே என்றும் சிலர் கேட்ப துண்டு. அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறோம் ;—கடலிலே வலைவீசி மீன் முதலியன பிடித்து ஜீவிப்பானொரு செம்படவன் ஒருநாள் விலையுயர்ந்த ரத்னமொன்று மீன்களிடையே கடலிலே கிடைக்கப் பெற்றான் ; அதனுடைய மதிப்பை அவன் அறியமாட்டாதவனாகையாலே ¶. “மாமதியம் திளைக்கும் கொடிமானிகை சூழ்தெருவிற் செழுமுத்து வெண்ணெற்கெனச் சென்று முன்னில் வளைக்கை றுளைப்பாவையர்மாறு” மாபோலே அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டு போய் ஒரு வ்யாபாரியிடத்திலே ஸ்வல்ப விலைகூறி விற்றுவிட்டான் ; அந்த வ்யாபாரி ரத்னத்தின் மதிப்பை நன்குணர்ந்தவனாகையாலும் வர்த்தகமே தொழிலாக ஜீவிப்பவனாகையாலும் அந்த ரத்னத்தைக் கொண்டுபோய் ஒரு மஹாராஜனிடத்திலே அதற்குண்டான விலை கூறி ஆயிரம் வராஹனுக்கு விற்றான் ; பிறகு அந்த மஹாராஜன் அந்த ரத்னத்தைத்தான் வீற்பனைசெய்ய நினைவாதே அதனைப் பெரியதொரு ஹாரத்திலே இணைத்து ஸ்வயம் போக்யமாகப் பூண்டுகொண்டான். ஆக இந்நடவடிக்கையில் ஒரு ரத்னத் துக்கே மூன்று தன்மைகள் உண்டாயின ; (1) ஸ்வல்ப விலைக்கு மாறுதல் ; (2) உள்ள விலைக்கு மாறுதல் ; (3) விலைக்கு ஆட்படா

§. திருவாய்மொழி 5-7-10.

¶. பெரிய திருமொழி 3-8-7.

மல் ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளப்படுதல்—என மூன்றுவகைகள் ஒரு வஸ்துவுக்கே அமைந்தாற்போல, “அவியாத ஞானமும் வேள்வியும் நல்லறமும்” என்று இப்பாட்டிற் சொன்ன பக்தி முதலியவற்றுக்கும் இங்ஙனே மூன்று தன்மைகள் கூடும்; ரத்னத்தின் மதிப்பை அறியமாட்டாத செம்படவன்போலே பக்தியின் சீர்மையை அறியமாட்டாத நீசர் அந்த பக்தியைக்கொண்டு ஐச்வரியம் கைவல்யம் முதலிய அற்பபலன்களைக் கொள்வர்; ரத்னத்தைக் குறைந்த விலைக்குக்கொடாதே தகுந்த விலைக்குக்கொடுத்த வ்யாபாரியைப்போன்ற அதிகாரிகள் பக்தியை மோக்ஷஸாதநமாக அபிமானித்து அற்பபலன்களைக் கொள்ளாமல் சிறந்ததான மோக்ஷபலனைக் கொள்வார்கள்; ரத்னத்தை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாக்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகக் கொள்ளும் மஹாராஜனைப் போன்ற விலக்ஷணதிகாரிகள் பக்தியை ஒன்றுக்கும் ஸாதநமாகக் கோலாமல் ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொண்டு வர்த்திப்பார்கள். மஹாராஜ பதவியை விரும்பாதே வ்யாபாரியின் நிலைமையை விரும்பி பக்தியை ஸாதநமாகக் கொள்ளுமவர்கள் அப்படியே கொள்க.

தோட்டம் சமைத்து மாம்பழம் பயிர் செய்வார்களில் அப் பழங்களை அரைகுறை விலைக்கும் அதிக விலைக்கும் விற்பாரு முண்டு; விற்காதே ஸ்வயம் போக்யமாகப் புஜிப்பாருமுண்டு. ஒரு மாம்பழந்தானே ஒருத்தனுக்கு உபாயமாயும் ஒருத்தனுக்கு உபேயமாயும் ஆகாவின்றது. விற்று உபாயமாகக் கொள்ளுமவன் அதமனாகவும் தரித்ராநாகவும், விற்காதே உபேயமாகக் கொள்ளுமவன் உத்தமனாகவும் உயர் செல்வனாகவும் பெயர் பெறுவான். அதுபோலே பக்திக்கு உபாயத்தன்மையும் உபேயத்தன்மையும் உண்டாயிருக்கச்செய்தே உபேயத்தன்மையைக் கொண்டு [அதாவது-அதனையே பலனாகக்கொண்டு] உத்தமாதிகாரிகளின் திரளில் புகாதே உபாயத்வாகாரத்தைக்கொண்டு கீழ்வகுப்பில் புக நினைப்பாரை ஆர்கொல் விலக்குவார்?

“வனத்திடரை ஏரியாம் வண்ணமியற்று மிதுவல்லால், மாரியார் பெய்கிற்பார் மற்று” என்ற இரண்டார் திருவந்தாதிப் பாசுரமும் நோக்கத் தக்கது. மேட்டு நிலங்களை நாம் பள்ளமாக

வெட்டி வைப்பது மழை பொழிவதற்கு ஸாதந மன்றாகிலும், எப் போதேனும் மழை பெய்தால் அந்த நீரைத் தாங்கிக்கொள்வதற்கு உறுப்பாவது போல, நாம் செய்யும் நற்கிரிசைகள் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமல்லவாகிலும் எப்போதேனும் பகவானுடைய அருள் வெள்ளம் நம்மேல் பெருகப்படுக்கால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள நமது நற்கிரிசைகள் உறுப்பா யிருக்குமத்தனை.

இப்பாட்டின் முதலடியில் இந்திரியங்கள் ஐந்தையும், இரண்டா மடியில் பஞ்ச பூதங்களையும் சொல்லி யிருப்பதன் கருத் தாவது — இந்திரியங்களோடு கூடினதாய்ப் பஞ்ச பூதங்களால் இயன்றதான சரீரத்தைச் சொன்னபடி. சரீரத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாக ஆரும் சொல்லவில்லையே யெனில்; அவியாத ஞானம் என்பதனால் சொல்லப்பட்ட பக்திருபாபந் ஜ்ஞானமானது கரண களேபர ஸாத்யமாகையாலே கரணகளேபரங்களுக்கும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநத்வம் சொல்லக்கூடு மென்றுணர்க.

அக்ரிஹாத்ரம் முதலிய லேள்விகளும் விவேகம் தயை ஸத்யம் முதலிய நற்குணங்களாகிற நல்லறமும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதனமாகக் கொள்ளப்படுகின்றனவோ வென்னில்; அவையும் பக்தி உண்டாகி வளர்வதற்குக் காரணங்களாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்படுகையாலே அவற்றுக்கும் பரம்பரயா மோக்ஷ ஸாதநத் வமே சொல்லக்கூடும்.

ஆகவே, இப்பாட்டில் அவியாத ஞான மென்று சொல்லப் பட்ட பக்தி யொன்றே மோக்ஷோபாயமாக வழங்கக் கூடியது. எம்பெருமானுக்கே நிரபேக்ஷ உபாயத்வம் கொள்ளுகிற ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தாலே அந்த பக்தி யுபாயத்வமும் கழிக்கப்படுகின்றது. என்பரே! என்ற ஏகாரம் இதனைக் காட்டும்.

இனி, என்பரே என்றவிடத்து ஏகாரத்தை அசையாகக் கொண்டு 'பகவத் ப்ராப்திக்கு பக்தியை உபாய மென்பர்' என்று சொல்லிவிடுவதாக உரைப்பாரு முண்டு. இயல்வு—உபாயம். (கஉ)

இயல்வாக வீன்துழா யானடிக்கே செல்ல *

முயல்வா ரியலமரர் முன்னம் *—இயல்வாக

நீதியா லோதிநியமங்க ளாற்பரவ *

ஆதியாய் நின்ற ரவர்.

(கங)

ஈன்	{ அழகிய திருத் துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள எம் பெருமானது செல்ல இயல்வு ஆக	இயல்வு ஆக	பொருத்தமாக
முன்னம்	அநாதிகாலமாக	நீதியால் ஒதி	{ முறைமை தவறாமல் வேதத்தை அத்த யனம் செய்து
முயல்வார்	முயற்சிசெய்பவர்கள் (யாரென்றால்)	நியமங்களால் பரவ	{ (அந்தவேதத்தின் பொருளை உணர்ந்து அதிற் சொன்ன) நியமங் களோடே தன்னைத் துதி செய்யுமாறு
இயல் அமரர்	{ யோக்யதைபுள்ள ரித்யஸூரிகளே யாவர்;	அவர்	அந்த எம்பெருமான்
(நம்போன்றவர்களும் அவனை இழக்க வேண்டாதபடி)		ஆதி ஆய் நின்றார்	{ முற்பட்டு வித்தராக இருக்கின்றார்.

* * * [இயல்வாக.] எம்பெருமான் திருவடிகளிலே நித்ய கைங்கரியம் செய்வதற்குத் தக்க யோக்யதை யுடையவர்கள் நித்ய ஸூரிகளேயன்றோ. ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லாம் அப்பெருமானைப் பணிந்து உய்தற்கு உரிய விரகு உண்டோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடுமே; அதற்கு உத்தரமாக அவதரித்த பாசரம் இது. நித்யஸூரிகள் தாம் எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ஆழ்ந் திருப்பவர்; இருக்கட்டும்; ஸம்ஸாரிகளுக்கு பகவத் ஸமாச்சரண யோக்யதையே கிடையாதென்று கொள்ள இடமில்லை. ஸம்ஸாரிகளும் வேதங்களை யோதி அவற்றின் பொருள்களைத் தெரிந்து கொண்டு படிப்படியாகத் திருந்தி எம்பெருமானை வந்து கிட்டும் படியாக அப்பெருமான் தானே மூல ஸுக்ருதமாக அமைந்திரா நின்றானென்கிறார். இப்படி யருளிச்செய்வதன் கருத்து யாதெனில்; எம்பெருமானை யடைவதாகிற காரியம் சேதநருடைய தலையிலே கிடப்பதன்று; 1. “எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே அருள்கள் செய்ய, விதி சூழ்ந்ததா லெனக்கே லெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே” என்கிறபடியே நெடுநாளே பிடித்து ஸம்ஸாரியைப் பெறுவதற்கு அப்பெருமான் தானே பலவகையான

க்ருஷிகளைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் என்றவாறு, “ஆதியாய் நின்றராவர்” என்றதன் கருத்து இதுவே. ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனும் இதனையே திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலே “நிஜாநம் தஞ்ராவி ஸுபரிவிருநிர்-காணநிவாணம் = நிதானம் தத்ரார்பி ஸ்வய மகில நிர்மாண நிபுணம்” என்றருளிச் செய்தாரென்றுணர்க. (கங)

அவரவர் தாந்தா மறிந்தவா நேத்தி *

இவரிவ ரெம்பெருமா னென்று *--சுவர்மிசைச்

சார்த்தியும் வைத்தும் தொழுவர் * உலகளந்த

மூர்த்தி யுருவே முதல்.

(கச)

அவர் அவர் { ராஜஸரும்தாமஸருமாகிய சில அதிகாரிகள்

சுவர்மிசை சார்த்தியும் { சுவரிலே சித்திர ரூபமாக எழுதியும்

தாம் தாம் அறிந்தஆறு ஏத்தி { (தங்களுடைய ரஜஸ்தமோ குணங்களுக்குத் தக்கபடி) தாங்கள் எப்படி அறிந்திருக்கிறார்களோ அப்படி வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து

வைத்தும் தொழுவர் { பிரதிமையாக ஆங்காங்கு ஸ்தாபித்தும் தொழுகின்றார்கள்; (எவர் என்ன செய்தாலும்)

இவர் இவர் எம்பெருமான் என்று { தாங்களறிந்த சில தேவதாந்தரங்களையே கடவுளாகச் சொல்லிக் கொண்டு

உலகு அளந்த மூர்த்தி { (எல்லாத் தெய்வங்களும் தன் காலின்கீழே அடங்கும்படி) உலகங்களை யளந்த ஸ்வாமியினுடைய உருவே { திருமேனி யொன்றே முதல் முக்கியமானது.

* * *—[அவரவர்தாந்தாம்.] கீழ்ப்பாட்டில் “ஆதியாய் நின்றராவர்” என்றதை விவரித்துப்பேசுகிறது இப்பாட்டு. உலகத்திலுள்ள ஜனங்கள் ஒவ்வொரு தெய்வங்களைப் பரதேவதையாகக்கொண்டு தாம்தாம் கற்ற சொற்களைக்கொண்டு அத்தெய்வங்களைத்துதித்து விக்ரஹாராதநம் விசேஷமென்றறிந்து சுவர்

களிலே சித்திரரூபமாக அத்தெய்வங்களை யெழுதியும் லோஹமய பிம்பங்களாக ஆலயங்களில் பிரதிஷ்டைசெய்தும் தொழா நின் றார்களாகிலும், அம்மன் பிடாரி முதற்கொண்டு சிவன் முடிவாக வுள்ள தெய்வங்களுக்கெல்லாம் ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே பிர தான தேவதையாம் என்றராயிற்று. கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களெல் லாம் எம்பெருமானை ஆசரயித்தே ஸத்தை பெறவேண்டும்படி அவனை முழுமுதற் கடவுள் என்கை.

அவரவர் என்ற சுட்டு-அவர்களின் குணக்குறைவைக்காட் டும். ஸத்வகுண பூர்த்தியில்லாத ஜனங்களெல்லாம் என்றபடி. தாந்தாமறிந்தவாறாவது—சாஸ்த்ரங்களையும் சிஷ்டாசாரங்களையும் கொண்டு அறியகில்லாமல் தங்களுடைய ராஜஸ தாமஸபுத்தி களுக்கு எட்டியவாறு.

இப்பாட்டில் ஸ்ரீமந் நாராயணனை ‘உலகளந்தமூர்த்தி’ என்ற திருநாமத்தால் குறிப்பிட்டது கருத்தோடுகூடியதாம்; புருஷோத் தமனான எம்பெருமானைவிட்டுக் கூடாது தெய்வங்களைப்பணிகின்ற ஸம்ஸாரிகளோடு அத்தெய்வங்களோடு வாசியின்றியே எல்லாரும் தன்னுடைய திருவடியின் கீழே துகையுண்ணுமாறு உலகங்களை வியாபித்தவனென்று சொல்லுமாற்றால் இவனை முழுமுதற் கடவு ளென்று முதலித்தாராய்த்து. மூர்த்தி—ஸ்வாமி. ... (கச)

முதலாவார் மூவரே அம்முவ ருள்ளும் *

முதலாவான் மூரிநீர் வண்ணன் *—முதலாய

நல்லா நருளல்லால் நாமநீர் வையகத்துப் *

பல்லா ரருளும் பழுது.

(கரு)

(உலகத்தில் பலபல தெய்வங்கள் வழங்கப்பட்டாலும்)

மூவரே { (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி
ஸமஹாரங்
களுக்கு உரியவ
ரான) பிரமன்
விஷ்ணு ருத்ரன்
என்கிற
மூவருமே

முதல் ஆவார் { முக்கியரான
தேவர்களாவர் ;

அம்முவர் { அந்த த்ரிமூர்த்தி
உள்ளும் { களுக்குள்ளே

மூரி நீர் { கடல் வண்ணனாகிய
வண்ணன் { திருமாலே

முதல் { தலைவனே
ஆவான் { யிருப்பவன் ;

முதல் ஆய	{ உலகுக்கெல்லாம் காரண பூதனும்	நாமம்நீர்	{ கடல்குழந்த வையகத்து { இப்பூமியில்
நல்லான்	{ நற்குணங்களமைந் தவனுமான அப் பெருமானுடைய	பல்லார்	{ (அத்திருமால் தவிர மற்றும்) பலருடைய
அருள் அல்லால்	{ கிருபையானது நன்மையை விளைக்குமே யொழிய	அருளும்	தயையும்
		பழுது	பயனற்றதாம்.

* * *—[முதலாவார்.] கீழ்ப்பாட்டில் “உலகளந்தமூர்த்தி யுருவேமுதல்” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் ‘கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களென்று உம்மால் கூறப்படுகின்ற தெய்வங் களும் தம்மைத் தொழுகின்றவர்களுக்குப் பலன்களையளிக்கக் காண்கிறோமே; அவர்களது அருளைப் பலரும் பெற்று வாழ்கின் றனரன்றோ’ என்றுகூற, அவர்களுக்கு விடையளிக்கிறரிப்பாட் டில். தெய்வம் தெய்வமென்று நாட்டிலே பலர் வழங்கப்படினும், படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்கிற மூன்று தொழில்களுக் கும் கர்த்தாக்களாக ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மா விஷ்ணு நுத்ரன் என்ற மூவருமே முதன்மைபெற்ற தேவர்களாவார்; அந்த த்ரிமூர்த்திக ளுக்குள்ளே கடல் வண்ணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனே தலைமை பெற்றிருப்பவன். ஸகல ஜகத்காரண பூதனும் எல்லாரிடத்திலும் வாத்ஸல்யம் நிறைந்தவனான அந்தத் திருமாலின் திருவருள் நன்மையைத்தருமேயொழிய வேறு எந்த தெய்வத்தினருளும் சாச்வதமான நன்மையை நல்கமாட்டாது; அவ்வருளைப்பெற நினைப்பது வினேயாகும் என்றராயிற்று. கூடாத்ர தெய்வங்களின் அருள் கூடாத்ர பலன்களுக்கே காரணமாவதனாலும் பரமபுருஷ னுடைய பேரருள் ஒப்புயர்வற்ற அழிவில்லாத பேரின்பத்தைப் பெறுவிக்கக் காரணமாவதனாலும் ‘முதலாய நல்லானருளே நன்று, பல்லாரருளும் பழுது’ என்னத்தட்டில்லையென்க.

“முதலாவார் மூவர்” என்றே பெரும்பான்மையாகப் பாடம் வழங்கிவருமாயினும், அதில் தளைதட்டுதலாலும் பெரியோர்களின் பாடமன்றாகையாலும் ‘மூவரே’ என்ற பாடமே கொள்ளப்பட்டது. சிலர், ‘மூவர்’ என்றே பாடங்கொண்டு “அம்மூவருள்ளும்”

என்றவிடத்து “அம்மூவரினுள்ளும்” என்று கொண்டால் வெண்டலைக்குச் சேர்ந்துவிடுகிறதென்பர்; ஆன்றோருள்ளிச் செயல்களில் நம்முடைய ஸ்வாதந்திரியத்தை உபயோகித்தல் உரியதன்றென்றுணர்க.

மூரிநீர் = மூரியென்று பெருமையும் வலிமையுமாம். நாமநீர் = ‘நாமம்’ என்ற வட சொல் பேர் என்று பொருள்படும்; பேர் என்றால் பெரியது என்றபடியாம்; ஆகவே இங்கு இச்சொல் லக்ஷித லக்ஷணையால் பெரிய நீர் என்று பொருள்படும். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் புத்திசேனைக் குறிக்கவேண்டுமிடத்து, “திங்கள் சேர் பெயரினான்” என்றதுபோல (திங்கள்—சந்திரன்; சந்திரனுக்குத் தமிழிலே மதியென்று பெயர்; மதியென்ற வடசொல் புத்தியென்று பொருள்படுமாதலால் புத்திசேனையுணர்த்திற்றாம்.) இனி வேறு வகையாகவும் பொருள் கூறவர். ... (கரு)

பழுதே பலபகலும் போயினவென்று ; அஞ்சி
அழுதேன் அரவணைமேற் கண்டு—தொழுதேன்
கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் ; செங்கண்
அடலோத வண்ண ரடி.

(கக)

கடல் ஓதம் கடலல்லயானது

கால்

{ தன்திருவடி
வாரத்திலே

அலைப்ப

{ (துடைதட்டி
உறங்கச் செய்வது
போல) வீச

கண்வளரும்

{ யோகரித்திரை
செய்கின்ற

செம் கண்

{ செந்தாமரை
போன்ற திருக்
கண்களை யுடைய
வரும்அடல் ஓதம்
வண்ணர்{ அநுபவிக்க
இழிந்தவர்களை
அநுபவிக்க
வொட்டாமல்
அடர்க்கின்ற
ஸௌந்தரிய
மாகிற
அலைகளோடு
கூடிய வடிவை
யுடையவருமான
பெருமானுடைய

அடி

திருவடிகளை

அரவு அணை
மேல்{ சேஷசயனத்தின்
மீதுகண்டு
தொழுதேன்{ கண்ணாக்கண்டு
(இன்று)
ஸேவிக்கப்பெற்ற
அடியேன்

பல பகலும்

{ “கீழ்க்கழிந்த கால
மெல்லாம்பழுதே
போயின
என்று{ (இவ்விதமாகக்
கழியாமல்)
வீணாகக்
கழிந்தனவே !”
என்றுஅஞ்சி
அழுதேன்{ மிகவும்
சோகமுற்றுக்
கிடக்கின்றேன்.

* * *—[பழுதே பலபகலும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “முதலாய நல் லானருள் லால்...பல்லாரருளும் பழுது” என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார் அவ்வெம்பெருமானுடைய அருள் தம்மிடத்தில் நெடிங் காலம் பயன்படாதிருந்ததை நினைத்து, ‘அந்தோ! நெடுங்காலம் பாழாய்ப் போய்விட்டதே!’ என்று அதுதாபப்படுகிறாதினில்.

இப்பாட்டில், இறந்தகாலத்தைப்பற்றி வருத்தமும் நிகழ் காலத்தைப்பற்றி மகிழ்ச்சியும் எதிர்காலத்தைப்பற்றி அச்சமும் ஆக மூன்றுகாலங்களைப்பற்றின மூன்று விஷயங்கள் கூறப் பட்டுள்ளன. (எங்ஙனே யெனின்?) “கடலோதம் காலலைப்பக் கண்வளரும் செங்கண்டலோத வண்ணரடியை அரவணை மேல் கண்டு (இன்று) தொழுதேன்” என்றமையால் நிகழ்காலத்தில் பக வதலேவை வாங்கப்பெற்ற ஆநந்தம் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று; “பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அழுதேன்” என்றமை யால், கீழ்க்கழிந்த அநாதிகாலமெல்லாம் இவ்விதமாக ஆநந்த மயமாய்க் கழியவில்லையே யென்கிற வருத்தம் காட்டப்பட்டது; “அஞ்சியழுதேன்” என்றமையால்— இனிமேல் வரப்போகிற காலமும் கீழ்க்கழிந்த காலம்போலே வீணாகக்கழிந்து விடுமோ வென்கிற அச்சம் காட்டப்பட்டது.

“கண்டு தொழுதேன்” என்னப்பெற்ற பின்பு எதிர்கால நிலைமைக்கு அஞ்ச வேண்டுமானேன்? என்னில்; தாம் இருப்பது இருள் தருமாளுலத்திலாகையாலே 1. “கண்ணுளார், பெரு மாற்கு அடிமை செய்வாரையும் செறுமைப்புலனிலை, முண்ணு ளென்னைப் பெற்றால் என் செய்யா?” என்கிறபடியே இந்த லீலா விபூதியின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்து அஞ்சாதிருக்க முடியாதினே. பரமபக்தனாயிருந்த ப்ரஹ்மாதாழ்வானையுமன்றோ ஒருகால் எதிரி யாக்கிற்று இம்மண்ணுலகம். 2. “ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” என்றாரே திருமங்கையாழ்வாரும்.

கீழ் ஆறும்பாட்டில் “ஒன்று மறந்தறியேன் ஒதநீர்வண்ணனை நான்” என்றும் “அன்று கருவரங்கத்துட்கிடந்து கைதொழு தேன் கண்டேன்” என்றும் கர்ப்பவாஸகாலம் முதற்கொண்டே

1. திருவாய்மொழி 7—1—6.
2. பெரிய திருமொழி 11—8—1.

தாம் பகவத் விஷயப்ரவணராயிருப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்ட இவ்வாழ்வார் இங்கே * பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அழுவதாகச் சொல்லிக்கொள்வதேன் என்னில் ; இப்பிறவிக்கு முன்னே * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து போந்த காலங்களில் நாங்கள் பலவும் பழுதாயினவே யென்று வருந்துகிறபடி. இப்பிறவியிலும் ஆதியேபிடித்து இங்ஙனே பாசரம்பேசி அநுபவிக்கப் பராப்தியிருந்தும் கீழே பலநாங்கள் பாழாயினவையென்று வருந்துவதாகக் கொள்ளவுமாம்.

பேயாழ்வார் “1. சென்றநாள் செல்லாத செங்கண்மா லெங்கண்மாலென்றநாள் எந்நாளும் நாளாகும்” என்கிறார் ; (அதாவது) நிகழ்கால நிலைமை நன்றாயிருக்கப்பெற்ற ஆகந்த மிகுதியினால் இறந்தகால எதிர்கால நிலைமைகளிற் கவலையற்று எல்லாக்காலமும் எனக்கு நல்லகாலமே யென்றார் ; அஃதொரு சொற்சமத்தகார விசேஷமென்க.

அடலோத வண்ணர் = ஓதம் என்று கடலுக்கும் அலைக்கும் பெயர் ; இவ்விடத்தில் அலை என்னும் பொருள் விவக்ஷிதம் ; அதாவது திருமேனியிலே பரவுகின்றலாவண்ய தரங்கங்களைச் சொன்ன படி. அநுபவிக்க வருமவர்களை அடர்த்துத்தள்ளுகிற லாவண்ய தரங்கங்களோடு கூடிய திருமேனியையுடையவர் என்ற தாயிற்று. (கசு)

அடியும் படிகடப்பத் தோள்திசைமேற் செல்ல *

முடியும் விசம்பளந்த தேன்பர் *—வடியுகிரால்

ஈர்ந்தா னிரணியன தாகம் * இருஞ்சிறைப்புள்

ஊர்ந்தா னுலகளந்த நான்னு.

(கௌ)

இரணியனது { ஹிரண்யாஸுர னுடைய	இரு சிறை புள்ஊர்ந்தான் { பெரிய சிறகை யுடைய கருடனை ஏறிநடத்து பவனுமாகிய எம்பெருமான்
ஆகம் மார்வை	
வடி உகிரால் { கூர்மையான நகங்களாலே	உலகு அளந்த நான்னு { உலகளந்த காலத்திலே
ஈர்ந்தான் கிழித்தெறிந்தவனும	அடியும் திருவடி

படி கடப்ப	{ பூமியை அளந்துகொள்ள	அளந்தது	{ அளவு படுத்திக் கொண்டது
தோள்	திருத்தோள்கள்		
திசைமேல்	{ திக்குகளிலே	என்பர்	{ என்று
செல்ல	{ வியாபிக்க		{ சொல்லுவார்கள்.
முடியும்	கிரீடம்	(ஐயோ ! நான் நேரில் ஸேவிக்கப்	
விசம்பு	மேலுலகத்தை	பெறவில்லையே. !!)	

* * *—[அடியும்படிகடப்ப.] கீழ்ப்பாட்டில் “பழுதே பல பகலும் போயின” என்றருளிச் செய்ததையே விவரிக்கிறது இப் பாட்டு. இப்போது ஒரு மனிதனைப் பிறந்திருக்கிற நான் திடீரென்று பிறந்துவிடவில்லை; ஜீவாத்மாவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டியென்பது இல்லையாகையால் “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே அநாதிகாலமாகவே பலபல பிறவிகள்பெற்று ஸம்ஸாரியாய் வந்துகொண்டிருக்கிறேன்; எம்பெருமான் உலகளந்தருளின காலத்திலும் நான் ஏதோ ஒரு ஜந்துவாகப் பிறந்திருந்தவனே யொழிய அன்று நான் இல்லாமலிருக்கவில்லை; அப்போது நான் விவேகியாயிருந்து அந்த திவ்யசரிதையிலே ஈடுபட்டிருந்தேனாகில் அப்போதே இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு முக்தனாய் போயிருப்பேன்; அன்று நான் அறிவிலியாய்க்கிடந்து வாணளை வீணாகப் போக்கிவிட்டேன்; ஆகவே பழுதே பலபகலும் போயினவென்று கதறியழவேண்டியதாயிற்று—என்பதே இப் பாட்டின் உட்கருத்தாகும். “முடியும் விசம்பளந்தது என்பர்” என்ற சப்தஸ்வாரஸ்யம் நோக்கத்தக்கது. என்பர் என்கையாலே—உலகளந்தவாற்றை நான் இன்று பிறர்சொல்லக் கேட்கவேண்டியதாயிற்றேயொழிய நேரிலிருந்து ஸேவிக்கப் பெறவில்லையே யென்கிற அநுதாபம் நன்கு விளங்குமிதே.

கீழ் இரண்டாம்பாட்டில் “என்று கடல் கடைந்தது எவ்வுலகம் நீரேற்றது” என்று புராதன சரிதங்களெல்லாம் ப்ரத்யக்ஷம் போலப் பேசப்பட்டிருந்தாலும், கிரமமாக அவை நடந்தகாலத்திலே அவற்றைத் தாம் ஸேவிக்கப்பெறவில்லையே என்கிற வருத்தம் ஸம்பாவிதமேயன்றே.

அடியும்படி கட்டப் = 1. “கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குரைகழலே” என்றாற்போல அடியவர்களுக்கு சிரோ பூஷணமாக அமையவேண்டிய திருவடிகளைக்கொண்டு கல்லும் கரடுமான உலகங்க்ளையாப்பதே! என்கிற வருத்தமும், [தோள் திசைமேல் செல்ல] பிராட்டியை அணைக்கவேண்டிய திருத்தோள் களைக்கொண்டு திசைகளின்மேல் வியாபரிப்பதே! என்கிற வருத்தமும், [முடியும் விசும்பளந்தது] எங்கள் கண்முன்னே விளங்கி 2. “முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ?” என்று நாங்கள் பாசரம் பேசவேண்டும்படியான திருமுடியை அஹங்காரிகளும் பகவத்விஷயச்சுவடறியாதவர்களுமான தேவதைகளுள்ள விடங்களிலே நிமிர்ப்பதே! என்கிற வருத்தமும் உள்ளுறையும்

பின்னடிகளின் கருத்தையும் ஆழ்ந்து நோக்கினால், இரணிய னைப்பிளந்து ப்ரஹ்ம தனுக்கு அருள்செய்தகாலத்திலும், ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளப் பெரியதிருவடியின்மீதேறி அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தோடி வந்தகாலத்திலும் நேரில் ஸேவித்து வாழா தொழிந்தேனே! என அதுதாபப்படுவதும் தோன்றும். ... (கௌ)

நான்ற முலைத்தலை நஞ்சுண்டு * உறிவேண்ணெய்

தோன்றவுண் டான்வென்றி சூழ்களிற்றை — ஊன்றிப் *

பொருதுடைவு கண்டானும் புள்வாய் கீண்டானும் *

மருதிடைபோய் மண்ணளந்த மால்.

(கஅ)

(பேய்ச்சியான பூதனையினுடைய)

நான்ற முலைத் தலை { சரிந்து தொங்குகின்ற முலையிலுள்ள
நஞ்சு விஷத்தை
உண்டு { (அவள் பிணமாய் விழும்படி) அமுதுசெய்து
உறி உறிகளிலே வைத்த

வெண்ணெய் { வெண்ணெயை(க் களவு செய்து)
தோன்ற { இச்செயல் எங்கும் ப்ரவரித்தமாம்படி
உண்டான { அமுது செய்தவனாகி
வென்றி ஜயத்தையுடைய
சூழ் { எதிர்ப்பவர்களைத் தப்பாமல் தன் கையில் அகப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல

களிற்றை	{ (கம்ஸனுடைய) யானையை	மருது இடை	{ இரட்டை
உளன்றி	{ எதிரின்று யுத்தம்	போய்	{ மருத மரங்களின் நடுவே தவழ்ந்து சென்றவனும்
பொருது	{ செய்து		
உடைவு	{ அழித்தொழித்த		
கண்டானும்	{ வனும்	மண் அளந்த	{ உலகங்களை அளந்து கொண்டவனான
புள் வாய்	{ பகாசுரனுடைய		
கீண்டானும்	{ வாயைக் கிழித்துப் போகட்டவனும் (யாவனெனில் ?)	மால்	{ எம்பெருமானே யாவன்.

* * *—[நான்முழைத்தலை.] இப்பாசரமும் கீழ்ப்பாசரம் போலே இழந்தநானைச் சொல்லி அதுதாபப்படுவதாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துப் பேய்ச்சியை முலையுண்கிற வியாஜத்தாலே முடித்தும், நவநீதம் முதலியவற்றைக்களவாடி அமுது செய்தும் குவலயாபீடமென்கிற கம்ஸனது மதயானையை முடித்தும் பகாசுரனை வாய்பிளந்தும் இரட்டை மருதமரங்களை முறித்துத்தள்ளியும் இப்படி பலவகையான சிறுச்சேவகங்களைச் செய்தருளின காலத்திலும் ஸேவிக்கப்பெறாதே இழந்தேனே! என்கிறார்போலும். இழந்ததற்கு அதுதாபப்படுவதாகப் பாசுரத்தில் வாய்ச்சொல் இல்லையாயினும் கீழ்ப்பாசரங்களின் ஸந்தர்ப்பத்தை நோக்குங்கால் இழந்தநானைக்கு அதுதாபம்தோன்றவே இப்பாசர மருளிச்செய்வதாகக் கொள்ளலாம். “இடக்கை வலக்கை அறியாதாரும் வாழும்படி இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்தவிடத்திலும் இழந்தேனிறே என்று சோகிக்கிறார்” என்றார் முன்னோர்களும். இனி, கிருஷ்ணாவதார சரித்திரங்கள் சிலவற்றைச்சொல்லி ஆரந்தமாகப் போதுபோக்குகிறார் எனினும் குற்றமில்லை.

களிற்றையுன்றிப்பொருத வரலாறு :— வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்ஸனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில், அவனது அரண்மனைவாயில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானை பாகனால் தூண்டப்பட்டுச் சீறிவர, அந்த யாதவவீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பது

போல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அந்த யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளேபோயின ரென்பதாம்

புள்வாய்கீண்ட வரலாறு:—கண்ணபிரானைக் கொல்லுமாறு கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில் கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட, அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்புப்போல எரிக்கவே அவன் பொறுக்க மாட்டாமல் கண்ணனை வெளியே உமிழ்ந்து முக்கால் குத்த நினைக்கையில் கண்ணன் அவன் வாயலகுகளைத் தனது இருகைகளினாலும் பற்றிக் கிழித்திட்டனனென்பதாம்.

மருதிடைபோன வரலாறு:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல வினையாடல்களைச்செய்யக் கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே சென்றபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நாகபரன் மணிகீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபம்தீர்த்து சென்றனர். இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒருகாலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலகீடை செய்துகொண்டிருக்கையில் நாரதமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த குபேரபுத்திரர்கள் மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தினால் வஸ்திரமில்லாமலேயிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு ‘மரங்கள்போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள் வணங்கி வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி ‘நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களருகே நெருங்குங்காலத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்’ என்று சாபவிடைகூறிப் போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில் கம்ஸனாலேவப்பட்ட இரண்டு அஸூரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனரென்று சில புராணங்கள் கூறும்;

1. “ ஒருங்கொத்த விணைமருத முன்னிய வந்தவரை ” என்றும்
2. “ போய்ம்மாயமருதானவசுரரை ” என்றும் பெரியாழ்வாரு மருளிச்செய்தார்.

“ மருதிடைபோய் மண்ணளந்த ” = உலகளப்பதற்கு முன்னே மருதிடைபோனான் என்று பொருளன்று ; மருதிடைபோனது ஒருகாலத்திலும் மண்ணளந்தது ஒருகாலத்திலுமாகிலும் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞாநவைசத்யத்தாலே அதுஸந்தாந தோரணியில் முன்னது பின்னதென்கிற வாகியின்றியே எல்லாம் ஒன்றுசேர விளங்குகிறபடி.

“ புள்ளின் வாய் கீண்டானும் ” என்ற பாடமே பெரும்பாலும் வழங்கிவருகின்றது ; இப்பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்வதால் “ புள்வாய் கீண்டானும் ” என்ற மேலையார்பாடத்தைப் பேணுதல் தகும். (கஅ)

மாலுங் கருங்கடலே ! என்னோற்றும் ? * வையகமுண்டாலி னிலைத்துயின்ற வாழியான் *—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் * என்றும் திருமேனி நீதீண்டப் பெற்று. (கக)

வையகம்	{ இவ்வுலகத்தை யெல்லாம்	மால்	எம்பெருமான்
		கண்படையுள்	உறங்குகையில்
உண்டு	{ (பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றி ஐள்ளே வைத்து	என்றும்	எப்போதும்
ஆலின் இலை	ஆலந்தளிசிலே	திருமேனி	{ அவனுடைய திருமேனியை
தயின்ற	{ சயனித்துக் கொண்டவனும்	தீண்ட பெற்று	ஸ்பர்சிக்கப்பெற்று
ஆழியான்	{ திருவாழியை யுடையவனும்	மாலும்	{ (அந்த ஸ்பர்ச ஸூகத்தினால்) மயங்கிக் கிடக்கிற
கோலம் கருமேனி	{ அழகிய கறுத்த திருமேனியை யுடையவனும்	கரு கடலே	கரிய ஸமுத்ரமே !
செம் கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனுமான	நீ என் நோற்றாய்	{ (இந்தப் பாக்கியம் உனக்குக் கிடைக்குமாறு) நீ என்ன நோன்பு நோற்றாயோ ?

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 1-5-5.
2. பெரியாழ்வார் திருமொழி 3-1-3

* * *—[மாலுங்கருங்கடலே.]* பழுதே பலபகலும் போயின வென்று அழுத ஆழ்வார், ‘நம்மைப்போலே எல்லாரும் ஏமாந்தவர்கள்தானே, அன்றி யாராவது எம்பெருமானை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாது அதுபவிக்கப்பெற்றவர்களுண்டோ’ என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார்; 1. “மாகடல் நீருள்ளான்” என்கிறபடியே ஸமுத்ரத்தில் ஸர்வகாலமும் எம்பெருமான் திருக்கண் வளர்ந்தருளும் செய்தி நினைவுக்கு வந்தது; ஹா! ஹா!! ஸமுத்ர ராஜனுடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாமல் எம்பெருமானது திருமேனியைத் தீண்டப்பெற்றிருக்கிறா னன்றோவென்றது ஸந்தித்து அக்கடல்தன்னையே நோக்கி ‘இப்படி உனக்குப் பகவததுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லும்படி நீ என்ன நோன்பு நோற்றாய் கொல்?’ என வினவுகின்றார். நீ நோற்ற நோன்பைச் சொல்லுவாயாகில் நானும் அந்த நோன்பை நோற்று இப்பேறுபெறுவேன்காண்-என்பது உள்ளுறை.

அஃறிணைப் பொருளான கடலை நோக்கிக் கேள்விகேட்பதாகப்பேசின இப்பாசுரத்தின் கருத்தாவது-எம்பெருமான் இடைவிடாது திருப்பாற்கடலில் சயனித்துக்கொண்டு * உறங்குவான் போல் யோசுசெய்யும் பெருமானாயிருக்கின்றா னென்பதைக் காட்டுவதேயாமென்க.

கருங்கடலே != திருப்பாற்கடல் வெண்ணிறமுள்ளதாயினும் கார்முகில் வண்ணான எம்பெருமானுடைய நிழலீட்டாலே கருங்கடலாயிற்று. பட்டர் ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவத்திலே ஸ்ரீரங்க விமானத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது “கூவி மணிவதிலாவாசு ஸு ஸூ, கணஸ்யாஹொஃ ராகதஸுகுரோரெஃ ராமஹதஃ ௪௩ ௪௪-௫௫வெஃ ஸகலஜயிவாந ஸ்ராவஜீஹிதஜெகம் வஹக்யதி விராநம் வாவநம் வொஹநெ நஃ” = அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரம், அந்தச் சயானோஃ மரகதஸுகுமாரை ரங்கபர்த்துர் மயூகை—ஸகல ஜலதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம் புளகயதி விமாநம் பாவநம் லோசநெ நஃ” என்றருளிச் செய்ததில்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். இதன் கருத்தாவது — திருவந்தாழ்வானே ஸ்ரீரங்கவிமானமாக எழுந்தருளியிருக்கையாலே இவ்விமானம்

வெண்ணிறமுள்ளதாயினும், உள்ளே சயனித்திருக்கின்ற ஸ்ரீரங்க நாதனுடைய மைவண்ணத்திருமேனி நிறத்தின் நிழலீட்டாலே கடலைப்பருகிக் கிளர்ந்த காளமேகத்தைவென்று விளங்குகின்றதுஎன்பதாம்.

“கருங்கடலே!” என்றவிளியில்—பகவத் விரஹ வ்யஸநத் தாலே நான்மாத்திரம் உடம்பு வெளுத்திருக்க, நீ நித்யஸந்தோஷச் செருக்குத்தோன்ற மாமைபெற்று விளங்குகிறாயே! என்பதாகக் கருத்துத்தொனிக்கும்.

1. “உவர்க்குங் கருங்கடல் நீருள்ளான்” என்று உப்புக் கடலிலும் எம்பெருமான் உளனாகக்கூறுகையாலே இங்கு ‘மாலுங் கருங்கடலே!’ என்று உப்புக்கடலையே விளித்ததாகக்கொள்ளுத லும் கூடும்.

கண்படை—கண்வளர்ந்தருளுகிற நிலை; யோகத்துயில்நிலை யெனக்கொள்க. (கசு)

பெற்றூர்தனை கழலப் பேர்ந்தோர் குறளுருவாய்ச் *

செற்றூர் படி கடந்த செங்கண்மால் *—நற்றூ

மரைமலர்ச் சேவடியை வானவர்கை கூப்பி *

நிரை மலர்கோண் டேத்துவரால் நின்னு. (உ௦)

பெற்றூர்	{ மாதா பிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளுடைய	செற்றூர் படி	{ ஆச்ரித விரோதி யான மாவலி தன்னதென்று நினைத்திருந்த பூமியை
தனை கழல	{ கால் விலங்கு அற்றுப்போம் படியாக	கடந்த	{ அளந்து தன்னுடைய தாக்கிக்கொண்ட
பேர்ந்து	{ திருப்பாற்கடலில் நின்றும்) பெயர்ந்து (க்ருஷ் ணனாக வந்து பிறந்தவனும்),	செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷ னுடைய
ஓர் குறள் உரு ஆய்	{ விலக்ஷண வாமந வேஷத்தை யுடையனாய்	நல் தாமரை மலர் சே அடியை	{ அழகிய தாமரை போற் சிவந்த திருவடிகளை
		வானவர்	இந்திராதி தேவர்கள்
		கைகூப்பி	{ அஞ்ஜலி செய்துகொண்டு

நிரை மலர் கொண்டு நின்று	{ தொடைவாய்த் திருந்துள்ள பூக்களை ஸமர்ப் பித்துக்கொண்டு பணிந்து	ஆல்	{ ஐயோ! (அப்போது அவர்களைப் போலே தாமும் துதிக்கப்பெற வில்லையே யென் கிற அக்கத்தைக் காட்டுகிறது.)
எத்துவர்	துதிப்பார்கள் ;		

* * * [—பெற்றூர்தனாகழல்.] கிருஷ்ணாவதார காலத்திலும் த்ரிவிக்ரமாவதார காலத்திலும் எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளை ஏத்தியிறைஞ்சப்பெற்ற பாக்கியசாலிகள் பலரிருந் தனரன்றோ; அப்பாக்கியம் அடியேனுக்கு வாய்க்கவில்லையே! என்று நோவுபடுகிறார்.

பெற்றூர்தனாகழல்ப்பேர்ந்து = ஸ்ரீகிருஷ்ணாயைப் பிறந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பெற்றூர் என்று கண்ணபிரானுடைய மாதாபிதாக்களான வஸுதேவ தேவகிகளைச் சொல்லுகிறது; அவர்களுடைய தலை—விலங்கு; அது நேர்ந்தவிதமும் கழன்ற விதமும் யாதெனில்;—மதுராநகரத்தில் யதுவம்சத்தில் உக்ரஸேநன் என்றொரு தார்மிகன் அரசனாயிருந்தான்; அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்து கொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்து கொண்டு தன்பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காதனத்தினின்று தள்ளிவிட்டுத் தானே அரசாண்டிருங் காலத்து, கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய தேவகியை யுக்த வயதில் வஸுதேவர்க்கு விவாஹம் செய்வித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர் மாளிகையிற் கொண்டு விடுகைக் காகத் தேரேற்றிக்கொண்டு தான் தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரை நடத்திக்கொண்டு வரும் போது, ஆகாயத்தில், ‘அறிவுகேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ அந்தத் தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக் கொல்லப்போகிறது’ என்றொரு அசரீரிவாக்குப் பிறக்க, அதனைக் கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திடுக்கிட்டு ‘இனி நாம் தப்ப வழியாது?’ என்று யோசித்து, ‘இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக்கொன்றுவிடுவோம்’ என்று நிச்சயித்துக் கத்தியை

உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலை செய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப்பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின் வஸுதேவர் ‘அப்பா’ உனக்கு இவள்கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளை கையினால்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு’ என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுக்தமென்று கொண்டு இத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். சிலநாள் கழிந்தபின்பு தேவகி கர்ப்பந்தரித்துப் பிள்ளை பெற்றாள்; வஸுதேவர் அப்பொழுதே அப்பிள்ளையைக் கம்ஸனிடம் கொண்டுபோய்க்கொடுத்து விட, அவன் அதைக்காலைப்பிடித்துக் கல்மேலறைந்து கொன்று விட்டான்; “மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத” என்றபடி இவ்வாறு ஆறுபிள்ளைகளைக் கொன்றான். எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்ட யோகநித்திரை யென்னும் மாயை, நந்தகோபருடைய கோகுலத்திலிருந்த வஸுதேவ பத்தினியான ரோஹிணியின் வயிற்றிலிருந்த வாயுருபமான ஆறுமாதத்துக் கர்ப்பத்தைக் கலைத்து விட்டு வஸுதேவருடைய மற்றொரு பத்தினியான தேவகியின் வயிற்றிலிருந்த ஆதி சேஷாம்சமான கர்ப்பத்தைக் கொண்டுபோய் அந்த ரோஹிணியின் வயிற்றில் சேர்த்திட, இங்ஙனம் வஸுதேவ பத்தினிகளுள் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் (ஏழாவது கருவாக) ஆறு மாஸமும், ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் மற்றோர் ஆறுமாஸமுமிருந்து பலராமன் பிறந்தான். பிறகு திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையவதரிக்க அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழுந்தது. “தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண் வந்த வெந்தை பெருமானார்” என்றும் “தந்தைகாலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரு மருளிச் செய்தார்.

“பெற்றார் தனாகழலப் பேர்ந்தோர்குறளுருவாய்” என்றிருப்பதுகொண்டு கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தபின் வாமனனாய்ப் பிறந்தவனென்று கருதவேண்டா; ஒருகாலத்தில் கிருஷ்ணனாய்ப் பிறந்தவ

னும் மற்றொருகாலத்தில் வாமநனாய்ப் பிறந்தவனுமான ஸர்வேச் வரன் என்றபடி. அன்றி, “பெற்றார் தனிகழலப் பேர்ந்து” என்பதும் வாமநாவதாரச் செயலையே கூறுவதெனவும் கொள்வர்; அப்போது, பெற்றார் என்றது—தன்னை ஆச்சரியிக்கப் பெற்றவர்க ளென்றபடி; அவர்களுடைய தனையாவது—கருமபந்தம்; அது நீங்கும் படியாகப் பரமபதத்தில் நின்று வந்து ஓர் குறளுருவான படியைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்க.

சேற்றூர்படி = செற்றரென்று சத்ருக்களுக்குப் பெயர்; படி யென்று பூமிக்குப் பெயர்; ஆச்ரிதவிரோதிகளான மஹாபலி போல்வார் தங்களுடையதென்று அபிமாமித்திருந்த பூமியை என்ற தாயிற்று.

ஈற்றடியில் “ஏத்துவராம் நின்று” “ஏத்துவரால் நின்று” என்பன பாடபேதங்கள். தங்கள் காரியத்தையே பார்ப்பவரான தேவர்களும் எம்பெருமானது திருவடிகளை ஏத்தியிறைஞ்சப் பெற்றார்களே! என்கிற ஆச்சரியமும் தொனிக்கும். ... (உ௦)

நின்று நிலமங்கை நீரேற்று மூவடியால் *

சேன்று திசையளந்த செங்கண்மாற்கு *—என்றும்

படையாழி புள்ளூர்தி பாம்பணையான் பாதம் *

அடையாழி நெஞ்சே! யறி.

(உக)

சென்று	{ (மஹாபலியின்	ஆழி	சக்கரமானது
நின்று	{ யாகபூமியிற்)	படை	ஆபுதமாயிருக்கும்;!
	{ போய் நின்று	புள்	கருடன்
அம் கை	{ (தனது) அழகிய	ஊர்தி	{ வாஹனமா
நீலம் நீரேற்று	{ திருக்கையினால்		{ யிருப்பன்;
மூ அடியால்	மூன்றடிகளாலே	ஆழி நெஞ்சே	கம்பீரமான மனமே!
திசை அளந்த	{ எல்லாவிடங்களையும்	அறி	{ நான் சொல்வதை
	{ ஸ்வாதீனப்		{ ஆராய்ந்து
	{ படுத்திக்கொண்ட		{ கொள்;
செம் கண்	{ செந்தாமரைக்	பாம்பு	{ சேஷசயனனான
மாற்கு	{ கண்ணனான	அணையான	{ அப்பெருமா
என்றும்	{ எம்பெருமானுக்கு	பாதம் அடை	{ னுடைய திருவடிகளை அடைந்திடு.
	எப்போதும்		

* * *—[நின்றுநிலமங்கை.] தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தை உரைக்கின்றார். முன்னடிகளில் உலகளந்த வரலாற்றை எடுத்துரைத்ததன் கருத்து—இப்படிப்பட்ட அவனது மேன்மையைப் பார்த்து நெஞ்சே! நீ பின்வாங்கவேண்டா என்றவாறு. நம்முடைய விரோதிகளைத் தலைதுணிப்பதற்கு அப்பெருமான் கையுந்திருவாழியுமாயிருப்பவன்; நாம் இடர்பட்டால் நம்முடைய கூக்குரல் கேட்டவுடனே சடக்கென ஓடிவந்து நம்மைக் காப்பதற்குப் பாங்காகப் பெரிய திருவடிபை வாஹனமாகவுடையவன் என்கிறார் என்றும் படையாழி புள்ளுர்தி என்பதனால். (உக)

அறியு முலகேல்லாம் யானேயு மல்லேன் *

பொறிகொள் சிறையுவண் ழார்ந்தாய் *—வெறிகமழும்

காம்பேய் மென்தோளி கடைவெண்ணெ யுண்டாயை *

தாம்பேகொண் டார்த்த தழும்பு.

(உஉ)

பொறி கொள் சிறை	{ பல நிறங்களை யுங் கொண்ட சிறகு கலையுடைய	உண்டாயை	{ (கனவிலே) அழுது செய்த வுண்ணை
உவணம்	கருடாழ்வானை	தாம்பே கொண்டு	{ (கையில் கிடைத்த தொரு) தாம்பைக் கொண்டு
ஊர்ந்தாய்	{ ஏறி நடத்தும் பெருமானே!	ஆர்த்த	{ கட்டியதனோ லுண்டான
காம்பு ஏய் மென்தோளி	{ மூங்கிலையொத்த மெல்லிய தோள் கலையுடைய யசோதையினாலே	தழும்பு	{ காய்ப்பை (அறிபவன்)
கடை	கடையப்பட்டு	யானேயும் அல்லேன்	{ நானொருவனே யன்று;
வெறி கமழும்	பரிமளம்வீசப்பெற்ற	உலகு எல்லாம்	{ உலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரும்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	அறியும்	{ அறிவர்கள்.

* * *—[அறியுமுலகேல்லாம்.] எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்ய குணத்தையறியாதார் ஆருமில்லை யென்கிறார். “ஆங்கொரு

நாள் ஆய்ப்பாடி, சீரர்க்குலையல்குல் சீரடிச்செந்துவர்வாய், வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப்பற்றிக்கொண்டு, ஏராரிடைநோவ எத்தனையோர்போதுமாய்ச், சீரார் தயிர்க்கடைந்து வெண்ணெய் திரண்டதனை, வேரார் துதல்மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டு, நாரா ருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப், போரார்வேற்கண் மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம், ஓராதவன்போல் உறங்கியறிவுற்றுத், தாரார் தடந்தோள் களுள்ள வுங் கைநீட்டி, ஆராத வெண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த, மோரார்சூடமுருட்டி முன்கிடந்ததானத்தே, ஓராதவன்போல் கிடந்தானைக்கண்டவனும், வாராத தான்வைத்தது காணுள் வயிறுடித்திங்கு, ஆரார் புகுதுவார் ஐயரிவரல்லால், நீரமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே, தீராவெகுளியளாய்ச்சிக்கன ஆத்து அடிப்ப” (சிறிய திருமடல்) என்ற திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கே பரம்போக்கியமாக அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வெண்ணெயுண்ட குற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டி உன்னைக்கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டிவைத்திருந்ததனால் உன்னுடம்பு தழும்பேறிக்கிடக்குஞ் செய்தியை நானொருவன் மாத் திரமேயோ அறிவேன், உலகமெல்லாமறியாதோ என்கிறார்.

ஸௌலப்பகுணம் பாராட்டத்தகுந்ததாயினும் பரத்வமுள்ள விடத்தில் அஃது இருந்தால்தான் பாராட்டத்தகும்; காஷ்டம், லோஷ்டம் முதலிய குழைச்சரக்குகள் ஸுலபமாயிருந்தாலும் அந்த ஸௌலப்பம் மெச்சத்தக்கதன்று, அங்குப் பரத்வமில்லாமையால். இப்படியே ஸௌலப்பத்தோடு கூடியிராத பரத்வமும் புகழத்தக்கதன்று; மேருமலையில் பரத்வமுள்ள தெனினும் அங்கே ஸௌலப்பமில்லாமையால் அப்பரத்வத்தைப் பாராட்டுவாரில்லை ஆகையால், ஸௌலப்பத்தோடுகூடின பரத்வமும், பரத்வத்தோடுகூடின ஸௌலப்பமுமே போற்றத்தக்கனவாம்; இவையிரண்டுங்கூடி எம்பெருமானிடத்திலுள்ளன என்று காட்டவேண்டி, “பொறிகோள் சிறையுவணமுர்ந்தாய்!” என்கிறார். கருடனை வாஹனமாகக்கொண்டிருத்தல் பரத்வலக்ஷணமென்றுணர்க. வடமொழியில் கருடனுக்கு ‘ஸுபர்ண’ என்றுபெயர்; அதுவே தமிழில் உவணம் எனச் சிதைந்துகிடக்கின்றது.

வேறிகமழும் என்பது வெண்ணெய்க்கு விசேஷணமாகவு
மாம், காம்பேய்மென்தோளி [யசோதை] க்கு விசேஷணமாகவு
மாம். காம்பு என்ற பலபொருளொருசொல் இங்கு மூங்கிலெனப்
பொருள்படும் ; பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் மூங்கிலைத்
தோளுக்கு உவமைகூறுவர். உண்டாயை—‘ உண்டான் ’ என்
பதன் முன்னிலையின்மேல் இருண்டனுருபு ஏறியிருக்கிறதென்க.
தழும்பு—வடமொழியில் கிணம் எனப்படும். ... (உஉ)

தழும்பிருந்த சார்ங்கநாண் தோய்ந்தவா மங்கை *

தழும்பிருந்த தாள்சகடம் சாடித் *—தழும்பிருந்த

பூங்கோதை யாவ்வேருவப் போன்பெயரோன் மார்பிடந்த *

வீங்கோத வண்ணர் விரல்.

(உரு)

வீங்கு ஓதம் வண்ணர் { பொங்கி அலை
யெறியுங்கடல்
போன்ற வடிவை
யுடைய
எம்பெருமானது

அம் கை { அழகிய
திருக்கைகளில்

சார்ங்கம் { சார்ங்க
வில்லினுடைய

நாண் நாணி

தோய்ந்த { உராய்ந்ததனா
லுண்டான

தழும்பு காய்ப்பானது

இருந்த ஆம் இருக்கின்றதுகாண்;

தாள் திருவடிகளிலே

சகடம் சாடி { சகடத்தையுதைத்து
(அதனா
லுண்டான)

தழும்பு இருந்த { காய்ப்பு
இருக்கின்றது ;

பூங் கோதையாள் { அழகிய மயிர்
முடியையுடைய
பிராட்டி

வெருவ { (என்ன நேரிடுமோ
என்று)
அஞ்சும்படியாக
(மிக்க
சேற்றத்துடனே)

பொன் பெயரோன் { இரணியா
சுரனுடைய

மார்பு இடந்த தழும்பு { மார்பைக்
கிழித்தெறிந்த
தனாலுண்டான
காய்ப்பு

விரல் விரல்களிலே

இருந்த இருக்கின்றது.

***—[தழும்பிருந்த.] “ தாம்பேகொண்டார்த்த தழும்பு—
அறியுமுலகெல்லாம் ” என்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச்செய்ததைத்

கேட்ட எம்பெருமான் ‘நான் வெண்ணெய் திருடினதாகவும் அதற்காகத் தாம்பினால் கட்டுண்டிருந்ததாகவும் அதனால் தழும்பு உண்டாயிருப்பதாகவும் அதனை உலகெல்லாம் அறிவதாகவும் நீர் சொல்லுவது முழுப்பொய்’ என்று சொல்ல; அதுகேட்ட ஆழ்வார் ‘பிரானே! ஒரு தழும்பாயிருந்தால் உன்னால் மறைக்கமுடியும்; உனது கையிலும் காலிலும் விரலிலுமாக உன்னுடம்பு முழுதும் ஆச்சரிதர்க்காகச் செய்த ஒவ்வொரு காரியத்தினால் தழும்பேறிக்கிடக்கிறதே!’ என்று ஸ்ரீ ராமாவதாரத்திலும் கிருஷ்ணாவதாரத்திலும் நரலிம்ஹாவதாரத்திலுமாக நேர்ந்த தழும்புகளை யெடுத்துரைக்கின்றாரிப்பாட்டில்.

இப்பாட்டின் முதலடியைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரரத்தத்தில் “உகாவஸ்தம் ஜ்யாகிணககூட்டுஸெ ஸூடு லெஹ உதுஹிபிராஜாநு விஹி வி ஹுடுஜெ = சகாஸதம் ஜ்யாகிணகர்க்கசைச் சபை: சதுர்ப்பிராஜாதுவிலம்பிபிர்ப் புஜை:” என்றருளிச்செய்தாரென்க. ஸ்ரீ தேசிகன் தசாவதாரஸ்தோத்தரத்தில் இராமபிரானைப்பற்றிப்பேசும் ச்லோகத்தில் “யஜெ-ஹ விமுஹவாநு ஸயஜெ-ஹி ரகிம் யஸீ ஸ தஸீத ந: = தர்மோ விக்ரஹவாந் அதர்மவிரதிம் தந்வீ ஸ தந்வீத ந:” என்று இராமனை [தந்வீ] வில்லாளியென்ற சொல்லால் கூறினமையாலும், 1. “புணரானின்ற மரமேழன்றெய்த ஒரு வில்வலவா!” என்று ஆழ்வார்களருளிச்செய்வதாலும் இங்கு நாணித் தழும்புள்ளமை கூறினது ராமாவதாரத்துக்குப் பொருந்துமென்க.

சுகடஞ்சாடினது கிருஷ்ணாவதாரத்தில்;—திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர் திருமாளிகையில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதையமுனை நீராடப்போனாள். கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ண சிசுவின் மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை அறிந்த அப்பகவான், பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்டமாத் திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்ததென்று வரலாறறிக. சுகடம்—வடசொல்.

மூன்றாமடியில், பூங்கோதையாள் என்று பெரிய பிராட்டியா ரைச் சொல்லுகிறது. அவள் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே இறையும்கல கில்லாது உறையும்வளாகையாலே, அப்பெருமான் பெரிய சீற்றத்துடனே உக்ரமான நரசிங்கவுருவைக்கொண்ட போது ‘ஜகத்துக்கே பிரளயம் விளைந்திடுமோ!’ என்று அஞ்சி நடுங்கினளென்க.

கடை நிலைத்தீவகமாக நின்ற வீங்கோதவண்ணர் என்றது—கை தாள் விரல் என்ற மூன்றினோடும் அந்வயிக்கத்தக்கது; கடல் வண்ணனுடைய கை, கடல்வண்ணனுடைய தாள், கடல்வண்ணனுடைய விரல் என்று.

கை, தாள், விரல் என்பவற்றையே எழுவாயாகக்கொண்டு, கைகளும் கால்களும் விரல்களும் தழும்பைச் சுமந்திருக்கின்றன என்று பொருள்கொள்ளவுமாம். ... (உரு)

விரலோடு வாய்தோய்ந்த வெண்ணெய்கண்டு * ஆய்ச்சி

உரலோடு நெப்பிணித்த நான்கு *—குரலோவா

தேங்கி நினைந்தயலார் காண விருந்திலையே ? *

ஒங்கோத வண்ணு ! வுரை.

(உச)

ஒங்கு ஒதம் { தேங்கிக் கிளர்ந்த
வண்ணு { கடல்போன்ற
வடிவை
யுடையவனே !

(நீ வெண்ணெய் திருடி
உண்ணும்போது)

விரலோடு { உன் விரலிலும்
வாய்தோய்ந்த { வாயிலும்
படிந்திருந்த

வெண்ணெய் வெண்ணெயை
ஆய்ச்சி யசோதையானவள்
கண்டு பார்த்து

(உண்ணத் தண்டிக்கவேண்டி)

உரலோடு உற { உரலோடு சேர்த்துக்
பிணித்த { கட்டிவைத்த
நான்று { போது

குரல் ஒவாது { நீ கத்துகிற கத்தல்
நீங்காமல்

எங்கி எங்கிக்கொண்டு

நினைந்து { (அப்போதும்
வெண்ணெய்
திருடுவதையே)
சிந்தித்துக்
கொண்டு

அயலார் காண { அயலாரெல்லாரும்
வேடிக்கை
பார்க்கும்படி

இருந்திலையே இருந்தாயல்லவோ ?

உரை { உண்மையாகச்
சொல்லு.

* * *—[விரலோடு வாய்தோய்ந்த.] ‘தாம்பால் ஆப்புண்ட தழும்பு எனக்கு உண்டோ?’ என்ற எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் ‘அஃது ஒரு தழும்புதானா? உடம்பெல்லாம் தழும்பு மயமே காண்’ என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். சார்ங்கநாண் தோய்ந்த தழும்பும், சகடம் சாடின தழும்பும், இரணியன் மார்பிடந்த தழும்பும் வீரச் செயல்களை விளக்குவன வாதலால் அம்முன்று தழும்புகளையும் எம்பெருமான் இசைந்துகொண்டு, * தாம்பாலாப் புண்ட தழும்பு மாத்திரம் பரிஹாஸாஸ்பதமாயிருக்குமே யென்றெண்ணி அதனை இல்லை செய்யத் தொடங்கினான்; ‘நான் வெண்ணெய் திருடினது மில்லை, ஆய்ச்சி யென்னைப் பிடித்ததுமில்லை; உரலோடு சேர்த்து என்னைக் கட்டினதுமில்லை; தழும்பு உண்டானது மில்லை’ என்று எல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பேசினான். அதற்குமேல் ஆழ்வார் என்ன செய்யக்கூடும்? பிரானே! முழுப்பூசினியைச் சோற்றில் மறைக்க நினைப்பாரைப்போலே செய்த காரியங்களையெல்லாம் இப்படி மறைத்துப் பொய் சொல்லுவது தகுதியோ? “ஸத்யம் வத” என்று மெய்யே சொல்லுமாறு பிறர்க்கு விதிக்கிற நீ பொய் சொல்லலாகுமோ? வெண்ணெயை விரல்களால் அள்ளியெடுத்து நீ வாயிலே யிட்டுக்கொண்டபோது யசோதை கண்டு உன்னைப் பிடித்துக் கொள்ளவில்லையா? வெறுமனே கயிற்றினால் உன்னைக் கட்டிவைத்தால் அறுத்துக்கொண்டு போய்விடுவாய் என்று பெரியவொரு உரலோடே இணைத்துப் பிணைத்துவைக்கவில்லையா? அதனால் நீ நெடும்போது ஏங்கியேங்கி அழவில்லையா? அந்த நிலைமையை எத்தனையோபேர்கள் வந்து காணவில்லையா? இவை யொன்றும் நடந்ததேயில்லை யென்று உன்னால் மறைக்கமுடியுமா? நீயேசொல் நாயனே!’ என்கிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியுக்க னான நீ ஒரு குறையுள்ளவன் போலவும், அந்தக் குறையை நீக்கிக் கொள்ளக் களவு செய்தவன் போலவும், அதற்காகக் கயிற்றினால் கட்டித் தண்டிக்கப்பட்டவன் போலவும், அந்தக் கட்டில் நின்று தப்புவதற்கு சக்தியற்றவன் போலவும் கட்டை யவிழ்க்கும் உபாயத்தை உணராதவன் போலவும், இருந்தாயே! இது என்ன ஆச் சரியம்! என்று ஈடுபட்டவாறு.

முதலடியிலும் இரண்டாமடியிலும் “விரலோடு” “உரலோடு” என்றே பாடமிருந்தும் “விரலோடு—உரலோடு” என்றே பலரும் ஒதுவது ஒவ்வாது; இரண்டாமடியின் தனிச்சீர் “சூரலோவாது” என்றிருத்தல் காண்க.

“ஓங்கோதவண்ண!” என்ற விளியின் ஆழ்பொருளைப் பெரியவாச்சான்பின்னே அருளிச் செய்கிறார்காண்மின்—“இவனைக் கட்டிவைத்தது ஒருகடலைத் தேக்கிவைத்தாற்போலே காணும்” என்று. (உச)

உரைமேற் கொண் டென்னுள்ள மோவாது * எப்போதும்
வரைமேல் மரகதமே போலத் *—திரைமேல்
கிடந்தானைக் கீண்டானைக் * கேழலாய்ப் பூமி
யிடந்தானை யேத்தி யெழும். (உரு)

வரை மேல் ஒரு மலையின்மேலே
மரகதமே { மரகதப்பச்சை
போல { படிந்தாற்போல
திரை மேல் திருப்பாற்கடலிலே
கிடந்தானை { சயனித்திருப்ப
வனும்
கீண்டானை { இரணியனுடலைப்
பிளந்தவனும்
கேழல் ஆய் வராஹமூர்த்தியாகி
பூமி { பூமியை உத்தரிப்
இடந்தானை { பித்தவனுமான
எம்பெருமானை

என் உள்ளம் எனது மனமானது
உரை { உரைப்பதில்
மேற்கொண்டு { ஊற்றங்கொண்டு
ஒவாது { இடைவிடாமல்
எப்போதும் { எப்போதும்
ஏத்தி { (அப்பெருமானது
சரிதைகளைப்)
புகழ்ந்து
எழும் உஜ்ஜீவிக்கும்.

* * *—[உரைமேற்கொண்டு.] கீழ்ப்பாட்டில், கண்ண பிரான் ஓயாமல் ஏங்கியழுத சீலகுணத்தை அதுஸந்தித்த ஆழ்வார், அவன் ஓயாமல் ஏங்கினதுபோலவே தாமும் ஓயாமல் அவ்னுடைய சீலகுணத்தைப் பேசுவதில் உத்ஸாஹம் கொண்டிருப்பதை இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார்.

“என்னுள்ளம் உரைமேற்கொண்டு ஏத்தியெழும்” என்றதனால்—நெஞ்சு தன்தொழிலாகிய சிந்தனையோடு நிலலாமல் வாக்

கின் தொழிலையும் என்றுகொண்டமை கூறப்பட்டது. திருவாய் மொழியில் “முடியானே! மூவுலகுந் தொழுதேத்தும்” [3-8-1.] என்ற பாசுரத்தை இங்கே நினைப்பது. “உரைமேற்கொண்டு” என்பதை ‘மேல் உரைகொண்டு’ என்று மாற்றி—மேலான சொற்களைக் கொண்டு என்று முரைக்கலாம்.

[வரைமேல் மரகதமேபோலத் திரைமேற்கிடந்தானே.] திருப் பாற்கடலிலே எம்பெருமான் பள்ளிகொண்டிருப்பது—வெண்ணிறமானதொரு மலையில் மரகதக்கல்லைப் பதித்தாற் போன்றிருப்பதாக அபூதோபமை கூறப்பட்டதென்க.

[கீண்டானே.] ‘இரணியன் மார்வை’ என்பது மூலத்திலில்லையாயினும் கீண்டா நென்னும்போதே ‘இரணியன் மார்வு’ ஞாபகத்திற்கு வந்து விடும். இரணியனுடலைக் கீண்டதுபோலவே, குதிரை வடிவங்கொண்டுவந்த கேசிபென்னுமஸுரனது வாயைக் கீண்டதும் பகாஸுரனுடைய வாயைக் கீண்டது முண்டாதலால் அவையும் நினைவுக்குவரின் அவற்றையும் கொள்ளத் தட்டில்லை. அன்றியே, “கேழலாய்க் கீண்டானே இடந்தானே” என்று சேர்த்து, வராஹரூபியாய் அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை அதனின்றி ஒட்டு விடுவித்துப் பிறகு கோட்டாற் குத்தியெடுத்தவனை என்று பொருள் கூறுவதும் பொருந்தும். “திரைமேற்கிடந்தானேக் கீண்டானே” என்ற சேர்த்தியால்—எம்பெருமான் ‘நம் அடியார்க்கு எப்போது என்ன தீங்கு வருமோ’ என்ற சிந்தனையுடனே சயனித்திருப்ப, துன்புற்ற அடியாரின் கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடனே பதறி அத்துன்பத்தைத் தீர்க்க ஏற்றதொரு திருக்கோலங்கொண்டு இங்குத்தோன்றி ரக்ஷித்தருள்கிறானென்பது விளங்கும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை எனது நெஞ்சு இடைவிடாது துதித்து உஜ்ஜீவிக்கின்றது என்றாராயிற்று. ... (உரு)

எழுவார் விடை கொள்வா ரீன்துழா யானே *

வழுவா வகைநினைந்து வைகல்—தொழுவார் *

வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே * வாறோர்

மனச்சுடரைத் தூண்டும் மலை.

(உசு)

எழுவார்	(தாங்கள் விரும்பின ஐச்வரியம் கிடைத்தவுடனே எம்பெருமானைக்) கைவிட்டுப் போகின்ற ஐச் வர்யார்த்திகளும்		
விடை கொள்வார்	(தாங்கள் விரும்பின கைவல்யமோகூட கைப்பட்டபின் எம்பெருமானைத் திரும்பிப் பாராமல்) விடை பெற்றுக்கொண்டு போமவர்களான கைவல்யார்த்தி களும்	வினை சுடரை நந்துவிக்கும் வேங்கடமே வாடோர் மனம் சுடரை	(அவாவர் வேண்டுகின்ற பலன்களுக்குத் தடையான) தீவினையாகிய நெருப்பை அணைக்கின்ற ஹ்ருதயமாகிற விளக்கை
ஈன் துழாயானை வழுவா வகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்	இனிய திருத்துழாயை அணிந்தவனை திருமலை ஒரு நாளும்விட்டு நீங்கா தபடி சிந்தித்து எப் போதும் அநுப விப்பவர்களான முழுக்ஷுக்களு மாகிய இம் மூவகை அதி காரிகளுடைய	தூண்டும் மலை	{ நித்ய ஸூரிகளுடைய தூண்டி ஜ்வலிப்பிக்கின்ற மலையாகும்.

* * *—[எழுவார்விடைகொள்வார்.] கீழ்ப் பல பாசுரங்களில் விபவாவதார சேஷ்டிதங்களைப் பேசி அநுபவித்த ஆழ்வார், என் றைக்கோ கழிந்த அவ்வவதாரங்களின் திருக்குணங்கள் இன் றைக்கும் நன்கு விளங்குமாறு * பின்னொர் வணங்குஞ் சோதியாக ஸேவை ஸாதித்தருள்கின்ற அர்ச்சாவதாரங்களையும் அநுபவிக்க ஆசைகொண்டு, “1. தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலே யும் என்னுமிவையே முலையாவடிவமைந்த” என்கிறபடியே பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைத்தடங்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள

‡ இரண்டு திருமலைகளுள் திருவேங்கடமலையிலே திருவுள்ளஞ் சென்று அவ்விடத்தைப் பேசி அதுபவிக்கிறாரிப்பாட்டில். எம் பெருமானிலுங்காட்டில் எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களே பரமஉத்தேச்யமென்று கொள்ளுகிறவர்களாகையாலே திருவேங்கடமுடையான் வரையில் போகாமல் அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றதான திருமலையோடே நின்று அதுபவிக்கிறார்.

திருமலை எப்படிப்பட்டதென்றால் பாயோஜநாந்தரங்களை விரும்புமவர்களோடு அநந்யப்ரயோஜநரோடு வாசியற எல்லாருடைய வினைகளையும் போக்கிப் பலனைப் பெறுவிக்குமது; இதனையே மூன்றடிகளில் அருளிச்செய்கிறார்

எழுவார் என்றால் எழுந்துபோகிறவர்களையும் சொல்லும்; மேன்மேலும் ஆசைப் பெருக்கமுடையவர்களையும் சொல்லும். இரண்டு படியாலும், ஐச்வர்யார்த்திகளைச் சொல்லுகிறது இங்கு; 'எங்களுக்கு ஐச்வர்யத்தைத்தரவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து அது கைப்பட்டதும் எம்பெருமானைவிட்டு எழுந்துபோகிறவர்கள் என்றாவது, ஐச்வரியம் வேணுமென்று மேலே மேலே பிரார்த்திக்குமவர்கள் என்றாவது கொள்க. இவர்களுடைய வினைச் சுடரை நந்துவிக்கையாவது—ஐச்வர்யப் பராபதிக்கு விரோதியான பாவங்களைத்தொலைத்து ஐச்வர்யவிரும்பத்தை நிறைவேற்றுகை.

விடை கொள்வார் என்றால் விட்டு நீங்குகிறவர்கள் என்கை; ஸந்தர்ப்பம் நோக்கி இங்கே கைவல்யார்த்திகளைச்சொல்லுகிறது. அவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—ஆத்மாநுபவத்திற்கு விரோதியான பாவங்களைத் தொலைத்துக் கைவல்யாநுபவத்தை நிறைவேற்றுகை.

ஈந்துழாயானை வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுகிறவர்கள்—பரமைகார்திகளான பகவத்பக்தர்கள்; அவர்களுடைய வினைச்சுடரை நந்துவிக்கையாவது—மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறக்கும்படியான தீவினைகளைத்தொலைத்து முத்தியளிக்கை. ஆக, வேண்டிவார் வேண்டினபடியே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப் பராபதியையும் செய்விக்கவல்லது திருவேங்கடம் என்றதாயிற்று.

‡ திருமாலிருஞ்சோலை, திருவேங்கடம்.

[வினைச்சுடரை நந்துவிக்கும்]—பாவங்களை நெருப்பாக ரூபித்துக்கூறினமைக்கு இணங்க “நந்துவிக்கும்” எனப்பட்டது; நந்துவித்தல்—(நெருப்பை) அணைத்தல்.

[வானோர்மனச்சுடரைத் தூண்மேம்பலை.] ஒரு நெருப்பை அணைக்கும்; ஒரு நெருப்பை அபிவிருத்திசெய்யும் என்று சமத் காரமாக அருளிச்செய்கிறார். வானோர் மனச்சுடரைத் தூண்டுகை யாவது—பரமபதத்திலே பரத்வகுணத்தை அநுபவித்துக்கொண் டிருக்கிற நித்யஸூரிகளை, இங்குவந்து ஸௌலப்ப ஸௌசீல் யாதி குணங்களை அநுபவிக்குமாறு உத்ஸாஹ மூட்டுதலாம். திருவேங்கடமலையின் தன்மை இப்படிப்பட்டதென்று அருஸந் தித்தாராயிற்று. (உசு)

மலையால் குடைகவித்து மாவாய் பிளந்து *
சிலையால் மராமரமேழ் செற்று *—கோலையானைப்
போர்க்கோ டோசித்தனவும் பூங்குருந்தஞ் சாய்த்தனவும் *
கார்க்கோடு பற்றியான் கை. (உஎ)

மலையால்	{ கோவர்த்தன கிரியைக்கொண்டு	போர் கோடு	{ சண்டைசெய்ய உதவியாயிருந்த தந்தங்களை
குடை கவித்து	{ குடையாகப் பிடித்தும்,	ஒசித்தனவும்	பிடுங்கினவையும்
மா வாய் பிளந்து	{ குதிரை வடிவங் கொண்டுவந்த கேசியென்னும் அஸுரனுடைய வாயைப்பிளத்தும்,	பூ குருந்தம்	{ பூவோடுகூடிய குருந்தமரத்தை
சிலையால்	வில்லைக்கொண்டு	சாய்த்தனவும்	{ வேரோடே பறித்துத் தள்ளினவையும் (எவையென்றால்)
மராமரம் ஏழ் செற்று	{ ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங் களை அழித்தும்,	கார்	{ (கம்பீரமாக முழங்கு வதில்) மேகத்தை யொத்த
(இச்செயல்களோடு நிற்காமல்)		கோடு	சங்கை
கோலை யானை	{ கொலைசெய்வதாக வந்த குவலயா பீடமென்னும் யானையினுடைய	பற்றியான்	{ ஏந்தியிருக்கின்ற பெருமானுடைய
		கை	{ திருக் கைகளே யாகும்.

* * *—[மலையால்குடைகவித்து.] கீழ்ப்பாட்டில் திருவேங்கட மலையை அநுபவித்துப்பேசின ஆழ்வார் பிறகு திருவேங்கட முடையானையும் ஸேவித்து அவனது திருக்கைகளினமிகலே ஆழங்காற்பட்டார்; அவை மிகவும் ஸுகுமாரமாக இருந்தும் ராமகிருஷ்ணாதியவதாரங்களில் பெரிய வீரச்செயல்களையெல்லாம் சிறிதும் வருத்தமின்றிச் செய்தனவே! என்று ஈடுபட்டு, அத்திருக்கைகள் இன்றைக்கும் அந்த வீரப்பாடு தோன்ற விளங்கும் படியை யாவரும் காணலாமென்கிறார்.

ஆயர்கள் வழக்கப்படி இந்திரனுக்கு இடம் சோற்றை விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடுவித்துத் தானே அமுதுசெய்த போது இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்துத் துன்பம் விளைக்க நினைத்தபோது இடையர்க்குட் பசுக்களுக்கும் ஒரு தீங்கு நேரிடாதபடி அந்த மலையையே குடையாகத் தூக்கிப்பிடித்து நின்று காத்தருளின கதை மலையால்குடைகவித்து என்பதனால் அநுஸந்திக்கப்பட்டது.

மாவாய்பிளந்த வரலாறு:—கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஒருவனான கேசியென்பவன் குதிரையுருவங்கொண்டு ஆயர்களுக்கெல்லாம் மிக்க பயங்கரனுய்க் களைத்துக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப்பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப்பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

சிலையால் மராமரமேழ் செற்றது ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஸுகீவ மஹாராஜனுக்குத் தன் வலிமையில் நம்பிக்கையுண்டாவதற்காகச் செய்த ஸப்த ஸாலவ்ருக்ஷங்களைத் துளைத்தது.

பூங்குருந்தம்சாய்த்த வரலாறு:—கண்ணபிரான் மலர் கொய்வதற்காக நித்தியம் ஒரு குருந்தமரத்தின்மேலேறுவது வழக்கம்; கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட ஓரசுரன் அம்மரத்தில் ஆவேசித்திருந்து கண்ணன் வந்து மலர்கொய்ய ஏறும்போது தான் முறிந்துவீழ்ந்து அவனை வீழ்த்திக் கொல்லக்கருதி நின்றபோது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற்பிடித்துத் தன் வலிமை கொண்டு முறித்து அழித்தனன் என்பதாம்.

ஆக, மலையால் சூடைகவித்ததும் மாவாய்பிளந்ததும் மராமர
மேழ் செற்றதும், யானைக்கொம்புபறித்ததும் பூங்குருந்தம் சாய்த்
ததும் இத்திருக்கைகளே காண்மின் என்று பழைய வீரச்செயல்
களை ஸ்மரித்து அநுஸந்தித்தாராயிற்று. ... (உஎ)

கைய வலம்புரியும் நேமியும் * கார்வண்ணத்து

ஐய! மலர்மகள் நின்னாகத்தாள் * —செய்ய

மறையான் நின்னுந்தியான் மாமதிள்முன்றைய்த *

இறையான் நின்னாகத் திறை

(உஅ)

கார் வண்ணத்து { மேகம்போன்ற
வடிவையுடைய
ஐய { பெருமானே !

செய்ய மறையான் { சிறந்த வேதத்தை
நிரூபகமாக
வுடைய பிரமன்

வலம்புரியும் வலம்புரிச்சங்கமும்

நின் உந்தியான் { உனது உந்திக்கம
வத்திலுள்ளான் ;

நேமியும் சக்கரமும்

கைய உன் கையிலுள்ளன ;

மா மதிள் { பெரிய மதினே
மூன்று எய்த { யுடைய மூன்று
இறையான் { பட்டணங்களை
முடித்த
சிவபெருமான்

மலர் மகள் பெரியபிராட்டியார்

நின் ஆகத்தான் { உனது திருமார்பை
விட்டுப் பிரியா
திருப்பவன் ;

நின் ஆகத்து இறை { உனது திருமேனி
யின் ஏகதேசம்.

* * *—[கையவலம்புரியும்.] திருவேங்கடமுடையானை நோக்கி
உனது திருமேனியிலே அழகும் ஐச்வரியமும் சீலம்முதலிய
குணங்களும் நிழலிட்டுத் தோற்றுகின்றனவே ! என்று ஈடுபடுகிறார்.
சங்கும் சக்கரமும் திருக்கைகளிலே உள்ளன என்றதனாலும்
மலர்மகள் நின்னாகத்தாள் என்றதனாலும் ஈச்வரத்வம் சொல்லப்
பட்டது ; ‘கார்வண்ணத்துஐய !’ என்ற விளியினால் அழகு
அறிவிக்கப்பட்டது. பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் முதன்மையுண்
டாகுமாறு திருநாபியிலும் திருமேனியின் வலப்பக்கத்திலும்
இடம் கொடுத்திருப்பதைக் கூறுகின்ற பின்னடிகளால் சீலகுணம்
தெரிவிக்கப்பட்டது.

கைய = கைகளிலேயுள்ளன ; ‘கையது’ என்பதன் பன்மை.
வலம்புரி—வலப்பக்கத்தால் சுழிந்திருப்பது. (இதற்கு எதிர்—

இடம்புரி.) இப்பியாயிரஞ் சூழ்ந்தது இடம்புரியென்றும் இடம் புரியாயிரஞ் சூழ்ந்தது வலம்புரியென்றும் நூல்கள் கூறும்; அதாவது—இப்பியைவிட ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது இடம்புரியென்றும், அவ்விடம்புரியினும் ஆயிரம்மடங்கு சிறந்தது வலம்புரியென்றும் சொன்னபடி.

சக்கரத்தின் விளிம்பைச்சொல்லுகிற நேமி என்னும் வட சொல் தமிழில் சக்கரத்துக்கும் பெயராக வழங்கும். ஐய!—அண்மைவினி. மலர்மகளிர்நிஆகத்தாள் = “அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பன்” திருவேங்கடமுடையானிறே. பிரமன் நான்கு முகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் எப்போதும் ஒதிக்கொண்டிருப்பதனாலும், “வெடி வரஃ வஃஃ வெடி வரஃ வரஃ யந் = வேதங்களை எனக்குச் சிறந்த கண்; வேதங்களை எனக்குச் சிறந்த செல்வம்” என்று சொல்லுவதைலாலும் செய்ய மறையானெனப்பட்டான்.

[மாமதிள்முன்றெய்தஇறையான்.] சிவன் திரிபுரமெரித்தவனெனப்படுவான்;—தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுர்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ் செய்து பிரமனிடம் பெருவரம்பெற்று வானத்துப் பறந்து செல்லுந்தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களையடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்து சென்று பலவிடங்களின்மேலும் இருந்து அவ்வவ்விடங்களைப் பாழாக்கிவருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் சிவ பெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்திர ஸூர்யர்களைத் தேர்ச் சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில் நாணியாகவும், விஷ்ணுவை வாயுவாகிய சிறகமைந்து அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பாகவும் அமைத்துக்கொண்டியுத்தலந்தத்தனய்ச்சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினால் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன்.

இறையான் = ஈச்வரனாகத் தன்னை அபிமானித்திருக்கிற
ருத்ரன் என்கை. நின் ஆகத்து இறை = 'இறை' என்பதற்குப்
பல் பொருள்களுண்டு; அற்பம் என்னும் பொருள் இங்குக்
கொள்ளத்தக்கது; உனது திருமேனியிலே சிவன் அற்பபாகமாக
அமைந்திருக்கிறானென்றவாறு. திருவாய்மொழியில் “ஏறாநா
மிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறாநந்தனியுடம்பன்”
[4—8—1.] என்ற பாட்டின் இருபத்தினாலாயிரப்படி வியாக்கியா
னத்தில்—“தவஸா தொஷிதஸூந விஷுநா பூலவிஷுநா ।
ஸூவாஸூஷிதஸூந ஸூலாஸூ நிவாஸூ வரிகுஷிதம் = தபஸா
தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா—ஸ்வபார்ச்வே
தக்ஷிணே சம்போ: நிவாஸ: பரிகல்பித:.” என்றெடுத்துக் காட்
டப்பட்டுள்ள பிரமாண வசனம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.
[இதன்பொருள்:—பரமசிவன் தவம்புரிந்ததனால் திருவுள்ளமுவந்த
ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தனது வலப்பக்கத்திலே அவனுக்கு இடம்
கற்பித்துத் தந்தருளினனென்பதாம்] (உஅ)

இறையும் நிலனு மிருவிசம்புங் காற்றும் *

அறைபுனலுஞ் செந்தீயு மாவான் *—பிறைமருப்பின்

பைங்கண்மால் யானைப் படுத்துயரங் காத்தளித்த *

செங்கண்மால் கண்டாய் தெளி.

(உக)

இறையும்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனாயும்	பிறை மருப்பின்	{ பிறைபோன்ற தந்தத்தையுடைய தும்
நிலனும்	{ பூமியென்ன பாவிய ஆகாச மென்ன வாயு வென்ன அலை யெறிகிற ஜல மென்ன சிவந்த நிறமுள்ள அக்ஷி யென்ன ஆகிய பஞ்சபூதங்களினு லாகிய லீலா விபூ தியை யுடையவ னாயுமிருக்கிற எம்பெருமான்,	பைங்கண்	{ பசுமைதங்கிய கண் கூளையுடையது மான
இருவிசம்பும் காற்றும்		மால் யானை	பெரியகஜேந்திரனை
அறைபுனலும் செந்தீயும் ஆவான்		படு துயரம்	{ (முதலையின் வாயிலே அகப் பட்டுப்) பட்ட துக்கத்தில் நின்றும்

காத்து	} ரக்ஷித்தருளின	தெளி	{ (நெஞ்சே ! நீ இதனைத்) தெரிந்துகொள்.
அளித்த			
செம் கண்	{ புண்டரீகாக்ஷண		
மால் கண்டாய்			

* * *—[இறையும்நிலனும்.] நித்யவிபூதி யென்னப்படுகிற பரமபதத்திற்கும் லீலாவிபூதியென்னப்படுகிற ஸம்ஸாரமண்டலத் திற்கும் நாதனுக்கொண்டு உபயவிபூதி நாதனென்று பேர் பெற்றிருக்கு மெம்பெருமான் தன்பெருமையை நினைத்து மேனணித் திருப்பவனல்லன் ; அடியவர்கள் துன்புறுங்காலத்து நேரில் ஓடிவந்து காத்தருளும்படியான வாத்ஸல்யகுணமு முடையவன்கான் என்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு உபதேசிக்கிற முகத்தால் எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வெளியிடுகிறார்.

இறை என்று ஸ்வாமிக்குப் பெயர் ; 1. “ வீற்றிருந்தேழலகும் தனிக்கோல் செல்லவீவில்சீர், ஆற்றல் மிக்கானுமம்மான் ” என்றபடி பரமபதத்தில் ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோன்றுமாறு எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்ட நாதத்வம் இங்கே விவக்ஷிதம். ஆகவே, இறை யென்றது இங்கே நித்யவிபூதிநாதனைச் சொன்னபடி. நிலனும் என்று தொடங்கிச் சேந்தியுமாவான் என்ற வளவால் லீலாவிபூதி நாயகத்வம் சொல்லப்படுகிறது ; பஞ்சபூதங்களினாலாகிய பதார்த்தங்கள் நிறைந்தவிடமே லீலாவிபூதியாதலால் பஞ்சபூதங்களை யிட்டு அருளிச்செய்தாரென்க.

“ இறையும் ” என்ற உம்மைக்குச்சேர (இரண்டாமடியில்) “ ஆவான் ” என்ற விடத்திலும் உம்மை கூட்டிக்கொள்ளவேணும் ; ஆவானும் என்க. ஆகஇவ்வளவால்—உபயவிபூதி நாதனாயிருக்கும் பெருமையையுடையவனு யிருந்தாலும் என்றதாயிற்று. இதற்குப் பிரதிக்கோடியான நீர்மையைப் பின்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார். முதலாவாக் கோட்பட்ட கஜேந்திராழ்வானதுயரை அரைகுலையத் தலைகுலைய ஓடிவந்து காத்தருளினது பிரசித்தம்.

[பிறைமகுப்பின் பைங்கண்மால்யானே.] யானைக்கு வெளுத்த தந்தமிருப்பதும் பசுமைதங்கிய கண்களிருப்பதும் அதிசயமான விஷயமன்றே ; இதைச்சொல்லி வருணிப்பதற்குப் பிரயோஜன

மென்னெனில் ;—ஒரு குழந்தை கிணற்றில் விழுந்துபோக, அதனையெடுத்துக் கரையிலே போட்டவர்கள் ‘அந்தோ! இதொரு காலழகம் இதொரு கையழகம் இதொரு தலையழகம் இதொரு முகவழகம் என்னே!’ என்று சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போவர்களன்றோ ; அப்படியே எம்பெருமானும் யானையின் காலை முதலையினின்றும் விடுவித்தபின் அதனுடைய தந்தத்தினழகிலும் கண்ணினழகிலும் ஆழ்ந்து கரைந்தமை தோற்ற அந்தபகவத் ஸமாதியாலே ஆழ்வார் யானையை வருணிக்கின்றாரென்க.

பசுமை + கண், பைங்கண். கண்டாய்—முன்னிலையசைச் சொல். இப்பாட்டில் ‘நெஞ்சமே!’ என்கிறவிளி வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். (உக)

தேளிதாக வுள்ளத்தைச் செந்நீர்இ * ஞானத்
தேளிதாக நன்குணர்வார் சிந்தை *—எளிதாகத்
தாய்நாடு கன்றேபோல் தண்டுழா யானடிக்கே *
போய்நாடிக் கொள்ளும் புரிந்து. (நஉ)

உள்ளத்தை	மனத்தை	உணர்வார்	அறிபவர்களுடைய
தேளிது ஆக	{ (ஐம்புலன்களில் மேய்வதனாவுண் டான கலக்கம் நீங் கித்) தெளிவை யுடையதாம்படி	சிந்தை எளிது ஆக	மனமானது, வருத்தமில்லாமல்
செம் நீர்இ	{ செவ்வனே நிறுத்தி [எம்பெருமா னிடத்தில் மனத்தைமூட்டி]	தாய் நாடு கன்றேபோல்	{ (பெரிய பசுக்கூட் டத்தினிடையே) தன் தாயைத் தேடிக்கொண்டு கிட்டுகிற கன்றைப்போல,
ஞானம்	{ பகவத்விஷய பக்தியாலே	தண் துழாயான் அடிக்கே	{ குளிர்ந்த திருத் துழாய்மாலையை யணிந்த எம்பெருமானது திருவடிகளையே
தேளிது ஆக	{ ‘அவன் தலைவன், நாம் அடிமை’ என்கிற தெளிவு உண்டாகும்படி	புரிந்து	விரும்பி
நன்கு	நன்றாக	போய் நாடிக் கொள்ளும்	{ தானேசென்று தேடிச்சேரும்.

* * *—[தேளிதாக.] ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர் ‘உம்முடைய நெஞ்சப்போலே எங்களுடைய நெஞ்ச பகவத்விஷயத்திலே ஊன்றப்

பெறவில்லையே, இதற்கு என்னகாரணம்?' என்று கேட்க; அவர்கட்கு உத்தரமாக அருளிச்செய்வது போலும் இப்பாட்டு. பட்டிமேயவொண்ணாதபடி மனத்தையடக்கி எம்பெருமானேடு தமக்குள்ள உறவை அறிந்திருப்பவர்களின் மனமானது மற்றெவரையும் பற்றாமலும் ஐம்புலன்களிலும் செல்லாமலும் அவ்வெம்பெருமானையே பதறிக்கொண்டு மிக்க ஆவலுடன் சென்று கிட்டும்; ஒரு கன்றுக்குட்டியானது பல்லாயிரம் பசுக்களின் திரளினுள்ளே தனது தாயைக் கண்டுபிடித்துக்கொள்வது எப்படியோ அப்படியே இதுவும். இதற்கு ஸம்பந்தவுணர்ச்சியேகாரணம். ஸம்பந்தஜ்ஞானமில்லாதவர்களுக்கு ஒருநாளும் எம்பெருமானைக் கிட்டுதல் ஸாத்தியமன்று; அஃது உள்ளவர்களுக்கு அது மிகவும் ஸுலபம் என்றராயிற்று.

மூன்றாமடியில் “அடிக்கே” என்றும் “அடியே” என்றும் பாடபேதங்கள். (௩௦)

புரியோரு கைபற்றி யோர்போன்னாழி யேந்தி *

அரியுருவு மாளுருவு மாகி *—எரியுருவ

வண்ணத்தான் மார்பிடந்த மாலடியையல்லால் * மற்று

எண்ணத்தா னாமோ விமை.

(௩௧)

ஒரு கை புரி { ஒரு திருக்கையிலே
பற்றி { வலம்புரிச்
சங்கத்தை ஏந்தி

(மற்றொரு திருக்கையிலே)

ஒர் பொன் { ஒப்பற்ற அழகிய
ஆழி ஏந்தி { திருவாழியை
ஏந்தி,

ஆள் உருவும் { நரமும் சிங்கமுங்
அரி உருவும் { கலந்த வடிவை
ஆகி { யுடையனாய்க்
கொண்டு

எரி உருவம் { அக்நியின் வடிவம்
வண்ணத் { போலே (கண்
தான் { ணெடுத்துக் காண்
முடியாத) வடி
வத்தையுடைய
னான இரணிய
னுடைய

மார்பு மார்பை

இடந்த { நகத்தால் குத்திப்
பிளந்துபோட்ட

மால் திருமாலினுடைய

அடியை { அல்லால் } திருவடிகளைத்தவிர

மற்று { வேறொரு
விஷயத்தை

இமை கூணகாலமேனும்

எண்ண { நினைப்பதற்கேனும்
தான் ஆமோ { முடியுமோ?
(முடியாது.)

* * *—[புரியோருகைபற்றி.] அடியவர்கள் திறத்தில் எம் பெருமானுக்குண்டான பாரதந்திரியத்தையும் வாத்தஸல்யத்தையும் அதுஸந்தித்தால் அப்பெருமானைத் தவிர்ந்து வேறொருவிஷயத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதாகிலும் நினைக்க வழியுண்டோ? என்ன வேண்டி, அப்பெருமான் பரமபக்தனாகிய ப்ரஹ்மலாதனிட்டுத்துள்ள வாத்தஸல்யத்தாலே செய்தருளின செயலையெடுத்துப் பேசுகிறார்.

புரியோருகைபற்றி=‘வலம்புரி’ என்னும் பதத்தில் ‘வலம்’ என்பதை நீக்கி, புரியென்பதை மாத்திரம் இங்குப் பிரயோகித்திருப்பது நாமைகதேசத்தைக்கொண்டு நாமத்தை க்ரஹிக்கும் முறையாலென்க: ஸத்யபாமையைப் பாமையென்பதுபோல. எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களெல்லாவற்றிலும் திவ்யாயுதங்களின் சேர்த்திக்குக் குறையில்லாமையர்லே “புரியோருகைபற்றியோர் பொன்னுழியேந்தி” எனப்பட்டது. இத்திவ்யாயுதங்கள் சில அவதாரங்களில் மறைந்திருப்பதும் சில அவதாரங்களில் வெளித்தோன்றியேயிருப்பதும் காரணர்த்தமாகவாம்.

அசுரர்களுடைய உடல் நெருப்புநிறமா யிருக்குமாதலால் எரியுருவவண்ணத்தான் என்ற சொல்லால் இரணியனைக்கூறினர். பாசுரத்தினிறுதியிலுள்ள இமை என்பதை வினைமுற்றாகக் கொண்டு உரைக்கவுமாம்; இதை ஆராய்ந்துபார் என்கை: ‘நெஞ்சே!’ என்று வருவித்துக்கொள்க. ... (நக)

இமையாத கண்ண லிருளகல நோக்கி *

அமையாப் பொழிபுலன்க னோந்தும்—நமையாமல் *

ஆகத் தணைப்பா ரணைவரே * ஆயிரவாய்

நாகத் தணையான் நகர்.

(நஉ)

இமையாத கண்ணல்	{ (ஞானத்தில்) குறையில்லாத (நெஞ்சுஎன்னும்) உட்கண்ணலே	நோக்கி	{ (தன் ஸ்வரூபத்தை யும் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், உள்ளபடி) கண்டு
இருள் அகல	{ (அஜ்ஞானமாகிய) அந்தகாரம் நீங்கும்படியாக	அமையா	{ த்ருப்திபெற்று அடங்கியிராத

பொறி புலன்கள் ஐந்தும்	{ பஞ்சேந்திரியங்களை யும் (அவற்றிற்கு உரிய சப்தாதி) பஞ்சவிஷயங் களையும்	ஆயிரம் வாய் நாகத்து அணையான்	{ ஆயிரம் வாய்களைக் கொண்ட ஆதிக் சேஷனைப் படு கையாகவுடைய எம்பெருமானது
நமையாமல்	அடக்காமலே	நகர்	{ நகரமாகிய ஸ்ரீவை குண்டத்தை
ஆகத்து அணைப்பார்	{ (மாதர்களின்) தேஹத்தை அணைத்துக் கொண்டு கண்ட படி திரிபவர்கள்	அணைவரே	{ கிட்டப்பெறுவர் களோ?

[இமையாதகண்ணால்.] இப்பாட்டுக்கு இரண்டு வகையாகக் கருத்துரைக்க இடமுண்டு. மூன்றாமடியில், அணைவரே என்ற விடத்து ஏகாரத்தைத் தேற்றப்பொருளதாகக் கொண்டால், அணைவர்—கிட்டப்பெறுவர்கள் என்று பொருளாய்விடும். அன்றி, ஏகாரத்தை எதிர்மறைப் பொருளதாகக் கொண்டால், அணைவரே?—சேருவர்களோ? சேரமாட்டார்கள் என்றதாகும். ஒன்றோடொன்று முரண்படுகின்ற இரண்டு பொருள்களும் பொருந்துமோ எனின்; கேண்மின்: இந்திரியங்களைப் பட்டிமேயவொட்டாமல் அடக்கி ஆளாதே ஸ்த்ரீகளின் உடம்போடே அணைந்து மனம் போனபடியே திரியுமவர்கள் பரமபதத்தைக் கிட்டமாட்டார்கள்; இவ்வுலகத்துக்கும் நரகத்துக்குமே போக்குவரத்தாயிருப்பார்கள் என்பது ஒரு கருத்து. இந்திரியங்களை அடக்கி ஆளாவிட்டாலும் எம்பெருமான் தானாகவே கடாக்கிக்கும்போது அவனை விலக்காதவர்களுக்கு உஜ்ஜீவிக்க வழியுண்டு என்கை மற்றொரு கருத்து. இதில், “ஆகத்து அணைப்பார்” என்பதற்கு—எம்பெருமானாலே அந்தரங்கத்தில் விஷயிகரிக்கப் பெறுமவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளுதல் நன்று இவ்விரண்டு கருத்துகளில் முந்தின கருத்து சேதநஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தினது; பிந்தின கருத்து பகவந்ரிஹேதுக க்ருபாவைபவோக்திக்குப் பொருந்தினது: இதுவே ஆழ்வார்க்கும் ஆசாரியர்கட்கும் அபிமதமாயிருக்கும்.

இமையாதகண் என்றது-ஞானக்கண். அது திறந்தால் அஜ்ஞானவிருள் அகலுமாதலால் இருளகலநோக்கி என்றார்.

பொறிபுலன்களைந்தும்—பொறியைந்தும் புலனைந்தும் என்றபடி : சப்தாதிவிஷயங்களைக் கவர்கின்ற செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்னும் பஞ்சேந்திரியங்களும், இவ்விர்திரியங்களுக்கு இலக்காகின்ற சப்தம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் ஸ்பர்சம் என்னும் பஞ்ச விஷயங்களும்.

இந்திரியங்களுக்கு 'அமையா' என்றிட்ட விசேஷணம்—பெற்றவற்றைக்கொண்டு த்ருப்திபெற்று அடங்கியிராமையைக் காட்டும் (நஉ)

நகர மருள்புரிந்து நான்முகற்குப் பூமேல் *

பகர மறைப்பயந்த பண்பன்—பெயரினையே *

புந்தியால் சிந்தியா தோதியுரு வேண்ணும் *

அந்தியாலாம் பயனன் கேள்.

(நந)

பூமேல்	{ திருநாபிக் கமலத்திலே	பெயரினை	திருநாமங்களை
நான்முகற்கு	பிரமனுக்கு	புந்தியால்	மனத்தினால்
நகரம் அருள் புரிந்து	{ இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்தி யருளியும்	சிந்தியாது	எண்ணாமல்
பகர	{ (யோக்யர்களால் லாரும்) ஒதும்படி யாக	ஒதி உரு எண்ணும் அந்தியால்	{ ஜபம் செய்வதும் உருச்சொல்வது மான ஸந்த்யா வந்தனம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநங்க ளால்
மறை	வேதத்தை		
பயந்த	உபகரித்த		
பண்பன்	{ குணசாலியான எம் பெருமானுடைய	அங்கு ஆம் பயன் என்	{ உண்டாகப்போகிற பிரயோஜனம் என்ன? (ஒன்று மில்லை.)

[நகரமருள்புரிந்து.] உலகில் பலர் இரவும்பகலும் வேதங்களை உருச்சொல்லிக்கொண்டும் ஜபங்கள் செய்துகொண்டும் ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய கருமங்களை அதுஷ்டித்துக்கொண்டும் போது போக்குகிறார்களே, இது நல்ல போதுபோக்குத்தானே, இப்படிப்பட்டவர்களுக்குப் புருஷார்த்த விரித்தியில் ஸந்தேஹமில்லையே என்று சிலர் கேட்டனர்போலும்; அவர்கட்கு உத்தரமுரைக்கின்றார்—எமபெருமானை உள்ளீடாகக் கொள்ளாதே செய்கிற ஜபம்

தவம் முதலியவை யாவும் பயனற்றனவாமென்கிறார். அந்தரங்கத்தில் பகவத்பக்தி முக்கியமாக இருக்கவேண்டும் ; அஃது இன்றியே கையை மூடிக்கொண்டும் வாயை மொணமொணத்துக்கொண்டும் செய்யுமவை பிறரை ப்ரமிக்கச் செய்வதற்கு உபயோகப்படு மத்தனையேயொழிய புருஷார்த்த லித்திக்குப் பயன்படாதென்ற ராயிற்று.

பண்பன்பெயரினைப் புந்தியால்சந்தியாது = பகவந்நாமங்களின் பொருளாகிய திவ்யகுண சேஷ்டிதங்களைச் சிந்திப்பதைவிட்டு என்றபடி. ஸந்த்யா என்ற வடசொல் அந்திஎன விகாரப்பட்டது ; ஸந்த்யாவந்தனத்தைச் சொன்னபடி. மனப்பூர்வமாகவல்லாமல் செய்யும் ஆபாஸரூபமான கருமங்களால் எம்பெருமானை அகன்று விடுகை பலிக்குமேயொழிய அணுகுகை பலிக்கமாட்டாது என்ற ராயிற்று.

அந்தரங்கர்க்கு அருகிலே மாளிகை அமைக்குமாபோலே, திருமால் தனது நாபிக்கமலத்திலே நான்முகனுக்கு இருப்பை அருளினன் என்கிறார் முதலடியில். மத்ஸ்யாவதாரம் ஹம்ஸாவதாரம் முதலியவற்றால் வேதோபதேசம் செய்தருளினமையை இரண்டாமடியி லருளிச்செய்தாரென்க.

நகரம்—வடசொல். புந்தி—புத்தி. (௩௩)

என்னொருவர் மெய்யென்ப ரேழுவகுண்டு * ஆலிலையில் முன்னொருவ னைய முகில்வண்ண ! *—நின்னுருகிப் பேய்த்தாய் முலைதந்தாள் பேர்ந்திலளால் * பேரமர்க்கண் ஆய்த்தாய் முலைதந்த வாறு. (௩௪)

முன் முற்காலத்தில்
ஏழ் உலகு { ஏழலகங்களையும்
உண்டு { (பிரளயத்திலழி
யாதபடி) அமுது
செய்து
ஆல் இலையில் ஓர் ஆவந்தளிரிலே
ஒருவன் ஆய { துணையற்றவனாய்க்
கண்வளர்ந்
தருளின

முகில்வண்ண { காளமேகத்
திருவுருவனான
பெருமானே !
நின் உருகி { உன்விஷயத்தில்
உருக்கம்
கொண்டவன்
பேரலமேலுக்குக்
காட்டி
முலை தந்தாள் { முலை கொடுத்த
தவளான

பேய் தாய்	{ பேய்த் தாயாகிய பூதனையானவள்	முலை தந்த ஆறு	{ முலைகொடுத்த விதத்தை
பேர்ந்திலள்	{ அவ்விடத்தில் நின்றும் பேர மாட்டாமல் (பிணமாய்) விழுந்தாள் ;	ஒருவர்	{ ஞானத்தில் ஒப்பற்ற வர்களான வ்யாஸ பராசராதி ரிஷிகள்
பேர் அமர் கண்	{ பெரிய அந்த புத்த பூமியில்	மெய் என்பர்	{ மெய்யென்று சொல்லா நிற்பர்கள் ;
ஆய் தாய்	{ இடைத்தாயாகிய யசோதை யானவள்	என்	{ இது என்ன ஆச்சரியம்?

[என்னொருவர்மெய்யென்பர்] எம்பெருமானிடத்தில் அந் தரங்கமான அன்பு பூண்டவர்களுள் தலையானவன் யசோதைப் பிராட்டி யொருத்திதான் என்று வெளியிடக்கருதிய ஆழ்வார் அதனை ஒரு சமத்காரச் சொல்லாலே வெளியிடுகிறார். கண்ண பிரான் இளங்குழவியாய் நந்தகோபர் திருமானிகையில் சயனித் திருக்கும்போது வஞ்சகக் கஞ்சனாலேவப்பட்டுக் கொல்லவந்த பூதனையென்னும் பேய்த்தாய் மிக்கபரிவுள்ளவள் போலத் தெய்வக் குழவியையெடுத்துத் தனது விஷந்தடவின முலையைக்கொடுக்க, பேதைக்குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்டவாறே அப்பேய்ச்சி உயிர் மாண்டுபிணமாய் விழுந்தாள்; உடனே யசோதைப் பிராட்டி ஓடிவந்து குழந்தையை வாரியெடுத்தனைத்து முலைகொடுத்தாள்— என்பாதக இதிஹாஸம் சொல்லப்படுகின்றதே; இது மெய்யா யிருக்குமா? என்கிறார். ஒருத்தி வந்து முலைகொடுத்துப் பட்ட பாடு கண்ணெதிரே காணுநர்க்குச் செய்தே இன்னொருத்தி கிட்ட வரத்தான்முடியுமா? அஞ்சாமல் கிட்டவந்து எடுத்து முலை கொடுத்தாளென்பது ஸம்பாவிதமாகுமோ? என்கிறார். நாட்டில் இவ்வாறு வேறு எவர்களிடத்திலேனும் நாம் கண்டிருந்தால் இதை மெய்யெனக் கொள்ளலாம்; இப்படி எங்குங்காணுமை யாலே இதனை எங்ஙனே மெய்யெனக் கொள்ளலாம்? என்றாலும், பூதனை கொடுத்தவிஷத்திற்கு மாற்றான அம்ருதமாகத் தனது ஸ்தந்யத்தைக் கொடுக்கவேணுமென்னும் அன்புமிகுதியினால் யசோதைசெய்த இக்காரியம் அவளுடைய பக்திபோன்ற பக்தியை

யுடைய மெய்யன்பர்க்கு நம்பத்தகுந்ததாயிருக்குமே யொழிய
மற்றையார்க்கு இதில் விச்வாஸம் பிறப்பது அரிதே என்ற
தாய்த்து

பேரமார்க்கண்—கண்ணபிரானைக் கொல்லக்கருதி அதற்காக
முயன்று பேய்ச்சி இறந்த இடமாதல்பற்றி அதனைப்போர்க்கள
மென்றார். “பேரமார்க்கண்” என்றதை யசோதைக்கு விசேஷண
மாக்கி, அமர்—ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்வன போன்றிருக்
கிற, பேர்—பெரிய, கண்—கண்களையுடையனான, ஆய்த்தாய்—,
என்று உரைத்தலுமொன்று. (நசு)

ஆறிய வன்பி லடியார்த மார்வத்தால் *

கூறிய குற்றமாக் கொள்ளல்—தேறி *

நெடியோய் ! அடியடைதற் கன்றே * ஈரைந்து

முடியான் படைத்த முரண்.

(நரு)

ஆறிய அன்பு	{	நிரம்பின பக்தி			
		இல்	{	யில்லாதவர்களாய்	
அடியார்	{	சேஷத்வஜ்ஞாந	படைத்த	{	புத்திபூர்வமாகப்
		மாத்திரத்தை			பண்ணின
		யுடையராயிருப்	முரண்		தப்புக்காரியமானது
		பவர்கள்			
தம்	{	தங்களுடைய	நெடியோய்	{	பெருமை
ஆர்வத்தால்		ஸநேஹத்தாலே			பொருந்திய
					உன்னுடைய
கூறிய	{	சொல்லும்	அடி		திருவடிகளை
		வார்த்தைகளை			
குற்றம் ஆ		குற்றமாக	தேறி		{
நீ கொள்ளல்		நீ கொள்ளாதே ;	அடைதற்கு		தெளிந்துவந்து
		(அது ஏனெனில் ;)	அன்றே		(காலக்ரமத்திலே
ஈர் ஐந்து		பத்துத்தலைகளை			சிசுபாலனாகிக்)
முடியான்	{	யுடையனான			கிட்டுகைக்குக்
		ராவணன்			காரணமாகி
					விட்டதன்றோ ?.

[ஆறியவன்பில்.] கீழ்ப்பாட்டில் யசோதைப்பிராட்டியி
னுடைய ஒப்புயர்வற்ற அன்பை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார்க்குத் தாம்
போல்வாருடைய அன்பு ஒரு அன்பாகவே தோற்றவில்லை ; கம்
ஸன் முதலானாருடைய பிராதிசூல்யத்தோடு ஸமமாகவே தம்

முடைய அன்பை நினைக்கலாயினர் ; அதனால் சிறிது கலக்கமுற்ற ஆழ்வார் “ மிகக் கொடியனான இராவணனிடத்திலிருந்த பிராதி கூல்யமே, அவன்றோனே சிசுபாலனாகப் பிறந்த பிறவியில் உன்னடிச் சேர்வதற்கு அநுகூலமாகப் பலித்ததே ! ; அப்படியிருக்க, என் போல்வாரிடத்துள்ள போலியான ஆநுகூல்யம் [அன்பு] அநுகூலமாவதற்குத் தடையுண்டோ ? என்று தமக்குத்தாமே தேறிக் கூறுகின்ற பாசரம் இது.

ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் ஜய விஜயரென்னும் த்வாரபாலகர் மஹர்ஷிகளின் சீற்றத்துக்கு இலக்காகி எம்பெருமானால் சபிக்கப் பட்டு இந்நிலத்தில் வந்து ஹிரண்ய ஹிரண்யாக்ஷர்களாகவும் இராவணனாகவும் சிசுபாலனாகவும் பிறந்து கடைசி ஜன்மமாகிய சிசுபால ஜன்மத்தில் “ 1. சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன், திருவடி தாட்பாலடைந்த ” என்கிறபடியே திருவடிகளை யடைந்த வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. 2. “ சுரிசுழற்கனிவாய்த் திரு வினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையரக்கன் ” என்கிறபடியே சொல்லவொண்ணாத தீச்செயல் புரிந்தவனான இராவணனுடைய பிரதிகூலகாரியங்களை (சிசுபாலனான பிறப்பில்) அநுகூலகாரியங்களின் பலனைப் பெறுவீத்தன வென்றால், நம்முடைய ஆநுகூல்ய பாஸம் அநுகூலமாகவே தலைக்கட்டுமென்பதில் தட்டுண்டோ ? என்ற கருத்துக்காண்க. பின்னடிகளிற் காட்டிய த்ருஷ்டாந்தத் தைக்கொண்டு இங்கு ஆழ்வார் பிரார்த்திப்பதாவது—பரிபூர்ணமான அன்புஇல்லாமல் மேலுக்கு அடியாரென்று பேர்சமக்கிற நாங்கள் ஏதாவது குற்றமாகச் சொல்லிவிட்டால் அதைக்கொண்டு திருவுள்ளம் சீறவேண்டா ; ப்ரத்யக்ஷமாக விரோதியென்றே வெளிவந்த இராவணனுடைய தீயசெயல்களை நன்மைக்கு உறுப்பாம் போது, மேலுக்காவது அன்பரென்று காட்டிக்கொள்ளுகிற எங்களுடைய உக்திகள் பொறுக்கக் கூடியவையன்றோ ? என்றவாறு.

“ ஆறியவன்பிலடியார் ” என்று தம்மையே சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்போலும் ; தன்மையில் வந்த படர்க்கை. கூறிய = பலவின் பால் வினையாலணையும் பெயர் ; கூறியவற்றை யென்று பொருள். கொள்ளல்—எதிர்மறை வியங்கோள் வினைமுற்று. நெடியோய் =

முன்னிலையொருமை வினையாலணையும் பெயர்; ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை. முரண்—கோணலான காரியங்கள். தேறி என்னும் வினையெச்சத்தை முன்னடிகளிற் கூட்டியுமுரைக்கலாம், பின்னடிகளிற் கூட்டியுமுரைக்கலாம். (௩௫)

§ முரணை வலிதோலைதற் காமென்றே * முன்னம்

தரணி தனதாகத் தானே *—இரணியனைப்

புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னாழிக் கையால் * நீ

மண்ணிரந்து கொண்ட வகை.

(௩௬)

முன்னம்	முற்காலத்தில்,	பொன் ஆழி கையால்	{ அழகிய திருவாழியைக் கொண்ட திருக்கையினால்
தரணி தனது ஆக தானே	{ பூமியெல்லாம் தன்னுடைய தென்று அஹங்காரங் கொண்டிருந்த	நீ	நீ
இரணியனை	ஹிரண்யாஸுரனை	மண் இரந்து கொண்ட வகை	{ (மாவலியிடத்தில்) பூமியை யாசித்துப் பெற்றதானது
புண் டிரந்த	புண்படுத்திப் பிளந்த	முரணை வலி தோலைதற்கு ஆம் என்றே	{ (ஸம்ஸாரிகளின்) முரட்டுத்தனத் தின் மிடுக்கைத் தோலைக்கலா மென்றல்லவோ?
வன் உகிர் ஆர்	{ கூர்மையான நகங்கள் பொருந்திய		

[முரணைவலி.] ஆச்ரிதவிரோதியான இரணியனைக் கிழித் தெறிந்தது போல மஹாபலிபையும் கொன்றொழிக்கலாமாயிருக்கச் செய்தேயும் அங்ஙனஞ் செய்யாது, அழகிய வடிவெடுத்து யாசக னாய் நிற்கும் வகையாலே உலகங்கொண்டது ஏதுக்காக? “எம் பெருமான் இவ்வளவு ஸௌலப்பகுணமுடைபவன்” என்று எல்லாரும் தெரிந்துகொண்டு இக்குணத்தில் ஈடுபட்டுத் தங்களுடைய அஹங்காரத்தை விட்டொழிந்து ஆட்படக்கூடுமென்கிற திருவுள்ளத்தாலோ? என்கிறார்.

“இரணியனைப் புண்ணிரந்த வள்ளுகிரார் பொன்னாழிக்கையால்” என்ற சொல்லாற்றலால், மாவலியையும் இரணியனைப் போலவே பங்கப்படுத்தவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்கவும் அங்ஙனஞ் செய்யாதது மேற்குறித்த கருத்தினாலாம்—என்பது விளங்கும்.

தரணி—வடசொல்.

....

....

(௩௭)

§ “முரணைவலி” “முரணைவலி” என்பன பாடபேதங்கள்.

வகையறு நுண்கேள்வி வாய்வார்கள் * நாளும்
புகைவிளக்கும் பூம்புனலு மேந்தி *—திசைதிசையின்
வேதியர்கள் சென்றிறைஞ்சும் வேங்கடமே * வெண்சங்கம்
ஊதியவாய் மாலுகந்த வூர். (௩௭)

வகை அறு	{	அற்பபலன்களையும்	எந்தி	தரித்துக்கொண்டு
		பரமபுருஷார்த்	திசை திசையின்	பலதிக்குக்களில் நின்றும்
		தத்தையும்		
		உட்புகுந்து	சென்று	வந்து சேர்ந்து
		இன்னவகை	இறைஞ்சும்	வணங்குமிடமான
நுண் கேள்வி வாய்வார்கள்	{	இன்னவகை		
		என்று	வேங்கடம்	{ திருவேங்கட மலையானது,
		அறுதியிடுவதற்		
		குறுப்பான	வெண் சங்கம் ஊதிய வாய் மால்	{ வெளுத்த சங்கைத் திருப்பவளத் திலே வைத்து ஊதின எம் பெருமான்
		ஸூக்சுமார்த்த		
வேதியர்கள்	{	சீரவணமுடைய		
		வர்களான		
நாளும்		வைதிகர்கள்	உகந்த	{ திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி யிருக்கப்பெற்ற
புகை	{	விளக்கும்		
பூ புனலும்		தூபதீபங்களையும்	ஊர்	திவ்யதேசமாம்.
		புஷ்பங்களையும்		
		தீர்த்தத்தையும்		

[வகையறுநுண்கேள்வி.] மூன்று பாசரங்களாலே திருமலையை
அதுபவிக்கிறார். எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளி
யிருக்குமிடம் திருவேங்கடமலை யென்கிறார். அத்திருமலை எப்படிப்
பட்டதென்னில்; தினந்தோறும் பலபல திசைகளினின்றும்
வைதிகர்கள்வந்து தூபதீபம் முதலிய திருவாராதஸாமகரிகளைக்
கொண்டு ஆசரயிக்கப்பெற்றது—என்கிறார். அந்த வைதிகர்கட்கு
விசேஷணமிடுகிறார் வகையறுநுண்கேள்விவாய்வார்கள் என்று.
ஸூக்சுமமான சாஸ்தார்த்தங்களையும் அலகலகாக நிச்சயித்
தறியக்கூடிய கேள்வி வாய்ந்தவர்கள்—பஹுச்ருதர்கள் என்ற
படி.

வெண்சங்க முத்தியது பாரதப்போரில்.

....

(௩௭)

ஊரும் வரியரவ மோண்துறவர் மால்யானை *
 பேர வேறிந்த பெருமணியை *—காருடைய
 மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடமே * மேலசுரர்
 எம்மென்னு மால் திடம்.

(௩௮)

ஊரும்	திரிகின்ற		
வரி அரவம்	{ (உடம்பில்) கோடு களையுடைய ஸர்ப்பமானது,—	கார் உடைய மின் என்று	{ மேகத்தினிடையே தோன்றுகிற மின்னலென்று பிரமித்து (இடிக்கு அஞ்சி)
ஒண் குறவர்	அழகிய குறவர்கள்		
மால் யானை	{ (பட்டி மேய்கின்ற) பெரிய யானைகள் (தங்களுடைய புனத்தில் நின் னும்) அப்பால் போவதற்காக	புற்று அடையும் வேங்கடம்	{ புற்றினுள்ளே நுழையுமிடமான திருமலை,
பேர		மேல சுரர்	{ மேற்பட்டவர்களான நித்யஸூரிகள்
எறிந்த	{ (அவ்யானைகளின் மேல்) வீசி யெறிந்த	எம் என்னும் மாலது	{ ‘எங்களுடையவன்’ என்று அபிமானிக்கும் படியாகவுள்ள எம்பெருமானது
பெரு மணியை	{ பெரியதொரு மாணிக்கத்தை (கண்டு) .	இடம்	திவ்யதேசமாம்.

[ஊரும்வரியரவம்.] திருவேங்கடமலையே நித்யஸூரி நிர்வா
 ஹகனான எம்பெருமான் திருவுள்ளமுபவந்து எழுந்தருளியிருக்கு
 மிடமென்கிறார். திவ்யதேசங்களிலுள்ள சராசரங்கள் முற்றும் மெய்
 யன்பர்கட்கு உத்தேசியமாயிருக்கும். ஸ்ரீகுலசேகராழ்வார் தம்
 முடைய பிரபந்தத்திலே “நான்காந்திருமொழியிலே “வேங்கடத்
 துக்கோனெரிவாமுங் குருகாய்ப் பிறப்பேனே” “திருவேங்கடச்
 சுனையில் மீனாய்ப்பிறக்கும் விதியுடையேனாவேனே” “வேங்கடக்
 கோன் தான் உமிழும் பொன்வட்டில் பிடித்துடனே புகப்பெறுவே
 னாவேனே” “வேங்கடத்துச் செண்பகமாய்நிற்குந் திருவுடையே
 னாவேனே” “வேங்கடமலையேல் தம்பகமாய்நிற்குந் தவமுடையே
 னாவேனே” “வேங்கடத்துள் அன்னனைய பொற்குவடா மருந்
 தவத்தனாவேனே” “திருவேங்கடமலையேல் காணாய்ப் பாயுங்

“ஊனேறு செல்வத்து” இத்யாதி.

கருத்துடையேனாவேனே ” “ திருவேங்கடமலைமேல் நெறியாய்க்
கிடக்கும் நிலையுடையேனாவேனே ” “ வேங்கடவா ! நின்கோயிலின்
வாசல்.....படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே ” என்று
திருமலையிற் பலவகைப் பிறவிபிறக்கக் குதுஹலித்து, கடைசியாக
“ எழில் வேங்கடமென்னு மெம்பெருமான் பொன்மலைமேல்
ஏதேனுமாவேனே ” என்று தலைக்கட்டியிருப்பதற்கேற்ப, இக்
குலசேகராழ்வாரைப்போன்ற அத்தவஸாயமுடைய மஹான்களே
திருமலையில் பாம்பாகவும் குறவராகவும் யானையாகவும் புற்றாகவும்
வந்து பிறத்திருப்பர்களாகையாலே அப்பொருள்களையும் எம்பெரு
மானைப்போலவே உத்தேசயமாகக்கொண்ட இவ்வாழ்வார் இப்
பாசுரத்தாலே தம்முடைய ப்ரதிபத்தியை வெளியிடுகின்றாரென்க.

குறவர்களுக்குப் புனங்காப்பது தொழில்; புனங்களிலே
யானை முதலிய ஜந்துக்கள் பட்டிமேயப்புகும்; அவற்றைத் துரத்
திப் புனத்தைக் காவல்செய்து கொள்ளவேண்டிய குறவர் தாங்கள்
பரண்களிலேயிருந்தபடியே தங்கள் கையிலுள்ள பெரிய மாணிக்கக்
கட்டியை யானையின்மீது எறிவர்கள்—யானை புனத்தைவிட்டு அப்
பால்போவதற்காக. அப்போது அங்குத்திரியாகின்ற மலைப்பாம்புக
ளானவை யானையின்மேற்பட்ட ரத்னத்தைக்கண்டு, யானையை
மேகமாகவும் ரத்னத்தை மின்னலாகவும் பிரமித்து மேகத்தில்
மின்னலுண்டானவுடனே இடி உண்டாகுமாயினாலும், பாம்புகள்
இடிக்கு அஞ்சி ஒளிக்கு மியல்புடையனவாகையாலும் அப்பாம்பு
கள் புற்றினுள்ளே புகாநிற்கும்: இப்படிப்பட்ட தன்மைவாய்ந்த
திருமலை எம்பெருமானது திருப்பதியாம் என்றாயிற்று.

ஊரும்வரியரவம்—இயற்கையாகத்திரிகின்ற பாம்பு என்ற
வது, யானையை விழுங்குவதற்காகத் திரிகின்ற பாம்பு என்றவது
பொருள்கொள்ளலாம். பாம்புகள் யானையை விழுங்கவல்லனவோ?
எனின்; கேண்மின்;—சில மலைப்பாம்புகள் யானையைப்பார்த்து
அஞ்சி நடுங்கி ஒடிப்போய்விடுமென்றும், பல மலைப்பாம்புகள்
யானையை அணுகி விழுங்கிவிடுமென்றும் தமிழ் நூல்களால் தெரி
கின்றது; ‘ திரையன் பாட்டு ’ என்ற ஓர் பழையநூலில்—“ கடுங்
கண்யானை நெடுங்கை சேர்த்தி, திடங்கொண்டறைதல் திண்ண
மென்றஞ்சிப், படங்கொள்பாம்பும் விடாகம்புகூஉம், தடங்கொள்

உச்சித்தாழ்வரையடுக்கத்து” என்றதனால் பாம்பு யானையைக் கண்டு ‘இது துதிக்கையினால் நம்மைத் தொலைத்திடும்’ என்று நிச்சயித்து அஞ்சி யொளிக்குமென்பது தெரிகின்றது. இனி, சங்கநூல்களுள் ஒன்றான நற்றிணையில் “ஞால்வாய்க்களிறு பார்தட்பட்டெனத், துஞ்சாத்துயரத் தஞ்சபிடிப்பூசல், நெடுவரை விடரகத்தியம்பும், கடுமான் புல்லிய காடிநந்தோரே” (14) என்றும், தேவாரம் திருக்கயிலாயம் முதல் திருமுறை இரண்டாம் பாட்டில் “பரியகளிற்றை அரவுவிழுங்கி மழுங்கினுள் கூர்ந்த, கரியமிடற்றர் செய்யமேனிக் கயிலைமலைபாரே” என்றும், கம்ப ராமாயணம் சித்திரகூடப்படலத்தில் (34) “இடிகொள் வேழத்தை எயிற்றொடு மெடுத்தாடன் விழுங்கும், கடியமாசணம் கற்றறிந்தவ ரென வடங்கிச், சடைகொள் சென்னியர் தாழ்வினர் தாமிதித் தேறப், புகடாமெனத் தாழ்வரைகிடப்பன பாராய்” என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே, பாம்பு யானையை விழுங்குமென்பது தெரிகின்றது ஆகவே, பாம்பு யானையைக்கண்டு அஞ்சி யொளித்தல் சிறுபாணமையும், விழுங்குதல் பெரும்பான்மையுமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. 1. “கரியமாழுசிற்படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிடக், களிநென்று பெரிய மாசணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதி” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில், நஞ்சீயர்க்கும் நம்பிள்ளைக்கும் விளைந்ததாக அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ள ஸம்வாதமொன்று இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

வரி அரவம்=பாம்பின் உடலில் இயற்கையாகவுள்ள கோடுகளைச்சொன்னபடி. ஒண் குறவர்=சிறந்த குறவர் என்றபடி. குறவர்க்குச் சிறப்பு யாதெனில்;—“இவர்களுடைய பாட்டன் பாட்டனிலே யொருத்தன் பூமியிலே இறங்கினன் என்னும் பழியின்றிக்கேயிருக்கை” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானமாதலால், வம்ச பரம்பரையாகத் திருமலையைவிட்டுக் கீழிறங்காமல் அவ்விடத்தே நித்யவாஸம் பண்ணியிருக்கையே சிறப்பாமென்க.

“மால் யானை பேர ஒண்குறவர் எறிந்த பெருமணியை ஊரும

வரியரவம் (கண்டு) காருடைய மின்னென்று புற்றடையும் வேங்கடம்” என்று அவ்வயக்ரமம் காண்க. மலைகளிலே நவமணிகள் நிரம்பிக்கிடக்குமாதலாலும், நமக்கெல்லாம் ஸாதாரணமான கல்லுகள் போலே குறவர்க்கு மணி மாணிக்கங்கள் எளியன வாதலாலும் யானையைத் தூரத்தவேண்டிய குறவர் பெருமணியை விட்டெறிந்தனரென்க.

காருடைய மின்னென்று புற்றடையும்வேங்கடம்=பாம்புகள் மேகத்தைக்கண்டு யானையாக ப்ரமிப்பதும் உண்டு; யானையைக்கண்டு மேகமாக ப்ரமிப்பதும் உண்டு. “கரியமா முகிற்படலங்கள்” என்ற கீழுதாஹரித்த பெரியதிருமொழிப் பாசுரத்தில், மேகத்தைக்கண்டு யானையாக ப்ரமித்தபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டில் யானையைக்கண்டு மேகமாக ப்ரமித்தபடி சொல்லுகிறது.

மேல சுரர் எம்மென்னும் மாலதீடம்=மேலான சுரர் என்று நியஸூகிகளைச் சொன்னபடி. ‘ஸுர’ என்ற வடசொல் தேவதைக்குப் பெயர். “எம்மென்னும்” என்றது—“எம்முடையது, எம்முடையது” என்று மேல்விழும்படியான என்றபடி. அப்படி மேல்விழுந்து ஆச்ரயிக்கத்தக்க பெருமைபொருந்திய இடம் என்றாவது, மேல்விழுந்து ஆச்ரயிக்கத்தக்க பெருமானுடைய இடம் என்றாவது பொருள்கொள்ளலாம். ... (நடஅ)

இடந்தது பூமி யெடுத்தது குன்றம்*

கடந்தது கஞ்சனை முன்னஞ்ச*—கிடந்ததுவும்

நீரோத மாகடலே நின்றதுவும் வேங்கடமே*

பேரோத வண்ணர் பேரிது.

(நடக)

பேர் ஓதம் வண்ணர்	{ பெரிய கடலின் நிறம்போன்ற நிறமுடைய பெருமான்	எடுத்தது	{ குடையாக வெடுத்துப் பிடித்தது
முன்	முற்காலத்தில்	குன்றம்	{ கோவர்த்தன மலையாம்;
இடந்தது	{ (மஹாவராஹமாகிக்) கோட்டாற் குத்தி யெடுத்தது	அஞ்ச கடந்தது	{ அஞ்சி முடிந்து போம்படி செய்தது
பூமி	பூமியாம்;	கஞ்சனை	கம்ஸனையாம்;

கிடந்ததுவும்	{ திருக்கண் வளர்ந் தருளினது	பெரிது	{ பெருமை யெல்லாம் நின்றதுவும்
ஒதம் நீர் மா கடல்	{ பெருவெள்ள முடைய திருப் பாற்கடலிலாம்;	வேங்கடம்	திருமலையிலாம்.

[இடந்ததுபூமி.] எம்பெருமானுடைய பல செயல்களை அது ஸந்தித்து இனியராகிறார். முன்பு மஹாப்ரளயத்தில் அண்டபித்தியில் ஒட்டிக்கிடந்த பூமிபை மஹாவராஹமாகி உத்தரித்தான்; இந்திரன் பசிக்கோபத்தால் ஏழுநாள் விடாமழை பெய்வித்தவன்று திருவாய்ப்பாடியைக் காத்தருள்வதற்காகக் கோவர்த்தன மலையைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடித்தான்; சாதுசனங்களை நலிந்துகொண்டிருந்த கம்ஸனைக் கொன்றொழித்தான்; அவதாரங்களுக்கு மூல கந்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருக்கண்வளர்ந்தருளாரின்றான்; வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பாகத் திருவேங்கடமலையிலே தன்பெருமையெல்லாம் பொலிய நின்றருள்கின்றான்—என்று இப்பாட்டில் அதுஸந்திப்பதன் கருத்தாவது—இப்படி ஓயாமல் பிறர்காரியமே போதுபோக்காயிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய நீர்மை வருணிக்கமுடியாதது என்றதாம்.

இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—“நாம் பெருமானே யுகந்தோமென்று சோற்றை யுகப்புதோம்; சோற்றையுகந்தோமென்று நாலும் பத்தும் பட்டினி விடுவுதோம்; ஸ்த்ரீகளையுகந்தோமென்று சூது சதுரங்கம் பொருதல் உறங்குதல் செபுவுதோம்; ஒன்றிலும் ஸ்நேஹமில்லை.” என்று. அற்புதமான இந்த ஸ்ரீஸூக்திகளின் உட்கருத்து யாதெனில்;—ஸம்ஸாரிகளான நம்முடைய போது போக்குக்கும் மெய்யடியார்களான ஆழ்வார்களுடைய போதுபோக்குக்கும் நெடுவாசியுண்டு; நாம் ஒரு விஷயத்திலும் பிடிமான மில்லாமலிருக்கிறோம்; ஆழ்வார்களோ தாம் பிடித்த பகவத்விஷயத்தை ஒரு நொடிப்பொழுதும் விடாமல் அதுதன்னிலே தோள் மாறுகின்றனர்; இடந்தது பூமி, எடுத்தது குன்றம் என்றிப்படி எம்பெருமானுடைய சேஷ்டிதங்களை மாறிமாறி அதுபவிக்கிறாரேயொழிய வேறொன்றில் நெஞ்சு செல்லப் பெறுகின்றிலர்; நாமெல்லாரும் இப்படி பகவத்விஷயத்தில் பற்றுதலில்லாமல்

கெட்ட விஷயத்தைப்பற்றி யிருக்கிறோம்; இருந்தாலும் அதி
லாவது ஏதேனுமொன்றைப்பற்றிப் பிடித்தபிடி விடாமல் திண்
னியோமா யிருக்கிறோமோவெனில்; இல்லை; நாம் பெருமானே
ஸேவிக்க ஆசையுள்ளவர்கள்போலக் காட்டிக்கொண்டு கோவில்
களுக்குப் போகிறோம்; போனாலும் அங்குப்போய்ச் செய்வது
புனியோரை பொங்கல் தோசை வடை முதலியவற்றையிட்டு
வயிற்றை நிரப்புவதேயன்றிப் பெருமானே அன்பார ஸேவித்த
பாடில்லை; சோற்றை உகக்கிற நாம் அதிலாவது ஒரு பிடிவாதங்
கொண்டிருக்கிறோமோ வென்னில்; அதுவுமில்லை; ஏகாதசி
முதலிய சில விரதங்கள் அனுட்டிப்பதுபோலக் காட்டி வயிற்றை
யடக்கிப் பட்டினிகிடக்கின்றோம். இஃது இருக்கட்டும்; வேசி
களை யதுபவிக்க விரும்பி அவர்களின் வீட்டுக்குப்போகிறோம்;
அதையாவது பிடிமானமாகச் செய்கிறோமோ வென்னில்; இல்லை;
அங்குப்போய்ச் சூதாடியும் சதுரங்கமாடியும் உறங்கியும்
போதைப்போக்கி வருகிறோம்; இப்படி நாம் கெட்டகாரியங்களைச்
செய்தாலும் அதிலும் ஒரு பிடிவாதமில்லாமல் பலபல காரியங்
களிலே நெஞ்சு செலுத்திக்கிடக்கிறோம்; ஆழ்வார்களோ, பகவத்
விஷயத்தைப் பிடித்து அதில் ஓய்வு இல்லாமல் ‘கொக்குக்கு
ஒன்றேமதி’ என்னுமாபோலே ஒரேபிடிவாதமாயிருந்து அதுப
விக்கிறார்கள்; இவர்களுடைய படி எங்கே!; நம்முடைய படி
எங்கே!; என்று ஆழ்வார்களின் நிலைமையைப் பாராட்டியும்
ஸம்ஸாரிகளின் நிலைமையைப் பழித்தும் பேசினபடி. (நகூ)

பெருவில் பகழிக் குறவர்கைச் செந்தீ *

வேருவிப் புனந்துறந்த வேழம் *—இருவிசம்பில்

மீன்வீழக் கண்டஞ்சம் வேங்கடமே * மேலசுரர்

கோன்வீழக் கண்கேந்தான் குன்று.

(சு0)

பெரு வில்	பெரிய வில்லையும்	செம் தீ	சிவந்த நெருப்புக்கு
பகழி	{ அம்புகளையு முடையாரான	வேருவி	பயப்பட்டு
குறவர்	குறவர்களினுடைய	புனம் துறந்த	{ கொல்லையை விட்டு நீங்கின
கை	கையிற்பிடித்திருந்த	வேழம்	யானையானது,

இரு	பாந்த ஆகாசத்தில்	அஞ்சம்	பயப்படுமிடமான
விசம்பில்	நின்றும்	வேங்கடம்	திருவேங்கடமானது,
மீன் வீழ	நகூத்திரம் விழ	மேல்	முன்பொருகால்
	அதனைப்பார்த்து	அசுரர்கோன்	இரணியாசுரனை
	(நாம் அப்பால்	வீழ கண்டு	முடித்து
	போக முடியாத		(ப்ரஹ்மலாதனுடைய
கண்டு	படி குறவர்கள்		விரோதி
	கைக்கொள்ளி	உகந்தான்	தொலைந்து
	யைப் பூமியிலே		என்று) மகிழ்ந்த
	எறிந்தார்கள்		பெருமானுடைய
	என்று ப்ரமித்து)	குன்று	திருமலையாம்.

[பெருவிற்பகழி.] “வேங்கடமே அசுரர்கோன் வீழக்கண்டு உகந்தான் குன்று” —பாகவத விரோதியான இரணியனைத் தொலைத்துப் பரமபாகவதனான ப்ரஹ்மலாதனைக் காத்தருளின பெருமான் அந்த ஆச்சரிதபகூதபாத மஹாகுணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு இன்றைக்கும் ஸேவைஸாதிக்குமிடம் திருமலையென்கிறார். அத்திரு வேங்கடம் எப்படிப்பட்டதென்ன, அவ்விடத்துச் செய்திகளில் ஒன்றை யெடுத்துரைக்கிறாதிடில். திருமலையிற் கொல்லைகளில் (இராக்காலங்களில்) யானை பட்டி மேய, அதனைத் துரத்துவதற்காக அம்புதொடுத்தவில்லை ஒரு கையிலேகொண்ட குறவர்கள் மற்றொரு கையிலே தீவட்டியைக்கொளுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு அதட்டிச்செல்ல, அத்தீவட்டியையும் அம்புகோத்த வில்லையும் கண்ட அக்களிறு அஞ்சி ஒடிப்போக, அகஸ்மாத்தாக ஆகாசத்தில் நின்றும் நகூத்திரம் அவ்யானை பதறிச்செல்லும் வழியிடையே வந்து பெருஞ்சோதியுடனே விழ, அதைக்கண்டு இது நகூத்திரமென்றுணராது ‘குறவர்கள் கைத்தீவட்டியையே கீழெறிந்தார்கள்’ என்று ப்ரமித்து ‘இவ்வழியை நாம் எப்படி கடந்து செல்ல வல்லோம்?’ என்றஞ்சித் திகைத்து நிற்குமிடமாம் அத்திருமலை.

அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணுகிற யானையின் செய்தியைக் கூறின விதனால்—அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணி எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற மஹான்களின் இருப்பை நினைப்பூட்டினாராகக் கொள்ளலா மென்ப. ... (சு0)

குன்றனைய குற்றஞ் செய்யினும் குணங்கொள்ளும் *
இன்று முதலாக வென்னெஞ்சே *—என்றும்
புறனுரையே யாயினும் பொன்னுழிக் கையான் *
திறனுரையே சிந்தித் திரு.

(சுக)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே!,	சிந்தித்து இரு	{ அதுஸந்தித்துக் கொண்டிரு;
என்றும்	எப்போதும்		(அப்படியிருந்தால்)
புறன்	{ (உள்ளூர இல்லா மல்) மேலுக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையா யிருந்தாலும்	இன்று முதலாக	{ இன்று தொடங்கி
உரையே		குன்று	{ மலைபோல் (பெருப் பெருத்த) குற்றம்
ஆயினும்		அனைய	{ குற்றங்களைச் செய்தாலும்
பொன் ஆழி	{ சகரபாணியான எம்பெருமான் விஷயமாகப் பேசும் உரையே	குணம்	{ (அவற்றையெல்லாம் எம்பெருமான்) குணமாகவே திருவுள்ளம் பற்றுவன்.
கையான்		கொள்ளும்	
திறன்			
உரையே			

[குன்றனையகுற்றம்.] எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்யகுணத்தி லீடுபட்டுப் பேசுகிறார். நெஞ்சே!, ஆந்தரிகமான அன்பின் மிகு தியினாலே சொற்களைத்தொடுத்து எம்பெருமானைத் துதிப்பார் பலருண்டு; அப்படிப்பட்ட அன்பு நமக்கு இல்லாமையினால் கழுத்துக்கு மேற்படவே சில சொற்களை நாம் கபடமாகச் சொல்ல வல்லோம்; அப்படி மேலுக்குச்சொல்லுகிற வார்த்தையாயிருந்தா லும் அது பகவாணப்பற்றின வார்த்தையாக இருந்துவிடுமாயின் பயன்படும். எம்பெருமான் “**விசுவாவெந ஸம்ப்ராப்தம் நத்யஜேயம் கதஞ் சந**” [ப்ரீதியை பாவநைசெய்து வருபவனையும் கைவிடமாட்டேன்] என்று சொன்னவனாகையாலே நாம் மேலுக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையையும் அவன் கனத்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றித் தன் னுடைய வாத்ஸல்ய குணத்தை நம்மேல் ஏறிப்பாயவிடுவன்; நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் 1. “என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்” என்னுமவனுடைய

திருவுள்ளத்தில் அவையெல்லாம் நற்றமாகவே படும் ; அவன் நமது ஆபிழுக்கியத்தை மாத்திரமே எதிர்பார்ப்பவனாதலால் நாம் மேலுக்குச்சொல்லும் வார்த்தையும் அவனுக்குக் கார்யோபயோகியாக ஆய்விடுங்காண்—என்றாராயிற்று.

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களோடும் முக்தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணதுபவம் பெருநிற்கச்செய்தேயும், அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார் ஒரு மகன்மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப்புத்திரர்களோடும் கூடி வாழாநின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று, நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளேபரங்களை நமக்குத்தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக்கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறாமையென்கொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் தூரத்திலிடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர்கண்ணுக்குந் தோற்றதபடி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமானுளும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியாயிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மையொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமளவில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அதுமதிபண்ணி உதாஸீநரைப்போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது \$ நன்மையென்று பேரி

\$ விஷய ப்ரவணனாய் வேசிகளைப்பின்பொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே ஹைந்து புறப்படுகை ; வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் தூரத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணிக் கொண்டு ஓடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலை வலஞ்செய்கை ; (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) நிந்தை செய்வதற்காகத் திருநாமங்களைச்சொல்லுகை முதலியன.

டக்கூடியதாயிருக்குமோவென்று பார்த்துவந்து, அப்படிப்பட்ட தீமைகளைக் கண்டுபிடித்து “என் ஊரைச்சொன்னாய், என் பேரைச்சொன்னாய்” என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டுக் காரியம் செய்கிறுனென்று இதிஹாஸ புராணங்களிலே காண நின்றோமாகையாலே, இப்படி அதுக்ரஹிப்பதற்குச் சிறிது வ்யாஜமாத்திரத்தை எதிர்பார்த்துத்திரிகின்ற எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு இயைய “புறனுரையேயாயினும் பொன்னுழிக்கையான்திறனுரையே சிந்தித்திரு” என்றருளிச் செய்தாரிங்கு.

“குன்றனைய குற்றஞ்செய்யினங் குணங்கொள்ளும்” என்ற முதலடிக்கு இரண்டிவகையாகப் பொருள் பணிப்பர். (1) நாம் மலை மலையாகக் குற்றங்கள்செய்தாலும் எம்பெருமான் அவற்றில் திருக்கண் செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளவற்றையே கண்டுகொள்வன்—என்பதாக ஒரு பொருள்: (2) நாம் மலைமலையாகக் குற்றங்கள் செய்தாலும் அவற்றையெல்லாம் தான் குணமாகக்கொள்வன் (அதாவது) போக்யமாகக் கொள்வன்—என்பதாக மற்றொரு பொருள்: இவற்றுள், முதற்பொருளைவிட இரண்டாம் பொருள் சிறக்கும். குற்றங்களிற் கண்செலுத்தாமல் குணமாகவுள்ளதையே கொள்ளுகிறுனென்னும் பொருளில், நம்மிடத்தில் குணங்களுஞ் சில உண்டென்று வெளியிட்டபடியாகும்: 1. “ஈக்ருதஸுக்ருத க்ஷுஸுஹுஷுதரஃ ஸுஹமுணவவெஸபெஸாதிமஃ | ஈஸுஹ முணவரஹுஹஸுவ்யதஃ வரஹுஸுஸுஹுஸு முகிம் தூம் வுரண = அக்ருதஸுக்ருதகஸ் ஸுதுஷ்க்ருத்தரஃ சுபகுணலவ லேசதேசாதிகஃ—அசுப குணபரஸ்ஸஹஸ்ராவ்ருதஃ வரதமுருதயம் கதிமத்வாம் வ்ருணே.” என்றற்போலே, குற்றங்களே கூடுபிரித்திருப்பதாகவும் குணமென்பது லவலேசமுமில்லையாகவும் அதுஸந்தித்துக்கொள்ளும் பெரியோர்களின் கருத்துக்கிணங்க, ‘குற்றங்களையெல்லாம் குணமாகக் கொள்வன்’ என்னும் பொருள் மிகச் சிறக்கும்.

குற்றங்களை நற்றமாகக் கொள்வனென்னு மிப்பொருளின் ஸாரஸ்யத்தைப்பற்றிச் சில சொல்லவேண்டிற்றுண்டு; கேண்

மின் ;—இவ்வுலகின் நண் மதிவிகற்பால் பிணங்கும் சமயங்கள் பலபலவுண்டு ; ‘ எம்பெருமானே இல்லை ’ என்கிற பாஹ்யஸமயி களும், எம்பெருமானினுருவ னுண்டென்றிசைந்து ‘ அவனுக்குக் குணமில்லை ’ என்கிற [நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளான] குத்ருஷ்டி களும் ஏற்பட்டிருப்பதுபோலவே, எம்பெருமானையும் அவனுக்குக் குணங்களையும் இசைந்துவைத்து ‘ ஆனால் அக்குணங்கள் ஓர் எல்லையுடையன ’ என்னுங் கொள்கையுடையாரும் சிலருண்டு. “ உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் ” என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை யும், “ சுநவபிகாதிஸபாஸம்பெய்ய கலுணமணமணவ ழஹாணஹவ! = அநவதிகாதிசயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணௌக மஹார்ணவ ! ” என்றருளிச்செய்த எம்பெருமானாரையும் வழிபடு கின்ற ஸாத்விகர்களின் வலித்தாந்தம் ‘ எம்பெருமானுடைய திருக் குணங்களின் அதிசயத்திற்கு எல்லையில்லை ’ என்பதேயாம். எம் பெருமானது எண்ணிற்றத குணங்களுள் வாத்ஸல்யம் என்பது ஒன்று. (அடியார்களின்) குற்றங்களைக் காணுதிருக்கையே வாத் ஸல்யமென்று சிலரது கொள்கை. அங்ஙனன்றியே, ‘ தோஷங்களை யும் போக்யமாகக் கொள்ளுதலே வாத்ஸல்யம் ’ என்பது ஸத்ஸம் ப்ரதாயவலித்தாந்தம். இங்ஙனே பொருளாகில் சாஸ்தார்த்தங்கள் வ்யாகுலங்களாய் விடுமென்று பிரதிபக்ஷிகள் பகர்வதுண்டு; அஃது எம்பெருமானுடைய குணத்திற்குக் குறை கூறினபடியாமத்தனை. அடியார்களுடைய தோஷங்களைக்கண்டு வெறுப்புக் கொள்ளாதே அவர்களைக் கைக்கொள்வதற்கு அந்த தோஷங்களையே \$ பச்சையாக்குகை—வாத்ஸல்யம், என்னும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயப் பொருளில் குறை இறையுமில்லை. ‘ தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்வதென் பது குணமா? அன்று? ’ என்று பொதுவாகக் கேட்கிறோம். எம் பெருமான் விஷயத்திலே இக்கேள்வி கேட்கிறோமென்று கொள் ளாமல் ஸாமான்யமாகக் கேட்கிறோமென்று கொண்டு விடையளிக்க வேணும் ; “ ஸம்ஸநூவிஸெஷாநிதெஷு ஸீதிஃ ஸ்லஹம் ; பஸ்ய விபாகாஃ சுஸூநஹ்யஸங்கிதம், ஷொஷாநவஹாஸம், ஷொஷேவி மூணஹ்வஸுஜ்ஜிரிதூரஹம்.” [உறவினர்களிடத்து வைக்கும் அன்புக்குப் பல பரிபாகங்களுண்டு ; அவையாவன :

\$ பச்சை—உபஹாரம்.

காரணமின்றியே பயத்தை சங்கிப்பது, தோஷம்தோற்றுதிருக்கை, தோஷத்தையும் குணமாகக்கொள்ளுகை முதலியன.] என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே அருளிச்செய்திருக்கையாலே, குற்றங்களுமும் நற்றமாகக் கொள்ளுகையென்பது சிறந்த குணமேயாம் என்ன வேணுமேயன்றி, குணமன்றென்னவொண்ணாது. “வாஹுநாஃ ஷெஷஸுவி மூணதஸுஹி” என்று ஸம்வயாதிதகரணச் ச்ருதப்ரகாசிகையிலுமுள்ளது. ஆகவே, குணமென்று ஏற்படுகிற விது எம்பெருமானுக்கு இல்லையென்றால் அவனுக்கு ஒரு குணம் குன்றியதாகிறது. அப்போது, பகவத்குணங்களுக்கு இட்ட ‘உயர் வறவயர்’ என்ற விசேஷணமும் ‘அநவதிகாதிசய’ என்ற விசேஷணமும் பழுதேயாம்.

உண்மையில் தோஷமானவற்றை குணமென்று க்ரஹித்தால் இது ப்ரார்திஜ்ஞாநமாகையாலே எம்பெருமானை ப்ரார்த்தனை என்று சொன்னபடி யாகாதோவென்றில்; ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே வரும் ப்ரமமெல்லாம் \$ அடிக்கழஞ்சுபெறுமே. ‘உலகமடங்கலும் எனக்கு சரீரம், நானொருவனே சரீரி’ என்றுரைத்த பெருமான் தானே அதற்கு முரணாக “ஜ்ஞானீ து ஆத்மைவமே மதம்” என்று கீதையிலருளிச் செய்தானே: இதனையும் ப்ரமமென்ன வேண்டாவோ? தூப்புலம்மானருளிச்செய்த விரோதபரிஹார ரஹஸ்யத்திலே—“ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரிதர்களைப்பற்ற சேஷமாயிருக்குமிருப்பு குணக்ருதமாய் ப்ரீத்தாதிசயவேதுவாகையாலே தோஷமன்று” என்றுள்ளது கண்டார்களோ? 1. “உன்னதென்னதானியும் என்னதுன்னதானியும்” என்றவிடத்துக்கு ஆளவந்தாரருளிச் செய்யுமது அறிவீர்களோ? ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானை ரக்ஷயகோடியிலேயாக்கி மங்களாசாஸநம் பண்ணுவதும் ப்ரார்திகார்யமென்றிட்டு தூஷிக்கப்படவேணுமே. நோன்பு நோற்கை, காமன்காலிலே விழுக்கை, மடலுர்வேனென்கை முதலிய ப்ரபந்நஸந்தாநப்ரவ்ருத்திகளையும் ப்ரார்திகார்யமென்றுகொண்டு ஆழ்வார்களையும் இகழவேணுமே. 2. “ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவு” 3. “ஸூஹாஹுநாநாக்ஷாவுஸநி

\$ அடிக்கழஞ்சுபெறுமெனறது—உத்தமோத்தமம் எனறபடி.

1. திருவய்மொழி 5-3-8.

2. நானமுகன திருவந்தாதி—10.

3. ஸூகுணரத்நகோசம்.

விரஹம் ஸாஹஸ்சுராவிரஹே” இத்யாதிப்படியே * நல மந்தமில்லதோர் நாட்டிலுங்கூட இருள்தருமாஞ்ஞாலத்திற்போல பய சங்கைபண்ணிக் கலங்குகின்ற அயர்வறுமமரர்களையும் அறிவிலா மனிசரோடொக்க நினைக்கவேணுமே.

“ஸுளஸீஷும் நாஜ—ஜிநுஜநஸம்ஸுஷடிஸாயாம் ஸுஜிஹ தவஹிராஹிதும்” [ஸௌசீல்ய குணமாவது—மந்தஜனங்க ளோடு தான் கலந்து பரிமாறும்போது, தான் மிகப் பெரியவன் என்கிற எண்ணத்தைத் தவிர்த்துக்கொள்ளுகை] என்று ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்கிறார்; எம்பெருமான் ‘மஹதோ மஹியான்’ என்னப்பட்ட தன்னை மந்தனிலும் கடைகெட்ட மந்த னை நினைத்துக்கொள்வது எங்ஙனே கொல் பொருந்துவது?

“ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே வருமவை யெல் லாம் அடிக்கமுஞ்சுபெறும்” என்ற ஸ்ரீவசநபூஷண ஸ்ரீஸூக்திக்கு இசைந்து, கீழ்ச்சொன்ன விஷயங்களுையெல்லாம் உபபந்நமென் னும்போது இக்கணக்கிலேதானே ‘தோஷேஷு குணத்வபுத்தி’ என்கிற ப்ரக்ருத விஷயத்தையும் பொருந்தவிட ப்ராப்தம்.

அமரவிம்ஹன் தான் இயற்றிய கோசத்திலே “ஹிஹுஷு வஹு: = வத்ஸலனென்றால் ஸ்நேஹமுடையவன்” என்றானே யன்றி “ஹாஹுஷு வஹு: = ப்ரமமுள்ளவன் வத்ஸலன்” என்றானில்லை—என்றொருகோடி சொன்னார் சிலர்; குற்றத்தை நற்ற மாகக் கொள்ளுகையென்கிற குணத்வஜ்ஞாநம் ஸ்நேஹவிபாகம்— (அதாவது) அன்பு முற்றின அவஸ்தை என்று ச்ருதப்ரகாசிகை யில் அருளிச்செய்திருக்கையாலே, பரமகாஷ்டாபந் [—முதிர்ந்த எல்லையில் நின்ற] ஸ்நேஹமேயிறே வாத்ஸல்யமாவது. ஆகையாலே அமரவிம்ஹன் சொன்னது பொருத்தமுடைத்தே. ஸுரா || ஸ்ல ஹொவ்யாயடிஸாவராவயிதயா ஷொஷெ முணதஹுஹொ வ்யாஜஹெஹி ஸுடிஸாநாயம்மாஸி: ஸ்ரீஹாஷுடிகாக்ய தள | ஸ்வஹாஜிரஸிஹகொஸவரிதம் ஹிஹுதவாஹுயொ: வயாயதவிஷயநுவிபாஸம் ஸாஜாவதி ஸுடம்” என்று ஸம்ப்ரதாயவித்தாஞ்ஞாநத்திலும் சொன்னோம்.

தோஷத்தில் தோஷத்வமென்கிற தன்மை எப்போதும் தோற்றிக்கொண்டேயிருக்க, தோஷத்தைக்கண்டு குணமென்று க்ரஹிப்பது எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் தத்வஜ்ஞதைக்கும் கொத்தையாம்—என்றும் ஒரு கோடி சொல்லுவார்கள் ; அந்தோ !, ‘தோஷத்தைக் காணுதிருக்கை வாத்ஸல்யம்’ என்னுங் கொள்கையுடையார் தாமும் இந்த தூஷணத்திற்குப் பரிஹாரம் பண்ணித் தீரவேணுமே. ஸர்வஜ்ஞனுக்கு அஜ்ஞானத்தை அங்கீகரிப்பதோடு அந்யதாஜ்ஞானத்தை அங்கீகரிப்பதோடு வாசியில்லை கிடர். ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடி அறியாதவளவில், அடியோடு அறியாமையும், ஸம்சயாதமாவாய்த் திலகத்து நிற்பதும், விபரீதமாக அறிவதும் ஆகிய எல்லாம் துல்ய யோக சேஷமென்பது விவாதமற்ற விஷயமாதலால், எம்பெருமானை இவர்கள் அஜ்ஞாகச் சொல்லுவதோடு நாம் அந்யதாஜ்ஞாநியாகச் சொல்லுவதோடு ஒரு வாசியில்லையே. [தோஷங்களைக் காணுனென்பது அஜ்ஞானென்றபடி ; தோஷங்களை குணமாகக் கொள்வனென்பது அந்யதாஜ்ஞாநியென்றபடி.]

ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “பக்தவத்ஸலः” என்ற திருநாமத் திற்கு பகவத்குண ழர்ப்பணத்திலே பாஷ்ய மருளிச்செய்யா நின்ற பட்டர் “தனூஹஸஃஹ்ரிவிஷ்ணுதாநுக்ஷாஃ—ஹவதஃ” [ஓரடியான் கிடைக்கப்பெற்ற பெருமையினால் மற்றதொன்றிலும் ஆசைகொள்ளாது எல்லாவற்றையும் மறந்திருக்கை—பக்தவாத்ஸல்யம்] என்றார் : இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவையை ஆழ்ந்து அறிந்து அநுபவிப்பாரார்? ஸஹஸ்ரநாமத்திலே “ஸஹஸ்ராம்சுः” என்னச்செய்தேயிறே “அவிஜ்ஞாதா” என்கிறது. [ஸஹஸ்ராம்சுः—ஸர்வதோமுகமான ஞானத்தையுடையவன் ; அவிஜ்ஞாதா—(அடியார் செய்யுங் குற்றங்களை) அறியாதவன்.] அஜ்ஞத்வ—ஸர்வஜ்ஞதவங்களுக்கு ஸாமானாதிகரணயத்தை இவர்கள் நிர்வஹிக்கும்போது அந்யதாஜ்ஞாத்ருத்வத்தை நிர்வஹிப்பது தானே அருமைப்படும்?.

இங்கே ஸூக்ஷ்மமாக ஒன்று ஆராயவேணும் ; எம்பெருமான் அடியார்களின் தோஷங்களைக் காண்பதில்லை என்கிற அர்த்தமும் தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகிறானென்கிற அர்த்தமும்

ஆக இரண்டும் தூல்களிலுண்டு ; “ஸஹஸ்ராம்சு :” என்ற திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் சுஷோயிகூண ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் \$ தோஷாதர்சித்வோக்தி காணலாம். ஆகையாலே எம்பெருமானுக்கு தோஷ போக்யத்வ மொழிய \$ தோஷாதர்சித்வமே கிடையாதென்று வலித்தாந்திகள் கூறுமவரல்லர். பூர்வபக்ஷிகளோவென்னில், தோஷாதர்சித்வ மாத்திரமிசைந்து தோஷபோக்யத்வத்தை மறுக்கின்றனர் ; இரண்டுக்கும் குறையிலையென்பர் வலித்தாந்திகள். தோஷாதர்சித்வ மும் தோஷபோக்யத்வமும் விருத்த தர்மங்களல்ல ; தோஷாதர்சித்வமென்பது ப்ரீதியின் ப்ரதம பர்வமென்றும், தோஷ போக்யத்வமென்பது ப்ரீதியின் சரம பர்வமென்றும் ஆசார்யர்கள் தெளியவைத்தார்கள். எம்பெருமான் சிலர் பக்கல் சிலகாலங்களில் தோஷங்களைக் காணாதவனாகவும், மற்றொருகால் அவர்கள் பக்கலிலேயோ வேறொருவர் பக்கலிலோ தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்பவனாகவுமுள்ளன்—என்றிறே ஸத்ஸம்ப்ரதாயம். இதிலே விப்ரதிபத்திபண்ணில் கூடமாகுணமும் தோஷாதர்சித்வத்தோடு விரோதிக்கு மென்னவேணும். தோஷங்களைக் காண்பதே யில்லா விடில் கூடிக்க ப்ரஸக்திதானுமில்லையிறே. “கூடிகாஷ்டாஹூத வாஹுக்ஷயநெந கூடிகாஷ்டாஹுத லவதி” என்கிறாரே கத்ய பாஷ்யத்தில் தேசிகள்.

ஒரு குணத்தைக்கொண்டு மற்றொருகுணத்தைக் கண்ணழிக் கப்பார்க்கில் பரத்வமொன்றுமே ஒங்கி நின்று மற்ற குணங் களடங்கலும் கடல்புக்கொளிக்கும்படி தர்க்க கௌசலம் காட்ட லாகும். * பிணங்கி அமரர் பிதற்றுங்குணங்கெழு கொள்கையி னாகைய எம்பெருமானுடைய குணப்ரஸரத்துக்கு கூடத்ர யுத்திக ளாலே கண்ணழிவு சொல்லப்பார்ப்பது வக்தாக்களுக்கே தோஷ மாம். எம்பெருமானுடைய ப்ரணயாஸம் இருகரையுமழியப் பெருகப்புக்கால் அணையிட்டும் ஆணையிட்டும் தடுக்கவல்லாரில்லை கிடர். “சாஸ்த்ரங்களுல்லாம் ஒரு தட்டும் அவனுடைய கல் யாண குணப்ரஸரம் ஒரு தட்டுமாயிருக்கும்” என்றிறே பிள்ளா னருளிச்செய்வது.

\$ குற்றங்களைக் காணக்கண்ணிட்டிருக்கிறனென்பது.

எம்பெருமான் தோஷ போக்யனாகில் சேதநன் அச்சங் கெட்டு தோஷங்களைச் செய்யவேண்டி வருமென்று கூறும் தூஷணம் தோஷாதர்சித்வபகூத்திலும் ஸமாநம். எம்பெருமானுடைய சூமாரூணத்தை யறிந்தவர்களும் அஞ்சாதே தோஷங்களைச் செய்யவேண்டி வருமன்றோ? நாம் தோஷம் செய்யாவிடில் எம்பெருமானுடைய சூமாரூணம் புகர்பெறுதென்று நினைத்துக் குற்றம் செய்யப்புகுமவர்களை எங்ஙனே விலக்கவல்லீர்? நாம் அநர்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளா தொழியில் எம்பெருமானுடைய ஆபதஸுகத்வ குணம் நிறம்பெறுதென்று நினைத்துத் தன்னைத்தானே நலிந்துகொள்ளப் புகுமவனையும் எங்ஙனே மறுக்கக்கடவீர்?. ஆக விவற்றால், குயுத்திகளைக்காண்டு பகவத் குணத்தைக் கண்ணழிக்கலாகா தென்றதாயிற்று.

எம்பெருமானுக்கு அளவற்ற குணங்கள் உள்ளன; அவற்றுள் எந்த குணம் எந்த ஸமயத்தில் எந்த வ்யக்தியின்மேல் எந்த விதமாக ப்ரஸரிக்குமென்று நிலையிட வல்லாராருமில்லை. ‘அவனுடைய வாத்ஸல்யகுணத்திற்கு நாமே இலக்கு’ என்கிற நிச்சயவுணர்ச்சி நமக்கிருக்குமாகில், தோஷங்களை புத்திபூர்வமாகவே செய்யவேண்டி வருமென்கிற தூஷணத்திற்கு இடமுண்டாகலாம். “கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந” [எனக்கே விருப்பமுண்டாம் போது நான் ஏதோவொரு ஸமயத்தில் ஏதோவொரு வ்யக்தியைக் கடாக்ஷிப்பேன்] என்றருளிச் செய்கிற எம்பெருமானை யறிந்துவைத்து ஒருவன் புத்திபூர்வமாகக் குற்றம்செய்ய முயலக்கூடுமோ? சமூகிகமாகவும் அபுத்திபூர்வமாகவும் ஆச்ரிதர்களிடத்தில் ஏதேனும் குற்றங்கள் நேர்திருந்தால் அவற்றை எம்பெருமான் காணக்கண்ணிட்டிருப்பன்—கண்டாலும் பொறுப்பன்—போக்யமாகவுங் கொள்வன் என்ற தித்தனை.

கடோபநிஷத்தில் [2—4—12.] “ஊமௌஷாஹு: ஸாரூஷோ ஸ்யு சூதமி திஷுதி। ஸாஸாநொ ஹதஹவ்யஸு நததொ விஜுமஹுதெ” என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய முரையாநின்ற ரங்கராமாநுஜஸ்வாமி “ஹதஹவ்யஸுநததொ

பெவ வாஹுதாதிஸயாசு ஷெஹமதாநவி ஷொஷாநு ஷொமு
தயா வஸுதீத்யு-ஃ.” என்றுரைத்தார். ஸ்ரீதேசிகன் வரதராஜ
பஞ்சாசத்திலே “ஒளடிநதெ ஷஹதிஸுடிநி ஷாஸாநெ ஸூ
யெயு வ ஷிஷுஸடிநெ தஸிஸஃ வரஸிநு! சுஹஃசுஹெவாஸிடி
ஸுஹிஸா ஸுஸு-ஃசுஹ ஜாதம் சுஸீஸ! சுயாஸாஸாஸாஸுடி
தெ” [பரமபதம் முதலிய சிறந்த ஸ்தாநங்களையெல்லாம்
இகழ்ந்திட்டுப் பரம ஹேயமான பாவியேனுடலை போக்யமாகக்
கொண்டு வர்த்திக்கிறாயே!] என்றார். இப்படிப்பட்ட தோஷ
போக்யத்வமே வாதஸல்பமென்று இந்த ச்லோகத்தின் வியாக்
கியானத்திலும் விசிதமாக வரைந்தார்கள். இந்த தோஷபோக்
யத்வத்தை 1. “மங்கவொட்டுன் மாமாயை” என்ற பாட்டிலே
ஆழ்வாரும் விளங்க வுரைத்தருளினார்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதர்சயஸாரத்தில் ப்ரபாவ வ்யவஸ்தாதிகாரத்
திலே—“என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தா
ரென்பர் போலும் என்றவிடத்தில் போலு மென்று சொல்லுகை
யாலே இது வஸ்து வருத்தியில் நன்றன்றென்னுமிடம் ஸூசிதம்”
என்றருளிச்செய்திருக்கிறாரே யென்னில்;—“பின்தொடர்ந்தோடி
யோர் பாம்பைப்பிடித்துக் கொண்டாட்டினாய் போலும்” “விளங்கா
யெறிந்தாய் போலும்” “வாரிவளைத்துண்டிருந்தான் போலும்”
“மரமேறியிருந்தாய் போலும்” “நாகத்தினோடு பிணங்கி நீ வந்தாய்
போலும்” “எந்தை பெருமானார் மருவி நின்றலூர் போலும்”
இத்யாதிகளான பல்லாயிரமிடங்களிலே போலு மென்றதை
இசைநிறையாகக் கண்டுவைத்தும், வடமொழியில் “கிவிவஹி
ஸுஸாஸாஸா” “சுயிவ வரிஸு-ஃ” இத்யாதிகளில் இவ
சப்தம்போல இதுவும் தமிழில் ஒருவகை வாக்யாலங்கார மென்
றறிந்து வைத்தும் விபரீதார்த்த வர்ணநம் பண்ணினது அபரிவேச
வசத்தாலென்று அடிபவர்க்குமெய்யனார் பணிக்கும்படி.

தயாசதகத்திலே “ஸி திஷதி ஷுஷுதா ஷுயாநெ
திஷொஷாநிதராநு விவிநுதீதா சுவராஸுநெதாஸு-ஃ
சுஹி சுஹிசுஹிஷெ! சுயம் ஹிதீ” என்றும் “ஒளது

கூவ-டுவ-ஃ-வஹுது ஹோவராயாநு ரா தஃ பூவாடியிது
 திலுதி ரெ ஹஸூம்! சூலிஹு தாநூவஸெஷஹுதுதி:
 தாஜிஸூஹோ வுஷமிரீஸயுதா டபெ! து|| ” என்றும்
 “ ஹாநூஸஹுநபூவஹுஜிந பூஹுதஹுதாம் ” என்றும்
 அழகாக அருளிச்செய்த ஆசிரியர் இவற்றுக்கு முரணும்படி ஒன்
 றிரண்டு வார்த்தைகள் எழுதிவைத்தாரென்றால் இதற்கு நாம் என்
 சொல்ல வல்லோம்.

“ அற்றமுரைக்கிலடைந்தவர்பாலம்புயைகோன், குற்றமுணர்ந்
 திகழுங்கொள்கையினே—எற்றே! தன் கன்றினுடம்பின் வழு
 வன்றே காதலிப்பது; அன்றதனை சுன்றுகந்த ஆ.” என்று ஞான
 ஸரத்திலே அருளாளப்பெருமானெம்பெருமானாருளிச்செய்த
 பாசரம். “ வாதுயு—ஓஹெஷவி முணதஹுஜி ” என்று
 சரணுகதிகத்யச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸ்ரீஸுத்தி. “ ஸஹி விரம்
 வரிவீயரோநெஹுவி ஸாணாமதெஷு கஸூராவிஹெதொஃ
 ஸஹி பூவ-டுவெஹிவ வதெஷு ஸஹுஃகாராஃ ஸவயஸூ
 ஸவஹுநவெஹுநாஃ கிங்கத-ஃவுதாஹுயா யெநவஹு ஸஹு
 ஹிதி.” என்று ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே வத்ஸலநாமவியாக்கி
 யானத்தில் பட்டர் ஸ்ரீஸுத்தி. இவற்றுக்கெல்லாம் மூலமாக
 ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரபரஹ்மஸம்ஹிதையிலே “கூடமநேந விஜாயாம்
 ஹ-டுஜி நவதுணாஹுரம்! யாநஜிவூதி ஸா யெநஃ ஸூயொ
 நிஜாரஜாம-ஃதஃ ஸஹுஜா தஸு வதஸு ஹெஹாரிநுஸம்
 வஹி. யயா விஹதி ஸொஹுஸம் தயா ஜீவஸு கஹுஷம்
 ஹொயுஃ ஹி வ கஹுஹு விஜி வஃகஜஸம்ஹவ!|| ” என்று பரக்கப்
 பேசப்பட்டது.

இப்படி உபபத்திகள் பலபலவுண்டாகையாலே குற்றங்களை
 நற்றமாக்கொள்ளுங்குணம் எம்பெருமானுக்குக் கண்ணழிவற்
 றதேயாம் * பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்
 குடம்புமான நம்போலியர்களின் சரீரத்திலே விரும்பியுறைகின்ற
 எம்பெருமானை தோஷபோக்யனென்ன இசையாதார் சார்வாகாதி
 துளையே நல்லரக்கினுர்களுண்டு ஞானப்பிரான் பணிக்கும்.

“இப்படி எம்பெருமானுக்குள்ள தோஷபோக்யத்வ குணத்தை ஸாக்ரஹமாக இல்லையெய்யுமவர்கள் நிற்குணப்ரஹ்மவாதி கோடியிலே அந்தர்ப்பவிக்கை அழகிது” என்று எண்ணுவாரிடரைக் களைவான்பிள்ளை பணிக்கும்.

முடிவில் ஸாரமாகவொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறோம். எம்பெருமானுக்குப் பல்லாயிரம் குணங்களிருந்தாலும், ஆசிரிதர்கள் பக்கலிலே அவன் அளவுகடந்த அன்புடையவன் என்னுமிடத்தை நன்கு விளக்கவல்ல குணங்களே ப்ரதானங்கள். உலகத்திலே அன்பின்மிகுதியை நாம் எங்கென காண்கிறோமென்றால், ‘ஹா ஹா! தேவதத்தனுக்கு யஜ்ஞதத்தனிடத்திலே என்ன அன்பு! என்ன அன்பு!!, இவன் எத்தனையபராதங்கள் செய்தாலும் அத்தனையும் அவனுக்கு போக்யமாகிறதேயொழிய ஒன்றுவது இகழ்வுக்கு உறுப்பாகிறதில்லையே; இவன்காவில் முன்னைத்தாலும் அவன் கண்ணில் நீர் பெருகுகின்றதே; இப்படியும் ஒரு அன்பு இருக்குமோ!’ என்று சொற்போக்குகளிருக்கும்படியை எங்கும் காணுகின்றோம். ஆகவே, தோஷபோக்யத்வமும் பரதூக் கதூக்கித்வமுமாகிற இரண்டு குணங்களே அன்பின்மிகுதியை விளக்குவனவாம். இவ்விரண்டு குணங்களுக்கும் பூர்வபக்டிகள் எம்பெருமான் திறத்திலே அவத்யம் சொல்லித் தீர்த்தார்களான பின்பு மற்ற குணங்களினுண்மையை இசைந்துவைத்தும் பயன்பெற்றார்களில்லை. ஜாமாதாவைப் புகழ்ப்புகுந்தானொருவன் “நம் மாப்பிள்ளைக்கு முப்பத்திரண்டு குணங்களில் இரண்டு குணங்கள் மாத்திரமே குறை; நன்மை தீமைகளைத் தானுமறியான், பிறர் சொல்லிலும் கேளான்; மற்றெல்லாக் குணங்களும் குறைவற்றன” என்னுமாபோலேயிறே இவர்கள் பண்ணும் பகவத்குண ப்ரசம்ஸையிருக்கிறபடி. ‘ஆசிரிதர்களிடத்தில் எம்பெருமானுக்கு அன்பு உண்டு’ என்று அவனுடைய ப்ரேமகுணத்தை இசைந்து வைத்தும் அதன் அதிசயத்தை ஸஹிக்கின்றிலராகையாலே “ஜஹ்ஸு காநநஜிமெமே-புமதுவிசெவ்வோஃ காலாரஸவதுநி ஹதஸ்யுஹ கொ விஸெஷஃ” என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திக்கு இவர்களும் இலக்காகக் குறையில்லை. ஆயிரந்தான் சொல்லிலும் குற்றங்களை நற்றமாக் கொள்ளுகை ஆஹார்யஜ்ஞாநமேயாம் என்று

இன்னமும் வஞ் விரித்துரைக்கவேண்டுமவற்றை பகவத்துண
ரத்பாண்டாகாரத்திலே விரித்துரைத்தோம், கண்டு கொள்க. (சக)

(52)

திருமகட்கே { பெரிய பிராட்டி
தீர்ந்த ஆறு { யொருத்தியின்
என்கொல் { மேலே அற்றுத்
{ தீர்ந்திருக்கிற
{ விதம் என்னே?.

பாலோதம் சிந்தப் படநாகணைக்கிடந்த மாலோதவண்ணரது திருமகள் மேல் (வைத்த) மனமானது திருமகட்கே தீர்ந்தவாறு என்கொல் ? என்கிறார். இப்பாட்டுக்கு இரண்டு படியான நிர்வா ஹங்களுண்டு ; தீர்ந்தவாறென்கொல் என்பதை நாய்ச்சிமார் மூவ ரிடத்திலும் கூட்டி, திருமகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல், மண்

மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல், ஆய்மகட்கே தீர்த்தவாறென்கொல் ' என்று திருமலை அனந்தாழ்வான் நிர்வஹிப்பாராம். இதன் கருத்தை விரித்துரைப்போம் கேண்மின் ;—

ஸௌபரி என்கிற ஒரு மாமுனிவன் நீர் நிலையிலிருந்து கொண்டு தவம்புரியா நின்றவளவில் அங்கு மீன்களெல்லாம் கூடிக்களித்து விளையாடா நின்றமையைக் கண்ணுற்று 'நாமும் இப்படி குடும்பவாழ்க்கையிற் கூடி நின்று சிற்றின்பம் நுகர்ந்து களிக்கவேணும்' என்று ஆவல்கொண்டு மாந்தாதா என்னும் அரசனுக்குப் பல பெண்கள் இருப்பதாக உணர்ந்து அவனிடஞ்சென்று தனக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்யுமாறு வேண்டி, அரசன் இவருடைய கிழத்தனத்தையும் குருபத்தையுங்கண்டு இசையகில்லாமல் 'பெண்கொடுக்க முடியாதென்று நம் வாயாற் சொன்னால் முனிவர் முனிந்து சபித்துவிடக்கூடும்; பெண்களிருக்குமிடத்திற்கு இவரை யனுப்புவோம்; இவரைக்கண்டு பெண்கள் காமுற்றார்களாகில் விவாஹம் செய்துகொள்ளட்டும். இல்லையாகில் அவர்களே மறுத்துவிட்டும்; நம் தலையில் பழிவேண்டா' என்றெண்ணி முனிவரைப் பெண்களிருக்குமிடத்திற்குப் போகவிட, முனிவர் அங்குச் செல்லும்போதே தமது தவவலிமையால் திவ்யஸுந்தரமான ரூபத்தை என்று கொண்டுபோய் அவர்கள் முன்னே நின்றவளவில் அங்கிருந்த ஐம்பது பெண்களும் 'நானே இவரை மணந்துகொள்வேன், நானே இவரை மணந்துகொள்வேன்' என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு மேல்விழுந்தவாறே, முனிவர் அத்தனை பெண்களையும் விவாஹஞ்செய்துகொண்டு தனித்தனியே அதிமனோஹரமான ஐம்பது மாளிகைகளை நிருமித்து ஒவ்வொரு மாளிகையிலும் ஒவ்வொரு மனைவியைக் குடியிருக்கவைத்துத் தமது தவவலிமையால் ஐம்பது வடிவமெடுத்து ஒவ்வொருத்தியினிடத்திலும் இரவும் பகலும் பிரியாதிருந்து ரமித்து வரும்நாளில், பெண்களை விசாரித்து வருவோமென்று அவாக்கொண்டு வந்த தந்தை ஒவ்வொருத்தியின் மாளிகையிலும் புகுந்து ஸந்தோஷ வார்த்தை விசாரித்துவருகையில் தனித்தனியே ஒவ்வொருத்தியும் சொல்லிக்கொண்டதாவது—எனக்கொரு குறையுமில்லை; பர்த்தா ஒரு நொடிப்பொழுதும் என்னை

விட்டுப் பிரியாதிருக்கிறார்; இப்படி என்னொருத்தியிடமே இருந்து விட்டு மற்றவர்களை மறந்திருக்கிறாரே என்னும் துக்கமொன்றே யுள்ளது; என்னுடன் பிறந்தவர்களும் என்னைப்போலே ஆநந்தித் திருக்கவேணுமன்றோ? அப்படியிருக்கப்பெறாத குறையைத் தீர்க்குமாறு நீர் ஜாமாதாவுக்குச் சொல்லிப் போகவேணும்-என்று; இவ்வாறே ஒவ்வொருத்தியும் சொல்லுமாறு அம்முனிவர் எப்படி ஒவ்வொருத்திக்கே அற்றுத் தீர்த்து பரிமாறினரோ, அப்படி எம்பெருமான் திருமகளிடத்தும் மண்மகளிடத்தும் ஆய்மகளிடத் தும் பரிமாறும்போது, ‘நம்மையொழிய மண்மகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை’ என்று திருமகள் நினைக்கும்படியாகவும், ‘நம்மையொழியத் திருமகளைக் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை’ என்று மண்மகள் நினைக்கும்படியாகவும், இப்படியே ஆய்மகளும் நினைக்கும்படியாகவும் ஒவ்வொரு தேவிக்கும் விலகூணஸம்ச்லேஷ ரஸத்தைத் தந்து பரிமாறுகிறபடியைச் சொல்வதாக அனந்தாழ்வானுடைய நிர்வாஹம்.

இங்ஙனன்றிக்கே பட்டருடைய நிர்வாஹம்—திருமகட்கே தீர்ந்தவாறென்கொல்? = திருமகளோடு கலந்து பரிமாறும்போது மண்மகள் முதலிய மற்ற பிராட்டிமார்கள் போகத்திற்கு உபகரணமாயிருப்பார்கள்; திருமகளோடு ஸம்ச்லேஷிப்பதைத் தங்கள் முலையோடும் தோளோடும் ஸம்ச்லேஷிப்பதுபோலவே நினைத்திருப்பார்கள். ஆகையாலே மற்ற தேவிமார்களை உபகரண கோடியிலேயாக்கித் திருமகள் பக்கலிலேயே பிரதான போகம் கொள்வது என்கொல்?—என்று. பட்டரருளிச்செய்த ஸ்ரீகுணரத்தந கோசத்தில் “ஹோமூ வாஸிவி நானூரீயகதயா ஸுஷூம்மரா மெஹூஃ நிவ-பூதபூணயா திவாஹநவிபள நீதாஃ வரீ வாஹதாஃ டெவி! தாஜநு நீயாஸஹ டிஹீ டெவ்யுஷுஹஸ்யம் தயா பாலிஷுஃ ஸுநஸாஹுஜுஷிலிரிவ ஸூலிஃ வியம் ஸூாவஸெ ||” [வாரீர் பெரிய பிராட்டியாரே! தேவரீரும் பெரிய பெருமானும் ஸம்ச்லேஷரஸம் அதுபவிக்கும்போது மண்மகளும் ஆய்மகளும் மற்றுள்ள பல தேவிமார்களும் புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய ஸாமக்ரிகள்போல உபகரண கோடியிலே நிற்பார்கள்;

அத்தேவிமார்களை நீர் திருமுலை திருத்தோள் முதலிய அவயவங்களாகக்கொண்டு பெருமானை ரமிப்பிக்கின்றீர்.] என்ற ச்லோகமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

தீர்ந்தவாறு = தீருகையாவது—ஒரு வஸ்துவைவிட்டு மற்றொரு வஸ்துவில் சிறிதும் நெஞ்சு செல்லாமல் அந்த ஒரு வஸ்துவிலேயே ஆழங்காற்பட்டிருக்கை. 1. “தாமரைக்கண்களுக்கு அற்றுத் தீர்ந்தும்” என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமுங் காண்க. (சஉ)

மனமாசு தீரு மருவினையுஞ் சாரா *

தனமாய தானே கைகூடும் *—புனமேய

பூந்துழா யானடிக்கே போதோடு நீரேந்தி *

தாந்தோழா நிற்பார் தமர்.

(சங)

புனம் மேய பூ துழாயான் அடிக்கே	{	தன்னிலத்தி லிருப் பதுபோலவே செவ்வி குன்று திருக்கிற திருத் துழாயை அணிந் துள்ள எம்பெரு மான் திருவடி களில்	{	தொழா நிற்பார் தமர் தாம்	{	வணங்குமவர்களான பாகவதர்களுக்கு
போதோடு நீர் ஏந்தி	{	(திருவாராதநத் துக்கு உபகரண மான புஷ்பங் களையும் தீர்த்தத் தையும் எடுத்துக் கொண்டு	{	மனம் மாசு தீரும்	{	மனக்குற்றங்கள் விட்டு நீங்கும் ;
	{		{	அரு வினையும் சாரா	{	(ஸ்வப்ரயத்நத்தால்) நீக்கமுடியாத தீவினைகளும் அணுகமாட்டா ;
	{		{	தனம் ஆய	{	(பக்தி மான்களுக்கு) செல்வமாகிய பரமபக்தி முத லியவைகளும்
	{		{	தானே கைகூடும்	{	தனக்குத்தானே வந்து கைபுருகும்.

[மனமாசுதீரும்.] கீழ்ப்பாசுரத்திலருளிச்செய்தபடி பிராட்டிமார்கள் இடைவிடாது கூடியிருக்கையாலே ஒருவரும் தங்கள் குற்றங்களை நினைத்துப் பின்வாங்கவேண்டிவதில்லை; ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்த்த கிஞ்சித்காரங்களிலே அந்வபிக்கலாம்; அப்படி அந்வயிக்கவே தீமைகளெல்லாம் தொலைந்து நன்மைகள் கைகூடுமென்கிறார். ஸர்வரக்ஷகன் என்பது விளங்கத் தனிமாலையிட்டிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் திருவாராதன உபகரணங்க

ளான புஷ்பம் தீர்த்தம் முதலியவற்றை யேந்திக்கொண்டு வந்து பணிமாறி வழிபடுமவர்களுக்கு—மநஸ்சைப் பற்றிக்கிடக்கிற அஜ்ஞாநம் விஷயராகம் முதலான தோஷங்களடங்கலும் தன்னடையே விட்டுக்கழுவும்; இவற்றுக்கு மூலகாரணமான துஷ்கருமங்களும் கிட்டவராதபடி தொலைந்துபோம்; ஸ்வரூபாநுரூபமான செல்வமாகிய பரமபக்தி முதலியவைகளும் தனக்குத்தானே வந்து கைபுகுரும் என்றாராயிற்று.

மனம், தனம்—வடசொல்விகாரம். பாகவதர்களுக்கு பகவத்பக்தியே பெருஞ்செல்வமாதலால் ‘தனமாய’ என்றார். 1. “நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான்” என்னும்படியிருப்பர்கள் பாகவதர்கள். ... (சுந)

தமருகந்த தேவ்வுருவ மவ்வுருவம் தானே *

தமருகந்த தேப்பேர் மற்றப்பேர் *—தமருகந்து

எவ்வண்ணம் சிந்தித் திமையா திருப்பரே *

அவ்வண்ண மாழியா னும்.

(சச)

ஆழியான்	{ திருமாயிழாழ்வான் முதலிய நித்ய ஸூரிகளைப் பரி ஜநமாகவுடைய எம்பெருமான்,	அப்பேர் ஆம்	{ அந்தத் திருநாமமே தனக்காம்படி யிருப்பன் ;
தமர் உகந்தது எவ்வுருவம்	{ ஆசிரிதர்களால் உகக்கப்பட்ட உருவம் எதுவோ,	தமர்	ஆசிரிதர்கள்
அவ்வுருவம் தானே ஆம்	{ அவ்வுருவமாகத் தான் பரிணை மடைவன்;	உகந்து	உகப்புடனே
தமர் உகந்தது எப்பேர்	{ ஆசிரிதர்களால் உகக்கப்பட்ட திருநாமம் எதுவோ	எவ்வண்ணம் சிந்தித்து	{ குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றில் யாதொரு விதத்தை அநுஸந்தித்து
		இமையாது இருப்பர்	{ ஓயாமல் பாவனை பண்ணிக்கொண் டிருப்பர்களோ
		அவ்வண்ணம் ஆம்	{ அவ்வண்ணமே யாவன்.

[தமருகந்ததேவ்வுருவம்.] கீழ்ப்பாசரத்தி லருளிச்செய்தபடி ஆசிரிதர்கள் அடிமை செய்யுமளவில், எந்த ரூபத்தையும் எந்த

நாமத்தையும் இவர்கள் உகந்திருப்பார்களோ அந்த ரூப நாமங்களுைய யுடையனாகத் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு அர்ச்சாவதார ரூபியாப் இங்கே அடிமைகொள்வனென்கிறார். தமர்கள் கல்லையோ மண்ணையோ லோஹங்களையோ எதை உருவாக்கினாலும் அதையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாகப் பரிக்க்ரஹித்து அதிலே ஸந்திநாமப்பண்ணி யெழுந்தருளியிருப்பன். அந்த விக்ரஹத்தில் தமர்கள் எந்த திருநாமத்தையிட்டி வழங்குவார்களோ அந்தத் திருநாமத்தையே நாராயணதி நாமங்கள் போல விரும்பிக் கொண்டிருப்பன். மற்றும், குணம் சேஷ்டிதம் முதலியவற்றில் எந்த குணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து அநவரதபாவனை பண்ணுவார்களோ, அவற்றையே கொண்டிருப்பன்—என்று அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை யருளிச்செய்தாராயிற்று.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் சில ஐதிஹ்யங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன:—“எம் பெருமானார் மாதுகரத்துக்கு எழுந்தருளாநிற்க, சில பிள்ளைகள் காலாலேகீறி ‘உம்முடைய எம்பெருமான் திருமேனி’ என்று காட்ட, பாத்ரத்தை வைத்துத் தண்டனிட்டருளினார்.” [எம் பெருமானார் பிணைக்காகத் திருவீதியில் எழுந்தருளா நிற்கையில் தெருப் புழுதியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் திரு வாழிதிருச்சங்கு முதலியவற்றோடே ஒரு உருவத்தைத் தரையிலே கீறி ‘உடையவரே! உம்முடைய பெருமாள் பார்த்தீரா?’ என்றழைத்துக்காட்ட, உடையவரும் “தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே” என்ற இப்பாசரத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி அந்தக் கீறலை மெய்யே பகவத்விக்ரஹமாகப் பிரதிபத்திபண்ணி தண்டனிட்டருளினார்.]

“கோயிலிலே சில பிள்ளைகள் விளையாடுகிறவர்கள் திருவீதியிலேயிருந்து பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் பெரிய திருமண்டபமும் கற்பித்துப் பெருந் திருப்பாவாடையும் அமுதுசெய்வித்து ‘எம் பெருமானார்! ப்ரஸாதப்படும்’ என்று மணலைக் கையாலே முகந்தெடுக்க, தத்காலத்திலே மாதுகரத்துக் கெழுந்தருளுகிறவுடையவர், அவ்விடத்திலே அது கேட்டருளித் தெண்டனிட்டு அவர்க

ளெடுத்த ப்ராஸாதத்தைப் பாத்ரத்திலே ஏற்றார் என்று ஜீயராரு ளிச்செய்தார்.” [=நம்பெருமாள் ஸந்நிதியில் நடக்கிற ரீதிகளை அப்படியே அபிநயித்துத் தெருப்புழுதியில் ஒருநாள் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுபிள்ளைகள் ஒரு கொட்டாங்குச்சியில் மண்ணை வாரியெடுத்துக்கொண்டு, ஸந்நிதியில் அருளிப்பாடுகள் சொல்லு கிற க்ரமத்தில சொல்லிக்கொண்டு வரும்போது “ஜீயோ!” என்று அருளிப்பாடு சொல்லிக்கூவு, அந்த ஸமயத்தில் யாத்ருச் சிகமாக பிசைக்கெழுந்தருளிக் கொண்டிருந்த உடையவர் இவ் விளையாட்டொலியைக் கேட்டு மெய்யே ப்ரதிபத்தி பண்ணி ‘நாயிந்தே!’ என்று சொல்லிக்கொண்டேபோய் ஸேவித்து அந் க மண்ணைச் சிக்கத்தில் ஏற்றுக்கொண்டார்.]

“எங்களாழ்வார் பாடே ஆயர்கேவு சென்று நாவற்பழம் வேண்ட, ியார்?” என்று அவர்கேட்க, ஜீயர்மகனான ஆயர்கேவு, என்ன, ஜீயரைக்கண்டு உம்முடைய பிள்ளை எங்களைக் குடியிருக்க வொட்டுகிறிலன் என்றார்.” [=நஞ்சீயருடைய திருவாராதனப் பெருமானுக்கு ஆயர்கேவு என்று திருநாமம். அப்பெருமாள், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுடைய சிஷ்யரான எங்களாழ்வா னுக்கு ஸவப்நத்திலே ஸேவைஸாதித்து, தான் இன்னொன்று தெரிவித்து நாவற்பழம்யாசிக்க, மறுநாள் எங்களாழ்வான் நஞ்சீ யரைக் கண்டு ‘உங்கள் பெருமாள் நாவற்பழத்துக்காக என்பிரா ணனை வாங்குகிறாரே’ என்று விநோதமாக ஸாதித்தாராம். கண்ண பிரானான விபவத்தில் உகந்திருந்த நாவற்பழத்தை அர்ச்சையிலும் உகந்தபடி சொல்லிற்றென்க.]

“தமருகந்ததேவ்வண்ணம்” என்று பலரும் அஸம்பத்த மாக ஒதுவார்கள்; அது பாடமன்று; பொருளுக்கும் சேராது; “தமருகந்தேவ்வண்ணம்” என்றே ஒதுக... (சச)

ஆமே யமரர்க் கறிய வதுநிற்க *

நாமே யறிகிற்போம் நன்னெஞ்சே *—பூமேய

மாதவத்தோன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியை *

.பாதமத்தா லெண்ணினான் புண்பு.

(சரு)

நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே!,

பூ மேய மா
தவத்தோன்
தான் பணிந்த

{ திருநாபிக் கமலத்
திற்பொருந்திய
மஹாதபஸ்வி
யான பிரமனு
டைய பாதத்
திலே வந்து
ஆசீர்யித்த

வான்
அரக்கன்

{ கொடிய இராவண
னுடைய

கீன் முடியை

{ நீண்ட பத்துத்
தலைகளையும்

பாதம் அத்
தால் எண்ணி
ஞன் பண்பு

{ அந்தத் திருவடி
களாலே கீறி
எண்ணிக் காட்
டின எம்பெருமா
னுடைய குணம்

அமரர்க்கு
அறிய ஆமே

{ பிரமன் முதலிய
தேவர்கட்கு
அறியக்
கூடியதோ?

அது நிற்க

{ அவர்கள் அறிய
வல்லரல்லர்
என்பது கிடக்
கட்டும்;

நாமே
அறிகிற்போம்

{ (எம்பெருமா
னுடைய நிர்ஹே
துக் க்ருபாகடா
கூத்திற்குப் பாத்
கிரமாகிய) நாம்
அறியக்
கடவோம்.

[ஆமேயமரர்க்கறிய.] இப்பாட்டின் பின்னடிகளில் அநுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கும் பகவத்கதை மூன்றாந்திருவந்தாதியில்—“ஆய்ந்தவருமறையோன் நான்முகத்தோன் நன்குறங்கில், வாய்ந்த குழவியாய் வாளரக்கன்—ஏய்ந்த, முடிப்போது மூன்றேமென்றெண்ணினான், ஆர்ந்த அடிப்போது நங்கட்கரண்.” என்ற எழுபத்தேழாம் பாட்டிலும், நான்முகன் திருவந்தாதியில்—“கொண்டு குடங்கால் மேல்வைத்த குழவியாய், தண்டவரக்கன் தலைதாளாற் பண்டெண்ணிப்—போங்குமரன்.....” என்ற நாற்பத்துநாலாம் பாட்டிலும் பேயாழ்வாராலும் திருமழிசைப்பிரானாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது. முன்பு இராவணன் தனது பத்துத்தலைகளே மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ் சென்று வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறுகுழந்தை வடிவாய் அப் பிரமனுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து ‘இவன் பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந்தீங்காக முடியும்’ என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத்தலைகளையும் எண்ணிக்காட்டினன்—என்பதாக

இவ்வரலாறு விளங்குகின்றது. இக்கதை இதிஹாஸ புராணங்களில் உள்ளவிடம் தெரியவில்லை; பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 1. “சீமாலிக னவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லாய், சாமாறவனை நீ யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய்” என்றும் 2. “எல்லியம் போதினிதிருத்தலிருந்ததோரிடவகையில், மல் லிகைமாமாலை கொண்டங்கார்த்ததுமோரடையாளம்” என்றும் அருளிச்செய்த கதைகள் வ்யாஸர் வால்மீகி முதலிய முனிவர்களால் ஸாக்ஷாத்தகரிக்கப்படாமல் ஆழ்வாரால் மாத்திரம் \$ நிர் ஹேதுக கடாக்ஷமடியாக ஸாக்ஷாத்தகரிக்கப்பட்டவை என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் நிர்வஹித்திருப்பதுபோலவே இக்கதையும் ஆழ்வார்களால் மாத்திரம் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்டதென்று பெரியோர் கூறுவர். இனி, இதற்கு இதிஹாஸ புராணங்களில் ஆகர முண்டேல் கண்டுகொள்க: விரிவும் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.

பூமேய மாதவத்தேன் தாள்பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப் பாதமத்தா லெண்ணினான எம்பெருமானுடைய குணங்களைத் தேவர்களால் அறியமுடியாது; எம்பெருமானுடைய திருவருளாலேதெளியக் காணவல்ல நாமே அறியவல்லோம்—என்பது ஒரு பொருள்; தேவர்களே அறியமாட்டாதபோது நாமோ அறியக் கடவோம் என்று ரைச்சியமாகச் சொல்லிக் கொள்வதாக மற்றொரு பொருள்.

பாதமத்தால்—பாதத்தால் என்றபடி. (சடு)

பண்புரிந்த நான்மறையோன் சென்னிப் பலியேற்ற *

வேண்புரிநூல் மாற்பன் வினேதீர *—புண்புரிந்த

வாகத்தான் தாள்பணிவார் கண்டீர் * அமரர்தம்

போகத்தால் பூமியாள் வார்.

(சுக)

பண் புரிந்த நான்மறை யோன்	{	ஸ்வரங்களோடு	சென்னி	தலையில்
		கூடின நால்	[கிள்ளி யெறிந்ததனால் கையிலொட்டிக்கொண்ட கபாலத்தில்]	
		வேதங்களை		
		நிரூபகமாக		
		வுடையான	பலி ஏற்ற	{ பிச்சை யெடுத்துத் திரிந்தவனும்
		பிரமனுடைய		

(1) 2—7—8.

(2) 3—10—2.

\$ பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—4—6 பாட்டின் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானம் காண்க.

வெண் புரி நூல் மார்பன்	{ வெளுத்த யஜ்ஞோ பவீதத்தை மார் பிலே அணிந்த வனுமான ருத்ரா னுடைய	தான்	திருவடிகளை
வினை	{ ப்ரஹ்மஹத்தி பாபமானது	பணிவார்	ஆசிரயிக்குமவர்கள்
தீர	நீங்கும்படியாக	அமர்த்தம் போகத்தால்	{ நித்யஸூரிகளின் போகமாகிய பரமபதாநு பவத்தோடு
(ரக்த ஜலத்தை எடுத்துக் கொடுப்பதற்காக)		பூமி	{ இந்தலீலா விபூதியை
புண் புரிந்த ஆகத்தான்	{ தன்னுடைய திரு மார்பைப் புண் படுத்திக் கொண் டவளுன எம் பெருமானுடைய	ஆள்வார்	ஆட்சிபுரிவர்கள்.

***—[பண்புரிந்தநான்மறையோன்.] பிரமனுக்கு அருள் செய்தமையைக் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்னார்; சிவனுக்கு அருள்செய்தமைபைச் சொல்லுகிறாரிதில். ஒரு காலத்திலே பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனயிருப்பது பலரும் பார்த்துப் ப்ரமிப்பதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளவே, அவன் 'இதற்கு என்ன செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவம் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்ஹைக்குக் கபாலம் நிறையுமா அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு நீங்கும்' என்றுகூற, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாமையாலே நீங்காதிருக்க, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கிப் பிரார்த்தித்தவளவில் எம்பெருமான் தனது திருமார்பை நகத்தாலேகீறி அதில் நின்றும் பெருகின ரத்தநீரை யெடுத்து 'அக்ஷயம்' என்று பிச்சையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பது பண்புரிந்த நான்மறையோன்சென்னிப் பலியேற்ற வண்புரிநூல் மார்பன்வினைதீர்த்த வரலாறு. சிவனுடைய வினையைத் தீர்ப்பதற்காகத் தனது திருமார்பை நகத்தால்கீறிப் புண்படுத்திக்கொண்டது

பற்றிப் புண்புரிந்த ஆகத்தான் என்றார். இப்படிப் பேரோபகார சீலனான பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணியுமவர்களே உபய விபூதியையும் ஆளவல்ல பாக்யசாஸிகள்—என்றாராயிற்று. 1. “வையம்மன்னி வீற்றிருந்து விண்ணுமாள்வர் மண்ணுடே” என்ற திருவாய் மொழிப் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

போகம், பூமி—வடசொற்கள். ... (சசு)

வாரிசுருக்கி மதக்களி றைந்தினையும் *

சேரி திரியாமல் செந்நீஇ *—கூரிய

மெய்ஞ்ஞானத் தாலுணர்வார் காண்பரே * மேலோருநாள்

கைந்நாகங் காத்தான் கழல். (சஎ)

மதம் களிறு ஐந்தினையும்	{ மதம்பிடித்த ஐந்து யானைகள் போன்ற பஞ்சேந்திரியங் களையும்	மெய் ஞானத்தால்	{ உண்மையான பக்தி ருபாபந்நஜ் ஞானத்தாலே
வாரிசுருக்கி	{ ஜலம்போன்ற சப்தாதி விஷயங் களில் நின்றும் இழுத்துப் பிடித்து	உணர்வார்	{ (அவனை) உள்ளபடி உணரவல்லவர்கள்
சேரி திரியாமல் செம் நீநீஇ	{ கண்டவிடங்களிலும் திரியவொட்டா மல் செவ்வையாக நிலைநிறுத்தி	மேல் ஒரு நாள்	{ முன்பொரு காலத்திலே
கூரிய	{ மிகவும் ஸௌக்யம் மான	கை நாகம் காத்தான்	{ கஜேந்திராழ்வானை ரக்ஷித்தவனான அப்பெருமா னுடைய
		கழல்	திருவடிகளை
		காண்பர்	{ கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவார்கள்.

* * *—[வாரிசுருக்கி.] கீழ்ப்பாட்டில் “புண்புரிந்த வாகத் தான் தாள்பணிவார் கண்டிர் அமரர்தம் போகத்தால் பூமியாள் வார்” என்றார்; எம்பெருமானது தாள்களைப்பணிதல் யார்க்குக் கைகடும்? என்று கேள்வியுண்டாக, இந்திரியங்களை அடக்கி ஆள் பவர்களே எம்பெருமான் திருவடியைப் பணிதற்குப் பாங்குடையர் என்கிறாநீதில்.

இந்திரியங்களை அடக்கியாளுதல் மிகவும் அரிது என்பது தோன்ற, அவ்விந்திரியங்களை மதம்பிடித்தயானையாக உபசரித்துக்

கூறுகின்றார். யானைகள் நீர்நிலையில் புகுந்தால் முத்தலை முதலிய ஜலஜந் துக்களால் துன்பம் நேரிடுவது ஸம்பாவிதமாதலால் அங்குப் போகாதபடி சுருக்கவேணும் யானையை ; அப்படியே, பிரகிருதத்தில் நீர்நிலையாவது—விஷயந்தரங்கள் ; இந்திரியங்களாகிற மதயானைகள் சப்தாதி விஷயங்களினருகிற் சென்றால் துன்பம் நேரிடுவது திண்ணமாதலால் அவற்றில் நின்றும் சுருக்கவேணும் இவற்றை ; இதுவே “வாரிசுருக்கி” என்பதன் கருத்து. வாரி என்னும் வடசொல்லுக்கு ‘நீர்’ என்று பொருள் ; நீரானது எப்படி விடாயைப் பிறப்பிக்குமோ அப்படி விஷயங்களும் விடாயைப் பிறப்பிக்கின்றன வென்பதுபற்றி விஷயங்களை ‘வாரி’ என்ற சொல்லாற் குறித்தன ரென்க. “வாரி சுருக்கி” என்றதே போது மாயிருக்க, மறுபடியும் “சேரிதிரியாமல் சேந்நீஇ” என்றது—பலாக்கரித்தாகிலும் இந்திரிய மதயானைகளை விஷய வீதிகளில் நின்றும் மடக்கியடக்கி ஆளவேண்டுவது அவசியம் என்பதற்காக வென்க. நீஇ—சொல்லிசையளபெடை.

ஆகவிப்படி இந்திரியங்களை வென்று பாரமார்த்திகமான பக்தி ரூபாபந்ஜ்ஞாந்தாலே அவனை உள்ளபடி உணரக்கூடியவர்கள் யாரோ, அவர்கள் அவனுடையதிருவடிகளை ஸேவிக்கப்பெறுவார்கள்—என்றாராயிற்று. “கைந்நாகங்காத்தான் கழல்” என்ற சொல்லாற்றலால் ஸூகஜேந்திராழ்வான் போல்வார் இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதாம். ... (சஎ)

கழலோன் நேத்தோருகை சுற்றியோர் கைமேல் *

சுழலும் சுராசுரர்க ளஞ்ச *—அழலும்

சேருவாழி யேந்தினான் சேவடிக்கே செல்ல *

மருவாழி நெஞ்சே மகிழ்.

(சஅ)

ஆழி நெஞ்சே { கம்பீரமான
மனமே!,

(முன்பு திரிவிக்கரமாவதார காலத்தில்)

ஒரு கழல் ஒரு திருவடியை

எடுத்து { மேலுலகங்களிலே
செல்ல நீட்டி,

ஒரு கை

சுற்றி

ஒர் கை மேல்

ஒரு திருக்கையாலே

{ (பிரதிகூலரான
நமசி முதலான
வர்களைச்) சுழற்றி
யெறிந்து

{ மற்றொரு
திருக்கையிலே,

சுழலும்	சுராசுரர்கள் அஞ்ச அழலும் செரு ஆழி ஏந்தினான்	(இவனுக்கு என்ன நேரிடுமோ வென்று தவிக் கிற அநுகூல ரான) தேவர் களும் (பிரதிகூல ரான) அசுரர் களும் அஞ்சும் படியாக (எதிரி களின் மேல்) அழிஸையுமிழ்கிற யுத்தஸாதநமான சச்சகரத்தை ஏந்தின எம்பெருமா னுடைய	சே அடிக்கே செல்ல	{ திருவடிகளிலே சென்று கிட்டும் படி
			மருவு	பொருந்துவாயாக ;
			மகிழ்	{ இதை ஆந்தரூபமாக ஏற்றுக்கொள்.

* * *—[கழலொன்றேடுத்து.] உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்து மகிழ்ந்திரு என்று திருவுள்ளத்தைத் தேற்றுகின்றார். ஸ்ரீவாமநமூர்த்தி மஹாபலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கினவுடனே திரிவிக்கிரமனாய் மூன்றடி மண்ணையளக் கப்புக, அதைக்கண்ட மஹாபலிபுத்திரனை நமசி யென்பவன் ஓடிவந்து ‘இது என்ன அரியாயம்!’ என்றுசொல்லி வளருகின்ற திருவடியைத்தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘நீ ஏன் தகைகிறாய்? நான் தானம் பெற்றதை அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ’ என்ன; நமசி ‘நீ செய்கிறது கபடமன்றோ’ என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘உன்னுடைய தகப்பன் எனக்குத் தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினது பொய்யோ? என்ன; நமசி ‘என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசவகை தெரியாமல் உன்வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்’ என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு ‘நான் செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனாற்சொல்லுகிறாய்?’ என்ன; நமசி ‘நீ செய்வது வஞ்சனமன்றாகில் நீ முன்பு யாசித்தபோதிருந்த வடிவத்தைக்கொண்டு அளந்து கொண்டுபோ’ என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு, ‘சரீரமென்பது எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்கமாட்டாதே; விகாரப்படுந் தன்மையுடையதுகாண்; முன்னைய வடிவத்தைக்கொண்டு எப்படி அளக்க முடியும்?’ என்ன, இப்படி ஸமாதானஞ் சொல்லவுங்கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல்

உறுதியாயிருந்த நமசிசை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே கொண்டுபோய்ச் சுழன்று விழும்படி செய்தானென்ற கதை “என்னிதுமாயம் என்னப்பனறிந்திலன், முன்னைய வண்ணமே கொண்டு அளவாயென்ன, மன்னு நமசிசை வானில் சுழற்றிய, மின்னுமுடியனே!” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரத்தில் விரிய அதுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது; அஃது இப்பாட்டில் “ஒருகை சுற்றி” என்றதனால் சுருங்க அதுஸந்திக்கப்பட்ட தென்க.

“ஒர்கைமேல் அழலும் செருவாழியேந்தினான்” என்று அந்வயம். [சுழலும் சுராசுரர்கள் அஞ்சு.] ‘சுழலும்’ என்ற விசேஷணம் ‘சுராசுரர்கள்’ என்ற பதத்தின் ஏசுதேசமான சுரர்களிடத்தில் அந்வயிக்கும். முதலே பிடித்து சக்கிரன் நமசி முதலானவர்கள் தடை செய்துகொண்டே வருவதைக்கண்ட தேவர்கள் ‘இக்காரியம் இடையூறென்றுமின்றிப் பூர்த்திபெற வேணுமே; இடையில் என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று குடல் குழம்பியிருந்தமையேச் “சுழலும்” என்ற விசேஷணம் தெரிவிக்கும் இந்த விசேஷணத்தை அசுரர்களிடத்திலும்கூட அந்வயிக்கலாம்; ‘நமக்கு எவ்வளவு தீங்கு நேரிடுமோ!’ என்று அசுரர்கள் கவலைகொண்டிருக்கின்றமையைக் கூறியவாறு. ஆகவிப்படி த்ரிவிக்ரமாவதாரம் செய்தருளின பெருமானுடைய திருவடிகளிலே சென்று கிடீரம்படி நெஞ்சே! நிரந்தரமாகப் பொருந்தியிருக்கப்பார்; இதை வருத்தமாகக் கொள்ளாமல் ஆந்த ரூபமாகவும் கொள்—என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தாராயிற்று. (சஅ)

மகிழல கொன்றேபோல் மாறும் பல்யாக்கை *

நெகிழ முயல்கிற்பார்க் கல்லால்—முகிழ்விரிந்த

சோதிபோல் தோன்றும் சுடர்போன் நெழுடி * எம்

ஆதிகாண் பார்க்கு மரிது.

(சக)

மகிழ் அலகு ஒன்றே போல்	{	(கணக்கில் நிபுண ஒரு ஒருவனால் வைக்கப்பட்ட) ஒரு மகிழும் விதையே காணின் தாநத்திலும் சோடிஸ்தாநத்தி லும் மாறிமாறி கிற்பதுபோல	{	மாறும் பல் யாக்கை நெகிழ	{	மாறிமாறிப் பல வகையாக வரு கின்ற சரீரங்கள் தனனடையேவிட்டு நீங்கும்படியாக

முயல்கிற் பார்க்கு அல்லால்	{ முயற்சிசெய்யக் கூடியவர்களுக் குத்தவிர,	முகிழ் விரிந்த சோதி போல் தோன்றும் சுடர் பொன் நெடு முடி எம் ஆதி காண்பு	{ விண்டு விரிந்த தேஜஸ்ஸைப் போல் தோன்று கிற தேஜஸ்ஸை யுடைய அழகிய பெரிய திருவபி ஷேகத்தை யுடையனான எம்பெருமானைக் காண்பது
ஆர்க்கும்	மற்ற எவர்க்கும்	அரிது	கூடாதகாரியம்.

* * *—[மகிழலகு.] தேவயோநிகளென்றும் மதுஷ்யயோநிக
ளென்றும் திரியக்கயோநிக ளென்றும் பலவகைப்பட்ட யோநிகளில்
பிறப்பதும் இறப்பதுமாகிற ஸம்ஸாரத்தைத் தொலைத்துக்
கொள்ள விருப்பமுடையவர்களுக்கே எம்பெருமானைக் காணுதல்
கைகூடு மென்கிறார். பலகறை, மகிழும்விதை முதலியவற்றைக்
கொண்டு கணிதம் பார்க்கிற முறைகள் சிலவுண்டு; அந்த கணிதத்
தில் காணிஸ்தாநமென்றும் கோடிஸ்தாநமென்றும் பாகுபாடுகளு
முண்டு; காணிஸ்தானமென்பது மிகத்தாழ்ந்த ஸ்தாநம்; கோடி
ஸ்தானமென்பது மிகவுயர்ந்தஸ்தாநம். கணிதம்பார்க்கிற வகையில்
ஒரு மகிழும் விதையே சற்றுப்போது காணிஸ்தாநத்திலும் சற்றுப்
போது கோடிஸ்தாநத்திலுமாக மாறிமாறி வந்து கொண்டிருக்கும்;
(இது கணிதஸாமர்த்தியத்தைப் பொறுத்ததுமாம்.) அதுபோல
பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே கர்மாறுகுணமாக (உத்க்ருஷ்டமாகவும்
அபக்ருஷ்டமாகவும்) பலவகைப்பட்டு மாறிமாறி வரக்கூடிய
(பிரமன் முதற்கொண்டு ஏறும்பு ஈறுகவுள்ள) சரீரங்கள் தொலைந்து
நித்யாநந்தமநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசை கிளர்ந்து அதற்குரிய
முயற்சியைச் செய்யுமவர்களுக்குத்தவிர மற்ற யார்க்கும் எம்
பெருமானை ஸாக்ஷாத்கரிப்பது அரிதாகும்.

நான்காமடியை “ஆதிகாண்பு ஆர்க்கும் அரிது” எனப்பிரித்து
உரைக்கப்பட்டது காண்பு—காணுதல். இனி, “காண்பார்க்கும்”
என்று ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு உரைக்கவுமாம்; காணவேணு
மென்னும் விருப்பமுடையவர்களுக்கும் எம் ஆதி அரிது (அரு
மைப்படுவன்) என்க.

இப்பாட்டில் முதலடிக்குச் சார்பாக ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்திலுள்ள “வடூநெகவராடிகெவ ஸ்ரீவா ஸ்ரீவெயாஃ காகணிகாஸுவண-கொடெயாஃ = படுகைவராடிகேவ கல்ப்தா ஸ்தலயோ. காகணிகாஸுவர்ண கோட்யோ.” என்றச் சிலாகம் ஒரு புடை ஒப்புமையாக ஸ்மரிக்கத்தக்கது. (சக)

அரியபுல னைந்தடக்கி யாய்மலர்கோண்—* ஆர்வம்

புரிய பரிசினால் புல்கில் *—பெரியனாய்

மாற்றது வீற்றிருந்த மாவலிபால் * வண்கைநீர்

ஏற்றனைக் காண்ப தெளிது.

(ஐ)

அரிய	அடக்கமுடியாத				
புலன் ஐந்து	{ பஞ்சேந்திரியங்களை யும்	பெரியன் ஆய்	{	‘நாமே பெரியோம்’ என்னு மஹங்கா ரத்தையுடைய	
அடக்கி	கட்டுப்படுத்தி,	மாற்றது	{	யை தானஞ் செய்வது தவறாத	
ஆய்	{ ஆராய்ந்தெடுக்கப் பட்ட	வீற்றிருந்த	{	வனாய் இருந்த	
மலர்	புஷ்பங்களை	மாவலி பால்	{	மஹாபலி யிடத்தில்	
கொண்டு	{ கையில் எந்திக்கொண்டு	வண் கை	{	உதாரமான தனது திருக்கை யாலே	
ஆர்வம் புரிய	{ அன்பு மிகுந்த	நீர் ஏற்றனை	{	உதகதாநம் வாங்கின பெருமானை	
பரிசினால்	{ விதத்தினாலே	காண்பது	{	ஸேவிப்பது	
புல்கில்	கிட்டப்பார்த்தால்,—	எளிது	{	ஸுலபமாகும்.	

* * *—[அரியபுலன்.] விஷயாந்தரங்களில் பற்றற்று அன் புடன் அவனை ஆச்சரியக்குமவர்களுக்கு அவனைக் காண்பதில் அரு மையேயில்லை யென்கிறார். செவி வாய் கண் மூக்கு உடலென்கிற ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தையும் விஷயாந்தரங்களில் போகவொண் ணாதபடி அடக்கி, பகவதாராதனைக்கு உரிய நன்மலர்களைச் சேக ரித்துக்கொண்டு மெய்யன்பு நன்கு விளங்கும்படி சென்று பணிந் தால், மாவலியின் மதமொழித்த பெருமானைக் கண்டநுபவிப்பது மிகவும் எளிதாகும். (ஐ)

எளிதி லிரண்டடியுங் காண்பதற்கு—* என்னுள்ளம்
தேளியத் தேளிந்தொழியும் செவ்வே *—களியில்
பொருந்தா தவனைப் பொரலுற்று—* அரியா
யிருந்தான் திருநாம மெண்.

(ருக)

என் உள்ளம்	எனது நெஞ்சே!, (நீ)	பொரல்	{ போர்செய்யத்
தேளிய	{ கலக்கத்தீர்ந்து தேளிவுபெற்றால்	உற்று	{ தொடங்கி
(அந்த எம்பெருமானும்)		அரி ஆய்	{ நரசிங்கமாக
செவ்வே		இருந்தான்	{ அவதரித்த பெருமானுடைய
தேளிந்தொழியும்	{ மிகவும் நன்றாக ப்ரஸந்நனுவன் ;	திரு நாமம்	திருநாமங்களை,
(ஆகையினால்)		இரண்டு	{ (அவனுடைய) உபய
களியில்	அஹங்காரத்தாலே	அடியும்	{ பாதங்களையும்
பொருந்தாத	{ அடிபணியாதிருந்த வனை	எளிதில்	{ சுலபமாகக்
	{ ஹிரண்யா ஸுரனோடு	காண்பதற்கு	{ காணும்பொருட்டு
		எண்	செங்கிப்பாயாக.

* * *—[எளிதிலிரண்டடியும்.] எம்பெருமானுடைய திரு
நாமங்களைப் பரமபோக்யமாக நாம் வாயாரச்சொல்லவே, அப்பெரு
மான் ப்ரஹ்மாதாழ்வானுடைய விரோதியைத்தொலைத்துத் தன்
னைக் கொடுத்தாப்போலே நமக்கும் விரோதியைப் போக்கித் தன்
னைத் தந்தருள்வனென்கிறார்.

என்னுள்ளம் என்றது அண்மைவிளி ; என்னுள்ளமே! என்ற
படி. நீ எம்பெருமானுடைய திருவடியிணையை ஸேவித்து அநு
பவிப்பதற்குத் தெளிவுகொண்டிருந்தால் அவன் ப்ரஸந்நனுவ்
அருள்புரிவன் ; நீ தெளிவுற்றிருக்கிறாயென்பது நன்குவிளங்கு
மாறு ஸ்ரீ நரலிம்ஹமூர்த்தியின் திருநாமங்களை எண்ணிக்
கொண்டிரு. (ருக)

எண்மர் பதினோருவ ரீரறுவ ரோரிருவர் *
வண்ண மலரேந்தி வைகலும் *—நண்ணி
ஒருமலை யால்பரவி யோவாது *—எப்போதும்
திருமலைக் கைதொழுவர் சென்று.

(ருஉ)

எண்மர்	அவ்ந்தவஸூக்களும்	நண்ணி	{ (எம்பெருமானைக்) கிட்டி
பதினொருவர்	ஏகாதச ருத்ரர்களும்	ஒரு	{ ஒப்பற்ற புருஷ ஸூக்தமாகிற சொல்மாலையைக் கொண்டு
ஈர் அறுவர்	{ த்வாதசாதித்யர் களும்	மாலையால்	{
ஓர் இருவர்	{ இரட்டையரான அச்விநீ தேவதை களும்	ஒவாது	இடைவிடாமல்
(ஆகிய முப்பத்து மூவரான தேவர்களும்)		எப்போதும்	{ எல்லா வேளைகளிலும்
வைகலும்	நாள்தோறும்	பரவி	துதிசெய்து
வண்ணம்	{ நானாவாணங்களை யுடைய புஷ்பங் களை யெடுத்துக் கொண்டு	திருமலை	{ திருமகன் கொழு சென்று
மலர் ஏந்தி		சென்று	{ நனைக் கிட்டி
		கை தொழுவர்	வணங்குவார்கள்.

* * *—[எண்மர்பதினொருவர்.] அஹங்காரிகளான முப் பத்து மூவாமரர்களும் எம்பெருமானை யடிபணிந்தே சிறப்புற் றிருக்கின்றனரென்கிறார். முதலடியில் முப்பத்துமூன்றுதேவர் களை எடுத்துக் காட்டினது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களெனப் படுகிற அனைவரையும் எடுத்துக்காட்டினமைக்குப் பரியாய மென்க. நம்மாழ்வாரும் பெரிய திருவந்தாதியில் “இருநால்வர் ஈரைந்தின் மேலொருவர், எட்டோடொரு நால்வர் ஓரிருவர்” என்றருளிச் செய்தது காண்க. (ருஉ)

சேன்றால் குடையா மிருந்தால்சிங் காசனமாம் *

நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் *—என்றும்

புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்து

மணையாம் * திருமாற் கரவு.

(ருங்)

திரு மாற்கு	{ பிராட்டியோடு (எப்போதும்) கூடியிருக்கிற பெருமானுக்கு	சேன்றால் குடை ஆம்	{ (அப்பெருமான்) உலாவினால் (அப்போது மழை வெயில் படாத படி) குடையாக உருவெடுப்பன் ;
அரவு	திருவனந்தாழ்வான்,	இருந்தால்	{ எழுந்தருளி யிருந்தால்

(அப்போது)	என்றும்	எப்போதும்
சிங்காசனம் { வலிம்ஹாஸநமா ஆம் { யிருப்பன் ;	புணை ஆம்	{ திருப்பள்ளி மெத்தையாவன் ;
நின்றால் { நின்று கொண் டிருந்தால்	அணி விளக்கு ஆம்	{ மங்களதீபமாவன் ;
(அப்போது)		
மாவடி ஆம் பாதுகையாவன் ;	பூம்பட்டு ஆம்	{ அழகிய திருப்பரி வட்டமாவன் ;
நீள் கடலுள் பரம்பின கடலிலே (சயனிக்கும்போது)	புல்கும் அணை ஆம்	{ தழுவிக்கொள்வ தற்கு உரிய அணையுமாவன்.

* * *—[சேன்றற்குடையாம்.] திருவனந்தாழ்வானைப்போல எம்பெருமானுக்கு எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாவிதமான அடிமைகளையும் செய்யப்பெற வேணுமென்று திருவுள்ளங்கொண்ட ஆழ்வார் அத்திருவனந்தாழ்வான் செய்யுமடிமைகளை பெடுத்தருளிச் செய்கிறார். எம்பெருமான் உலாவியருளும்போது மனை வெயில் படாதபடி குடையாகவடிவெடுப்பன் ; எழுந்தருளியிருந்தகாலத்தில் திவ்யலிம்ஹாஸநஸ்வரூபியாயிருப்பன் ; நின்று கொண்டிருந்தால் பாதுகையாயிருப்பன் ; திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளர்ந்தருளும்போது திருப்பள்ளி மெத்தையாயிருப்பன் ; ஏதேனுமொன்றை விளக்குக்கொண்டுகாண அவன் விரும்பினபோது திருவிளக்குமாவன் ; சாத்திக்கொள்ளும்படி திருப்பரியட்டத்தை அவன் விரும்பினபோது அதுவுமாவன் ; சாய்ந்தருளும்போது தழுவிக்கொள்வதற்குரிய உபதானமுமாவன்.

ஆகவிப்படி பலவகைவடிவுகொண்டு அடிமைத் தொழிலைச் செய்வதனல்தான் திருவனந்தாழ்வானுக்கு சேஷன் என்று திருநாமமாயிற்றென்பதை ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “ நிவாலஸயூஸந வாஹுகாஸுகொவயாநவஷாநதவ வாரணாஜிஹி | ஸரீர ஹெஹெஸுவ ஸெஷதாஸமெஹெஃ யயொஹிதம் ஸெஷஹீ ரிஹெ ஜஹெஃ || ” என்றச்லோகத்தால் ஆளவந்தாருமருளிச் செய்தார். பின்னைப்பெருமானையங்காரது திருவரங்கத்துமாலையில் “ சென்றற்குடையாம் கடற்புணையாம் திருத்தீவிகையாம், நின்றாலிரு திருப்பாதுகையாம் நித்திரைக்கணையாம், குன்றமணி

யொளியாசனமாம் புனைகோசிகையாம், அன்றலிலையில் துயிலரங்
கேசர்க்கரவரசே.” என்ற பாசரமும் இப்பாட்டை யடியொற்
றியதே.

நீள்கடலுள் புணையாம்—திருப்பாற்கடலில் அழுந்தாதபடி
தெப்பமாவன் என்று முரைக்கலாம். புல்கும் அணையாம்=எம்
பெருமான் பிரணயகலஹத்தினால் பிராட்டிமாரைப் பிரியநேர்ந்
தால் அப்போது விரஹதுக்கம் தோன்றாதபடிக்குத் திருவனந்தாழ்
வானைத் தழுவிக்கொள்வனும்.

மூன்றாமடியில் “மணி விளக்காம்” என்றும் பிரிக்கலாம். (௫௩)

அரவ மடல்வேழ மான்குருந்தம் புள்வாய் *

குரவை குடமுலைமற் குன்றம் *—கரவின்றி

விட்டிறுத்து மேய்த்தோசித்துக் கீண்டு கோத்தாடி * உண்

டட்டேடுத்தே செங்க ணவன்.

(௫௪)

செம் கண்	{ செந்தாமரைக்	ஒசித்து	{ ஒடித்துப்
அவன்	{ கண்ணனாகிய		{ பொகட்டும்
	{ அப்பெருமான்		
கரவு இன்றி	{ மறைவு இல்லாமல்	புள் வாய்	{ பகாசரனுடைய
	{ [ஸ்ரீவலோக ப்ர	கீண்டு	{ வரையை
	{ வித்தமார்படி]		{ கிழித்தும்
அரவம்	காளிய நாகத்தை	குரவை	ராஸக்ரீடையை
விட்டு	விட்டடித்தும்	கோத்து	{ (இடைப்பெண்க
			{ ளோடு) கை
			{ கோத்து ஆடியும்
அடல் வேழம்	{ பொருவதாக வந்த	குடம்	குடங்களைக்கொண்டு
	{ (சுவலயாபீட	ஆடி	கூத்தாடியும்
	{ மென்னும்)		
	{ யானையை	முலை	{ பூதனையின்
இறுத்து	{ (தந்தத்தை)		{ முலையை
	{ முறித்து உயிர்		
	{ தொலைத்தும்		
ஆன்	பசுக்களை	உண்டு	{ (அவருடைய உயி
மேய்த்து	{ (வயிறு நிரம்ப)		{ ரோடு) உறிஞ்சி
	{ மேய்த்தும்		{ யுண்டும்
குருந்தம்	{ (அஸுரா	மல்	{ (கம்ஸனால்
	{ வேசமுடைய)		{ ஏவப்பட்ட)
	{ குருந்தமாததை		{ மல்லர்களை

அட்டு	கொன்றும்	எடுத்த	{ (குடையாக) எடுத்துப்பிடித்த இச்செயல்கள்
குன்றம்	{ கோவர்த்தன மலையை		(என்ன ஆச்சரியம்!.)

* * *—[அரவமடல்வேழம்.] ஆச்சரிதவிரோதிகளைப் போக்க வேண்டில், கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்தபடி தன்னினைவுக்குத் தகுதியாக எல்லாவடிமைகளையுஞ் செய்கிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலும் பொருந்தமாட்டாமல் இந்த லீலாவிழிதியில் வந்து பிறந்து களைபிடுங்கித் தன்விபூதியைப் பாதுகாப்பவன் என்று அவனது திருக்குணத்தை அநுஸந்தித்து அதற்கேற்ற சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களை யநுபவிக்கிறாரிப்பாட்டில்.

கண்ணபிரானது காளியமர்த்தநம் முதலிய அரிய செயல்களை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் அவற்றில் உள்குழைந்து ஈடுபட்டு மேலொன்றும் சொல்லமாட்டாமையால் ஒரு வினைமுற்றுச் சொல்லவுமமாட்டாது விட்டனர்; ஆச்சர்யகரமான விஷயங்களைக் கூறும்போது அவற்றுக்கு வினைமுற்றுத்தந்து முடியாது நிறுத்து வதைப் பல கவிகளின் வாக்குகளிலும் காணலாம்.

ஈற்றடியில் எடுத்த என்றது—‘அன்’ சாரியை பெறாத பல விற்பாற்பெயர்; சாரியைபெறின் ‘எடுத்தன்’ எனநிற்கும். இப்பாட்டில், அரவுமுதலிய பெயர்ச்சொற்கள் ‘விட்டு’ முதலிய வினைச்சொற்களை முறையே சென்று இயைதலால் முறை நிரனிறையாம்; இது வடமொழியில் ‘யதாஸங்க்யாலங்காரம்’ என்றும், தென்மொழியில் ‘நிரனிறையணி’ என்றும் அலங்காரசாஸ்திரிகள் கூறுவர்.

காளியநாகத்தை வலியடக்கி உயிரோடு விட்டதும், குவலயாபீடமென்னும் கம்ஸனதுயானையைக் கொம்புமுறித்து முடித்ததும், தன்மேன்மையைப் பாராமல் தாமுநின்று பசுக்களை மேய்த்ததும், அஸுரன் ஆவேசித்திருந்ததொரு குருந்தமரத்தை முறித்து வீழ்த்தியதும், பகாஸுரன் வாயைக் கீண்டொழித்ததும், இடைப்பெண்களோடே குரவைக்கூத்தாடியதும், குடங்களெடுத்தேற வெறிந்தாடியதும், தன்னைக்கொல்லுமாறு தாய்வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையின் ஸ்தனங்களை உறிஞ்சியுண்டதும், மல்லர்களைக்

கொன்றதும், கோவர்த்தனமலையைக் குடையாகவெடுத்தேந்தி
நின்றதுமாகிய இச்செயல்கள் என்ன ஆச்சரியம்! என்று ஈடு
பட்டுப்பேசினாராயிற்று. (௫௪)

அவன்தம ரெவ்வினைய ராகிலும் * எங்கோ
னவன்தமரே யென்றொழிவ தல்லால் *—நமன்தமரா
லாராயப் பட்டறியார் கண்டீர் * அரவணைமேல்
பேராயர்க் காட்பட்டார் பேர். (௫௫)

அரவு அணை மேல்	{ சேஷசயனத்தின் மீது வாழ்கிற	“அவன் தமர் எவ் வினையர் ஆகிலும்	{ “அந்த ஸர்வேச்வர னுடைய பக்தர் கள் எவ்வகை யான செயலை யுடையவரா யிருந்தாலும்
பேர் ஆயற்கு	{ இடைத்தனத்தில் குறைவின்றிப் பூர்ணமாயிருக்கிற பூங்கிருஷ்ண னுக்கு	எங்கோ னவன் தமரே”	{ எம்பெருமானுடைய பக்தர்களன்றோ”
ஆட்பட்டார் பேர்	{ அடிமைப்பட்டவர் களின் திருநாம த்தை வஹிக்கு மவர்களுந்	என்று	{ என்று கொண் டாடிச் சொல்லி
நமன் தமரால்	யமபடர்களாலே,	ஒழிவது அல்லால்	{ (தாங்கள்) விலகிப் போவது தவிர,
		ஆராயப்பட்டு அறியார்	{ ஆராயப்பட்டிருக்க அறியமாட்டார் கள்.

* * *—[அவன்தமர்.] யமபடர்கள் பாகவதர்திறத்திலே
அஞ்சியிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். யமன் நாட்டிலுள்ளா
ருடைய பாவங்களையெல்லாம் ஆராய்வதற்கு அந்த ஸர்வேச்வர
னால் நியமிக்கப்பட்டவனே; ஆனாலும் தனக்கும் நியாமகனான
அந்த ஸர்வேச்வரனுடைய பக்தர்கள் நற்காரியங்களைத் தவிர்த்து
தீயகாரியங்களையே செய்துவந்த போதிலும் அவர்களை யமகங்கரர்
கள் “நமது யஜமானனான யமனையும் நியமிக்கும் வல்லமை யுடைய
வர்களன்றோ இந்த பாகவதர்கள்” என்று கொண்டாடி வணங்கி
அப்பால் போய்விடுவார்களே தவிர, அவர்களுடைய குணகுணங்
களை ஒருபோதும் ஆராய்ச்சி செய்யமாட்டார்கள்: ஏனெனில்;
அப்படிப்பட்டவர்களை ஸம்ரக்ஷிப்பதில் புருஷகாரபூதையான

ஒரு பாகவதன் பேரை ஒரு அபாகவதன் தரிப்பது, அவனையும் யமன் கோஷ்டியில் பட்டோலைபார்க்கப் பெறுது.”] என்று வியாக் கியானித்தருளியிருக்கக் காண்கையாலே ‘பேராயற்காட்பட்டார் பேர்’ என்னுமளவை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு (அன்மொழித் தொகையாகப் பாவித்து) எம்பெருமானுக்கு ஆட்பட்டவர் களுடைய பேரையுடையவர்கள் எனப் பொருள்கொள்ளுதல் சிறக்கும். (ருரு)

பேரே வரப்பிதற்ற லல்லாலேம் பெம்மானே *

ஆரே யறிவா ரதுநிற்க*—நேரே

கடிக்கமலத் துள்ளிருந்தும் காண்கிலான் * கண்ண

னடிக்கமலந் தன்னை யயன்.

(ருகூ)

(நாம் வாயினால் ஏதேனுமொன்றைச் சொன்னாலும், அது)

பேரே { எம்பெருமானது திருநாமமாகவே

வர வரும்படியாக

பிதற்றல் { பிதற்றுவதைத் தவிர அல்லால்

எம் { (அந்த) பெம்மானே { எம்பெருமானே

ஆரே ஆர்தான்

அறிவார் { (உள்ளபடி) அறிய வல்லவர்கள்?

அது நிற்க { அந்த விஷயம் இருக்கட்டும்;

அயன் பிரமனாவன்

கடி பரிமளம் மிகுந்த

கமலத்துள் { (அவ்வெம்பெருமானது) நாபிக்கமலத்திலே (பிறந்து)

நேரே { (அங்கே) நிரந்தர இருந்தும் { வாஸம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தும்

கண்ணன் { அந்த ஸர்வேச்வர அடி கமலம் { னுடைய திரு தன்னை { வடிகளை

காண்கிலான் { ஸேவிக்கப் பெற்றானில்லை.

* * *—[பேரேவரப்பிதற்றலல்லால்.] எம்பெருமானுடைய பிரபாவம் ஆர்க்கும் அளவிட்டறிய முடியாதது; கடற்கரையில் குடிசை கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்க்கும் அந்தக் கடலினுடைய ஆழம் அறியமுடியாமற் போவதுபோலவே அவனுடைய திரு நாபிக்கமலத்தில் தோன்றின நான்முகக்கடவுள் எப்போதும் அவ் ஷ்டத்தே வாஸஞ்செய்து கொண்டிருந்தும் அவனுக்கும் அப்பெரு மானுடைய பெருமை அளவிட்டறியக் கூடாததாயிராநின்ற

தன்றோ ; ஆகையினால் ‘எம்பெருமான் உணர்வதற்கு முடியாத வன்’ என்று நாம் உணர்ந்து அவனது திருநாமங்களை வாயில் வந்தபடியெல்லாங் சொல்லிக் கூப்பிடுவது செய்யலாமத்தனை யொழிய, அவனது மஹிமையை உள்ளபடியறிந்து எவராலும் சொல்லப்போகாது என்றவாறு. சாஸ்திரங்களில் பலபேர்களைக் குறித்து ‘ப்ரஹ்மஜ்ஞாநி’ என்றும் ‘ப்ரஹ்மவித்’ என்றும் சொல்லியிருப்பதெல்லாம்—பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அளவிட்டறிந்தமையைச் சொன்னதன்று ; ‘எம்பெருமான் அளவிட முடியாதவன்’ என்ற இவ்வுண்மையை அறிந்தவர்களே ப்ரஹ்ம வித்துக்களெனப்படுவார் என்றறிக.

கன்றுக்குட்டியானது ஓரிடத்திலிருந்துகொண்டு தன் தாயைக் காணாமல் அம்மே! என்று கத்தினால் அக்கத்துதல் தன் செவிப்பட்ட மாத்திரத்தில் தாய்ப்பசு இரங்கிக் கன்றின் பக்கத்தில் வந்து நிற்பதுபோலவே, எம்பெருமானை உள்ளபடி அறியா விட்டாலும் அவனது திருநாமத்தை வாய்வந்தபடி பிதற்றினால் அவன் வந்து அருள்புரிவான் என்ற கருத்து முதலடியில் உய்த்துணரத்தக்கது.

பெம்மான்—‘பெருமான்’ என்பதன் மரூஉ. நிற்க—வியங்கோள்முற்று. இப்பாட்டில் “நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் அயன் கண்ணாடிக்கமலந்தனைக் காண்கிலான் ; (ஆதலால்) எம் பெம்மானை ஆரேயறிவார்?” என்று கைமுதிகரியாயம்படக் கூறியிருத்தலால் தொடர்நிலைச் செய்யுட் பொருட்பேறணியாம். (௫௬)

அயனின்ற வல்வினையை யஞ்சினே னஞ்சி *
உயரின் திருவடியே சேர்வான் *—நயநின்ற
நன்மாலை கொண்டு நமோநாரண வேன்னும் *
சோன்மாலை கற்றேன் தொழுது.

(௫௭)

அயல் நின்ற	{	(என்) அருகிலேயே இருந்துகொண்டு (என்னை இடைவிடாமல் ஹிம்மவித்துக் கொண்டே) இருக்கிற	{	வல் வினையை	{	மிகக் கடினமான பாவங்களைக் குறித்து
				அஞ்சினேன்		பயப்பட்டேன் ;
				அஞ்சி		(இப்படி) பயப்பட்டு

உய	{ (இந்தப் பாபஸம்பந் தம் நீங்கி) உஜ்ஜீ விக்கும்பொருட்டு	நல் மாலை கொண்டு	{ சிறந்த இந்தப் பிரபந்தத்தைக் கொண்டு
நின்	உன்னுடைய	தொழுது	{ (உன்னை) ஆசரயித்து
திரு அடியே	திருவடிகளில்தானே	நமோ நாரண என்னும்	{ திருமந்திரத்தின் பொருளை
சேர்வான்	வந்து கிட்டுகைக்காக	சொல் மாலை	
நயம் நின்ற	இன்பம் பொருந்திய	கற்றேன்	அப்பயனித்தேன்.

* * *—[அயனின்றவல்லினையை.] பல்வகைக் கொடியபாவங்
கள் என்னிடத்தில் நெருங்கிக் கிடப்பதைக்கண்டு ‘இப்பாவங்
கள் இன்னமும் முன்புபோலவே மேல்விழுந்து நலிந்தால்
நாம் என்னசெய்வது!’ என்று பயப்பட்டேன்; ‘எம்பெருமானது
திருவடிகளிற்சென்று சேர்ந்துவிட்டால் பாவங்கள் அடியோடு
நீங்கப்பெற்று நாம் உஜ்ஜீவிக்கப்பெறலாம்’ என்று துணிந்து, உன்
திருவடிகளில் வந்துசேரும் விதம்யாது? என்று ஆராய்ந்துபார்த்
தேன்; நமது வாய்மொழிகளை உன்விஷயத்தில் உபயோகிப்பதே
அதற்குச் சிறந்தவழி என்று நிச்சயித்து, திருமந்திரத்தின்
பொருளை விவரிப்பதான இப்பிரபந்தத்தைப்பாடினேன்; இதனால்,
பாவங்களுக்கு அஞ்சின அச்சம்தீர்ந்து உஜ்ஜீவநமும் பெற்றேன்
என்றாயிற்று.

சேர்வான் = வான் விசுதிபெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம்.
“நயம்நின்ற” என்பதற்கு—‘திருமந்தார்த்தத்தை நயப்பித்தலில்
நோக்கமாயுள்ள’ என்று பொருள்கூறுதலும் பிரகரணத்திற்குப்
பொருந்தும்: எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், அவனை அடைதற்
குரிய ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைவதற்கான உபாயம்,
அடைந்து பெறவேண்டியபேறு, அடைவதற்கு இடையூறுகவுள்ள
விரோதிஸ்வரூபம் ஆகிய இவ்வைந்துவிஷயங்களே திருமந்திரத்
தின் அர்த்தமாதலாலும், இவையே இப்பிரபந்தத்திலும் விவரிக்கப்
படுகின்றனவாதலாலும் இதுகூடும். (ருஎ)

தொழுது மலர்கொண்டு தூபம் கையேந்தி *

எழுது மெழுவாழி நெஞ்சே *—பழுதின்றி

மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியே கைதொழுவான் *

அந்தரமொன் றில்லை யடை.

(ருஅ)

நெஞ்சே	மனமே!,	மந்திரங்கள்	பகவத் மந்த்ரங்களை
மலர் கொண்டு	{ புஷ்பங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டும்	பழுது இன்றி	{ முறைப்படியே நாம் அப்யவிக் கின்றனவும்
தூபம்	தூபத்தை		
கை எந்தி	{ கையிலே எந்திக்கொண்டும்	மால் அடி கை	{ ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளைத் தொழுவதற் காகவேயாம்;
தொழுது	{ (எம்பெருமானை) வணங்கி		
எழுதும்	உஜ்ஜீவிப்போம் ;	(ஆனபின்பு)	
எழு	நீ புறப்படு ;		
வாழி	{ (உனக்கு இந்த ஸவபாவம்) நித்யமாயிடுக :	அந்தரம்	{ (நாம் ஆறியிருப்ப தற்கு) அவகாசம் சிறிதுமில்லை ;
	(நான் இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரண மென்னவென்றால்)	அடை	{ (அப்பெருமானை) விரைவில் சென்றுகிட்டு.

* * *—[தொழுதுமலர்கொண்டு.] நெஞ்சே! நாம் பகவத்விஷயத்தை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் ஆறியிருக்க வழியில்லை ; நாம் குருகுலவாஸம் பண்ணி மந்த்ரங்களை அப்யவரிப்பதெல்லாம் எம்பெருமானை அடிபணிவதற்கேயன்றி வேறொரு பிரயோஜனத்திற்காகவன்றே ; ஆனபின்பு, தூபதீபபுஷ்பா திகளான உபகரணங்களைக் கையிற்கொண்டு அப்பெருமானை ஆராதிக்கச் செல்வோம், எழுந்திரு; இனிநாம் தாமஸித்திருப்பதற்கு அவகாசமேயில்லை—என்று தம் திருவுள்ளத்தைத் தவிரைப்படுத்துகிறார்.

“மலர் கொண்டு தூபம்கையேந்தி—தொழுது—எழுதும் எழு” என்று ஆழ்வார் சொன்னவுடனே நெஞ்ச மிகவும் அதற்கு அதுகூலப்பட்டிருக்கவே “வாழிநெஞ்சே” என்று உவப்பினால் மங்களாசாஸனம் செய்தாரென்க : இந்த ஆதுகூல்யம் உனக்கு ஒருநாளும் மாறுதிருக்கவேணு மென்றவாறு.

பழுது இன்றி—குருகுலவாஸம் செய்யாமல் மந்த்ரங்களைக் கற்பது பழுது ; அப்படிப்பட்ட பழுது இல்லாமல் [குருகுல வாஸம் பண்ணி] என்றபடி. அந்தரம் ஒன்று இல்லை—‘பிறகு பார்த்துக்கொள்வோம்’ என்று ஆறியிருக்க அவகாசம் சிறிது மில்லை. ... (௫௮)

அடைந்த வருவினையோ டல்லல்நோய் பாவம் *

மிடைந்தவை மீண்டோழிய வேண்டில் *—நுடங்கிடையை

முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய * முன்னொருநாள்

தன்விலங்கை வைத்தான் சரண்.

(ருக)

அடைந்த	{ அடியேபிடித்துப் பற்றிக்கிடக்கிற	மீண்டு ஒழிய வேண்டில்	{ வாஸனையோடு விட்டு நீங்க வேணுமானால்,
அரு	{ போக்குவதற்கு அருமையான	முன்	முன்பொருகால்,
வினையோடு	பழவினையும்	நுடங்கு இடையை	{ மெல்லிய இடையை புடையாளான பிராட்டியை
அல்லல்	{ (அந்தப் பழவினை யின் பயனாகவரு கின்ற) மனத் துன்பங்களும்	இலங்கை வைத்தான்	{ லங்காபுரியில் சிறை வைத்தவனான இராவணனுடைய
நோய்	சரீரவியாதிகளும்	முரண் அழிய	மிடுக்கு அழியும்படி
பாவம்	{ (இப்போது செய் கிற) பாவங்களும்	முன் ஒரு நாள்	{ ஸ்ரீராமனும்பிறந்த வொருகாலத்து,
மிடைந்தவை	{ (இப்படிப் பலவகை யாக, ஆத்மாவைத் தெரியாதபடி) மூடிக்கிடக்கின் றவை	தன் வில்	தன்னுடையவில்லை
		அம் கை	{ அழகிய திருக்கையிலே
		வைத்தான்	{ எடுத்துப் பிடித்தவனான பெருமானே
		சரண்	உபாயமாவான்.

* * *—[அடைந்தவருவினையோடு.] நாம் நல்ல வழியிற் போதுபோக்கவேணுமானால் பகவானை ஆசிரயிப்போம் ; அப்படி அவனை ஆசிரயிக்குமிடத்து ஆசிரயிக்க வொட்டாமல் இடையூறுக அருவினை அல்லல் நோய் பாவம் முதலியவை குறுக்கே நிற்கின் றனவே ! அவற்றைப் போக்கும்வழி யாது ? என்று சங்கை பிறக்க, நமது பிரதிபந்தகங்களை இருதுண்டமாக்குவதற்கு உபாயமாக ஸ்ரீராமபிரானைச் சரணம்புகுதல் நன்று என்கிறார். இத்தால், எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவை என் னுடைய தென்று செருக்குற்றிருக்குமவர்கள் ராவணாதிகள் பட் டது படுவாரென்னுமிடமும், ' இவ்வாத்மவஸ்து அவனுடையது '

என்று அநுகூலித்திருக்குமவர்களுக்கு வரும் விரோதிகளை அப் பெருமான் பிராட்டியின் துயரத்தைப் பரிஹரித்ததுபோலே பரிஹரித்தருள்வ னென்னுமிடமும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். (ருக்)

சரணு மறைபயந்த தாமரை யானோடு *

மரணய மன்னுயிர்கட் கேல்லாம் *—அரணய

பேராழி கொண்டபிரா னன்றி மற்றறியாது—*

ஓராழி சூழ்ந்த வலகு.

(கூ0)

சரண் ஆம் மறை	{ (எல்லார்க்கும்) ஹித்ததை உரைக்குமதான வேதத்தை	மன் உயிர்கட்கு எல்லாம்	{ நித்யமான ஸ்வரூ பத்தையுடைய ஆத்மாக்களெல்லா வற்றுக்கும்
பயந்த	{ (எம்பெருமானிடத் தில் தானடைந்து நாட்டிலுள்ளவர் கட்காக) வெளிப் படுத்தின	அரண் ஆய	{ ரக்ஷகமான விதங்களை
தாமரையா னோடு	{ பிரமனோடுகூட	பேர் ஆழி கொண்ட பிரான் அன்றி	{ பெரிய திருவாழி யாழ்வானைக் கையிற்கொண்ட எம்பெருமான் அறிவனே யல்லது
மாண் ஆய	{ மரணமடையுந் தன்மையுடைய	மற்று ஓர் ஆழி சூழ்ந்த உலகு அறியாது	{ அவனிலும் வேறான கடல்கூழ்ந்த இவ்வல கத்திலுள்ளார் அறியமாட்டார்கள்.

* * *—[சரணுமறைபயந்த.] உலகத்தில் பொதுவாக ஒரு நியாயமுண்டு; எவன் பலனை அநுபவிக்கிறானோ அவன் அதற்கு உரிய உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று. அந்தநியாயத்தைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, எம்பெருமானைப் பெறுதலாகிற பயனை அநுபவிப்பவன் சேதநாயிருக்க அதற்குரிய உபாயமும் இவனிடத் திலன்றோ இருக்கவேண்டும்; ‘எம்பெருமானே உபாயம்’ என்று முறையிடுவது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று ஒருசங்கைதோன்ற, அஃகுனாய் அசக்தனான இவனால் செய்யக்கூடியதொன்று மில்லாமையினால், ஸர்வஃகுனாய் ஸர்வசக்தனான அவனே உபாயமாயிருக்கவேண்டியது ஆவச்யகமாயிற்றென்கிறார். பலனை அநுபவிப்

பதால் இவ்விடத்தில் உலகு என்பதற்கு ‘சிறந்த மாளுநிகள்’ என்று பொருள்கொண்டால், ‘மஹான்கள் பேராழிகொண்ட பிரானையன்றி மற்றறியார்கள்’ என்னும் பொருள் இணங்கி விடலாம் என்று அபிப்ராயம் கொண்டாராம்; இதை பட்டர் கேட்டருளி, “ இவ்விடத்தில் ‘ஓராழி சூழ்ந்த வுலகு’ என்றிருப்பதை நோக்கவேணும்; ‘ஆழிசூழ்ந்த’ என்கிற விசேஷணம் இல்லாதிருந்தால் நீர் சொல்லும் பொருள் ஏற்கும்: ‘கடலால் சூழப்பட்ட மஹான்கள்’ என்று பொருள் சொல்லப்போகாமையாலே, ‘கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகமானது தனக்கு அரணுவற்றை அறியமாட்டாது, பேராழிகொண்ட பிரானே அறிவான்’ என்றே பொருள் கொள்ளவேணும்” என்று உபபாதித்து உரைத்தருளினராம். இங்ஙனே நிர்வஹித்து பட்டருளிச் செய்தபோது நஞ்சியரும் நம்பிள்ளையும் கேட்டிருந்தார்கள்; ஆனாலும் இதனை ஒருகால் நஞ்சியர் மறந்திட. நம்பிள்ளை ஞாபகப்படுத்தினர் என்றும் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துளர்.

இப்பாட்டின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான அச்சப் பிரதிகளில் சில பதங்களும் வாக்கியங்களும் விடுபட்டிருப்பதை ஒலை ஸ்ரீகோசங்களைக்கொண்டு பரிஷ்கரித்துக்கொள்க. (௬௦)

உலகு முலகிறந்த ஐழியும் * ஒண்கேழ்
விலகு கருங்கடலும் வெற்பும் *—உலகினில்
செந்தீயும் மாருதமும் வாணும் * திருமால்தன்
புந்தியி லாய புணர்ப்பு.

(௬௧)

உலகும்	{ பூமி முதலிய லோகங்களும்	வெற்பும்	மலைகளும்
உலகு இறந்த ஐழியும்	{ இவ்வுலகம் யாவும் அழிந்துகிடக்கிற பிரளயகாலமும்	உலகினில் செம் தீயும்	{ இவ்வுலகத்திலுள்ள சென்றிமமான தேஜஸ் பதார்த் தங்களும்
ஒண் கேழ் விலகு	{ அழகிய நிறத்தோடு அலையெறிகிற	மாருதமும்	காற்றும்
கரு கடலும்	{ கருநிறத்தான ஸமுத்ரமும்	வாணும்	ஆகாயமும்
			(ஆகிய இவை யாவும்)

திரு மால் தன்	{ லக்ஷ்மீபதியான் எம்பெருமா னுடைய	புந்தியில் ஆய புணர்ப்பு	{ ஸங்கல்ப ஞானத்தினால் படைக்கப்பட்ட படைப்புக்களாம்.
------------------	--	-------------------------------	---

* * *—[உலகும்.] கீழ்ப்பாட்டில், அவ்வெம்பெருமானைத் தவிர்த்து உயிர்களெல்லாம் தாமே தமக்குவேண்டிய நன்மையைத் தேடவறியாது என்றருளிச்செய்த ஆழ்வார், இப்பாட்டில்—அவை தமக்குவேண்டிய நன்மையைத்தேட அறியாதிருக்கையிலும் எம் பெருமானே நன்மையைத் தேடுகிறதற்குக் காரணம்—இச்சராசரங் களையெல்லாம் அப்பெருமான் பேரருள்கொண்டு தன் ஸங்கல்பத் தினால் படைத்த ரக்தஸம்பந்தமேயாகு மென்கிறார். பெற்றவனை யொழிய வளர்ப்பவரில்லை யென்றதாயிற்று. சேதநங்கள் இற கொடிந்த பக்ஷிபோல மூலப்ரக்ருதியிலேயே லயித்துக் கிடவாமல் தன்னையடைந்து உஜ்ஜீவிக்குமாறு நிர்ஹேதுக க்ருபாகடாக்ஷத்தி னால் அப்பரமன் கரசரணுதி அவயவங்களையும், தன்னை யுணரு மாறு சாஸ்த்ரங்களையும் கொடுத்தருளின னென்பது நூற் கொள்கை. இவையறியாத காலத்திலும் அவனே ஸ்ருஷ்டிக்கை யாலே இப்போது உபாயமறிவானும் அவனே என்று கீழ்ப்பாட் டோடே சேர்த்துப் பொருள் பெறுத்திக்கொள்க. ... (சுக)

புணர்மருதி னூடுபோய்ப் பூங்குருந்தம் சாய்த்து *
மணமருவ மால்வியையேழ் செற்று *—கணம்வேருவ
ஏழலகுந் தாயினவு மெண்டிசையும் போயினவும் *
சூழரவப் போங்கணையான் தோள். (சுஉ)

புணர் மருதின் ஊடு போய்	{ ஒன்றோடொன்று இணைந்திருந்த (இரட்டை) மருதமரத்தின் நடுவே தவழ்ந்து சென்று	பூங்குருந்தம் சாய்த்து	{ (இலையும் கொம்புந் தெரியாதபடி) பூக்கள் நிரம்பி யிருந்த குருந்த மரத்தைத் தள்ளிப்போட்டு
------------------------------	---	---------------------------	---

(பின்பொருகாலத்தில்)

(மற்றுமொரு காலத்தில்)

மணம் மருவ	{ (நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு) விவாஹம் நிறை வேறுதற்காக	எண் திசையும் போயினவும்	{ எட்டுத்திக்குக் களிலும் போய்ப் பரவியவையும்
மால் விடை எழ் செற்று	{ பெரிய வடிவை யுடைய ஏழு ரிஷபங்களையும் முடித்து	(எவையென்றால்)	
(இன்ன மொருகாலத்தில்)		சூழ் அரவம் பொங்கு அணையான் தோள்	{ (பரிமளம் குளிர்த்தி மென்மை என்னும் குணங் கள்) நிரம்பிய திருவனந்தாழ் வானை சிறந்த படுக்கையாக வுடையனான ஸர்வேச்வரானது திருத்தோள்களே யாம்.
கணம் வெருவ	{ எல்லாப் பிராணி களும் நடுங்கும் படி		
எழ் உலகும் தாயினவும்	{ மேலேழுலகங்களில் தாவிச் சென்றவையும்		

* * *—[புணர்மருதினூடுபோய்.] கீழ்ப்பாட்டில், சராசரங்
கள் யாவும் எம்பெருமானுடைய படைப்பு என்றார்; இப்படி
உலகங்களை யெல்லாம் உண்டாக்கின பின்பு தான் தூரஸ்தனாய்
நின்றுவிடாமல் உலகுக்கு உண்டாகின்ற களைகளைப் பிடுங்கிப்
பாதுகாப்பதும் செய்கிறுனென்பதை இப்பாட்டில் வெளியிடுகின்
றார். இதில் தோள் என்றது திருக்கைகளை. இரட்டை மருத
மரத்தினிடையே தவழ்ந்து சென்றபோது கைகளைத் தரையிலே
ஊன்றித் தவழ்ந்ததனால் மருதம் முறித்ததைக் கைகளின்மே லேற்
றிக் கூறினரென்க. மருதினூடுபோய் என்றது மருதமரங்களை
முறித்துத் தள்ளினமையைச் சொன்னபடி. கூட்டமென்னும்
பொருள்தான் 'முண்டு' என்னும் வடசொல் கணமெனத் திரிந்தது;
அதுகூலர் பிரதிகூலர் என்கிற வேறுபாடின்றி எல்லாப்பிராணி
களும் என்கை.

“சூழரவப்போங்கணையான் தோள்” என்ற சொல்லாற்ற
லால், பரிமளம் குளிர்த்தி முதலிய குணங்களுக்கெல்லாம் எல்லை
நிலமாயிருக்கிற திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையையும் பொறுத
ஸௌகுமார்யத்தையுடைய அப்பெருமான் அப்படுக்கையில் கண்
வளரப்பெறாமல் இப்படி அல்லாடித் திரிவதுபற்றி வயிறெரிகின்ற
இவ்வாழ்வாரது பொங்கும்பரிவு விளங்கும். பிரைகளைப் பாது
காப்பதில் கருத்துன்றியவர்கள் ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்கப்

பெருமல் அலைந்து திரிவர்களன்றோ. இப்பாட்டில் அதுஸந்திக்கப் பட்டுள்ள சரித்திரங்க னெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுடைய தோள்வலியையே தேற்றென விளங்குமென்றுகொண்டு தோளின் மேலேயே எல்லாச் செயலையும் ஏற்றிக் கூறினரென்க. ... (சூஉ)

தோளவனை யல்லால் தொழா * என்செவி யிரண்டும்
கேளவன தின்மொழியே கேட்டிருக்கும் * —நாநாளும்
கோணு கணையான் குரைகழலே கூறுவதே *
நாணுமை நள்ளேன் நயம்.

(சூந)

தோள்	{ (எனது) கைகளானவை	என் நா	{ என்னுடைய நாவானது
அவனை அல்லால் தொழா	{ (வேறு சிலரைத் தொழு என்று நான் சொன்ன லும்) அப்பெரு மானையல்லது வேறு எவரையும் வணங்கமாட்டா;	நாளும்	{ நான்தோறும்
என் செவி இரண்டும்	{ எனது காதுகளிரண்டும்	கோள் நாக அணையான்	{ மிடுக்கையுடைய ஞன திருவனந் தாழ்வானைப் படுக்கையாக வுடைய அப்பெருமானது
கேள் அவனது	{ ஸகலவித பந்துவுமா கிய அப்பெரு மான்விஷயமான	குரை கழலே	{ ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலையணிந்த திருவடிகளையே
இன் மொழியே	{ இனிய பேச்சுக்களையே	கூறுவது	{ சொல்லா நிற்கிறது; (இப்படியான பின்பு)
கேட்டு இருக்கும்	{ கேட்டுக்கொண்டு (அதனாலே) ஸத்தை பெற்றிருக்கும்;	நயம்	{ சப்தாதி விஷயங்களை
		நாணுமை நள்ளேன்	{ வெட்கப்படாமல் விரும்புவாரைப் போலே நான் விரும்ப மாட்டேன்.

[தோளவனை.] தம்முடைய எல்லா இந்திரியங்களும் எம் பெருமான் பக்கவிலேயே ஊன்றப்பெற்றபடிபை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரைத் தொழும்படி நான் சொன்னாலும் என் கைகள் தொழமாட்டோமென்கின்றன; இதர சப்தங்களைக் கேட்போமென்று நான் பாரித்தாலும் எனது காதுகளானவை பகவத் கதைகளைத் தவிர்த்து வேறு எதையும்

ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோமென்கின்றன; நாவினால் விஷயந்தரங்
களைப் பேசுவோமென்று நான் பார்த்தாலும் பகவத் பாதார
விர்த்தத்தையன்றி மற்று எதையும் பேச நா¹ எழுகின்றதில்லை;
இப்படி எனது இந்திரியங்கொல்லாம் ஒரே உறுதியாயிருக்கவே,
நானும் நாணங்கொண்டு இதர விஷயங்களைக் காறியுமிழ்ந்தேன்
என்றாராயிற்று.

இரண்டாமடியில், கேள்—உறவு; “சேலேய் கண்ணியரும்
பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும், மேலாத் தாய் தந்தையுமவரே
யினியாவாரே” என்கிறபடியே ஸகலவித பன்னுவுமான எம்பெருமா
னுடைய என்றபடி. இன்மொழி—கீர்த்தி. ‘நாக + அணை, நாகவணை’
என வரவேண்டியது நாகணையென வந்தது தொகுத்தல் விகாரம்.
குரைகழல்—வினைத்தொகையன்மொழி என்னலாம். நாணுமை—
எதிர்மறை வினையெச்சம். நயம்—நயக்கப்படுவது நயம்; ஆசைப்
படத்தக்க விஷயந்தரங்கள். “நயந்தரு பேரின்பமெல்லாம்”
என்ற இராமானுச நூற்றந்தாதித் தனியன் பிரயோகமுங்
காண்க. (சுந)

நயவேன் பிறர்பொருளை நள்ளேன்கீழாரோடு—*
உயவே னுயர்ந்தவரோ டல்லால் *—வியவேன்
திருமாலையல்லது தெய்வமென் றேத்தேன் *
வருமாறென் னென்மேல் வினை. (சுசு)

பிறர் பொருளை	{ பரமபுருஷனுடைய பொருளான ஆத்மவஸ்துவை	உயவேன்	{ காலகோபம் பண்ண மாட்டேன்;
நயவேன்	{ (என்னுடைய தென்று) விரும்ப மாட்டேன்,	திருமலை அல்லது	{ எம்பெருமானை யன்றி (தேவதாந் தரங்களை)
கீழாரோடு	ஸம்ஸாரிகளோடு	தெய்வம் என்று வத்தேன்	{ தெய்வமாகக் கொண்டு துதிக்க மாட்டேன்;
நள்ளேன்	{ ஸ்நேஹம் கொள்ள மாட்டேன்;		
உயர்ந்தவ ரோடு அல்லால்	{ சிறந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு தவிர (மற்றவர்க ளோடு)		

வியவேன்	{	(இப்படியிருப்ப தற்கு ஹேது வூன ஸத்வ குணம் எனக்குத் தானுள்ளதெனது அஹங்கரித்து என்னைப்பற்றி நானே) ஆச்சரி யப்படவும் மாட்டேன்;	என் மேல்	{	(எம்பெருமா னுடைய அநுக்ர ஹத்திற்கு இலக் கான) என் மேலே
			வினை	{	(அவனது நிகரஹ ருபமான) பாபம்
			வரும் ஆறு	{	வரும்விதம் எது?
			என்	{	[வரமாட்டாது.]

(இப்படியான பின்பு)

[நயவேன்பிறர்பொருளை.] கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார் தமக்கும் தம்முடைய இந்திரியங்கட்கும் விஷயாந்தரங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பாராதபடி எம்பெருமானிடத்தில் ஊற்றமுண்டானபடியை அருளிச்செய்யவே, ‘விஷயாந்தரங்கள் தூர்வாஸநையால் வந்து மேல்விழுந்து உம்மை இழுத்துக்கொண்டு சென்றால் என்ன செய்வீர்?’ என்று ஒரு கேள்விபிறக்க, எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தைப் பூர்ணமாகப் பெற்றிருக்கிறேனாதலால் அப்படி நிகழ் ஹேதுவில்லையென்கிறார்.

பிறர்பொருளை = “உத்தம புருஷஸ்த்வர்யஃ பரமாத்மேத்யு தாஹ்ருத.” என்றும் பிரமாணத்தை அடியொற்றி இங்கு எம்பெருமானை ‘பிறர்’ என்ற சொல்லால் குறித்தனர். சேதநாசேத நங்கனிற்காட்டில் விலக்ஷணன் என்றபடி. அவனுடைய பொருள்—ஆத்மவஸ்து. (கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பில் “நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமும் காண்க.) ஸர்வேச்வரனுக்குக் கௌஸ்துபஸ்தாநீயமாகி அப்பெருமான் ‘தன்னது’ என்று அபிமானித்திருக்கும் இவ்வாத்மவஸ்துவை ‘என்னது’ என்று நினைத்தல் இராவணனது செயலோடொக்கு மாதலால் “நயவேன் பிறர்பொருளை” என்றார். இராவணனுடைய செய்கைக்குத் துணையாயிருந்த மாரீசன் போல்வாரோடு நட்புக் கொள்ளமாட்டேனென்பது ‘நள்ளேன் கீழாரோடு’ என்றதன் கருத்து.

“திருமாலையல்லது வியவேன்” என்று கூட்டி—திருமலைக் கண்டாலன்றி (தேவதாந்தரங்களைக்கண்டால் அதனால்) மநஸ்வலில் சிறிதும் மகிழ்ச்சிகொள்ளமாட்டேன் என்பதாக உரைத்தலுமாம்.

வருமாறென் என்மேல் வினை? = “சுவஸ்யநுலொக்யஸ்யதம் கஸி-ஸுலாஸுலம்—அவச்யமதுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசபம்” [அவரவர்கள் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பலன்களை அவரவர் அதுபவித்தே தீரவேணும்] என்கிற சாஸ்தரம் பகவத் பக்தர்கள் விஷயத்தில் விலைச்செல்ல மாட்டாதென்று காட்டுகிறபடி. “வருமாறென் நம் மேல்வினை” என்ற பாடமு முண்டு; அப்போது, கீழெல்லாம் நயவேன், நள்ளேன், உயவேன், வியவேன், ஏத்தேன்; என்று ஒருமையாகவந்து இங்கே நம் என்று பன்மையாக வந்தது—ஒருமையிற் பன்மைவந்த வழுவமைதியென்னவேண்டும். தம்மோடு ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு நம்மேலென்கிறாரென்றலும் பொருந்தும்

இரண்டாமடியில், உயவேன் என்றது—உசாவேன் என்றபடி: உசாவுதலாவது ஒருவர்க்கொருவர் வார்த்தையாடிப் போதுபோக்குதல்: “உசாத்துணை” என்ற ஆன்றோர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்தியுங் காண்க. (சுச)

வினையா லடர்ப்படார் வெந்நரகில் சேரார் *
தினையேனும் தீக்கதிக்கட் செல்லார் *—நினைதற்
கரியானைச் சேயானை, ஆயிரம்பேர் * செங்கட்
கரியானைக் கைதொழுதக் கால்.

(சுரு)

நினைதற்கு அரியானை	{ (ஸ்வப்ரயத்நத் தாலே) நினைப்ப தற்குக் கூடாத வனும்	கை தொழுதக்கால்	{ அஞ்ஜலி பண்ணினால் (அப்படி அஞ்ஜலி பண்ணினவர்கள்)
சேயானை	{ (நெஞ்சுக்கு விஷய மாகாதபடி) மிக்க தூரத்திலிருப்ப வனும்	வினையால்	{ நல்வினை தீவினைகளால்
ஆயிரம் பேர்	{ ஆயிரம் திருநாமங் களை யுடையவனும்	அடர்ப்படார்	{ நெருக்குப்பட மாட்டார்கள்;
செம் கண் கரியானை	{ சிவந்த திருக்கண் களையும் கறுத்த வடிவையு முடைய வனுமான பெருமானைக் குறித்து	வெம் நரகில்	{ கொடிய ஸம்ஸார மாகிற நரகத்தில்
		சேரார்	{ (மீண்டும்) சென்று கிட்டமாட்டார்கள்;
		தினையேனும்	சிறிதளவும்
		தீ கதிக்கண்	கெட்டவழிகளில்
		செல்லார்	போகமாட்டார்கள்.

[வினையாலடர்ப்படார்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தாம் ஒழுங்குபட நிற்கும் நிலைமையை யருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட நிலைமை மற்று எல்லார்க்கும் உண்டாகவில்லையே, அஃது ஏன் ? என்று ஒரு கேள்வி பிறக்க; இந்த நிலைமை எல்லார்க்கும் உண்டாகக்கூடியதே; எம்பெருமானைக் கைதொழுதால் இஃது எல்லார்க்கும் தன்னடையே உண்டாகும் என்கிறார் இப்பாட்டில்.

வினையால் அடர்ப்படார் = ‘வினை’ என்னும் பொதுச்சொல்
லானது நல்வினை தீவினை என்ற இருவினைகளையும் இங்குக் குறிச்
சும்; உபநிஷத்தில் “தஜா விஜ்ஞாநு வுண்ணுவாவெ விய-நிய
மிராஜநம் வராஜம் ஸாஜிஜி-வெவதி” [முமுகூஷ மோக்ஷத்துக்
குப் போம்போது புண்யம் பாபம் என்ற இருவினைகளையும் உதறி
விட்டுக் கல்மஷமற்றவனாய்ப் பரமஸாயத்தை அடைகின்றான்]
என்று ஒதிவைத்திருக்கையாலே மோக்ஷமார்க்கத்திற்குப் பாபம்
எப்படி இடையூறே அப்படி புண்யமும் இடையூறென்பது நூற்
கொள்கை. பாபம் நரகத்திலேகொண்டு தள்ளும்; புண்யம் ஸ்வர்க்
காதி லோகங்களில் கொண்டுதள்ளும்; ஆகவே, பாபம் இரும்பு
விலங்கு போன்றதென்றும், புண்யம் பொன்விலங்கு போன்ற
தென்றும் சமத்காரமாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. இனி, “வினையா
லடர்ப்படார்” என்றவிதற்கு—இங்கே யதுபவிக்கநேரும் பாப
பலன்களினால் துன்பப்படமாட்டார்கள் என்று பொருள்கொள்வ
தும் பொருந்தும்.

வேம் நரகில் சேரார் = “ **யஜ்ஞபாலஸஹ ஸஹ்யதெ-ஹ நிர்யொய்ஜயாவிநா** ” [எம்பெருமானேடு கூடியிருத்தல் ஸ்வர்க்கம் ; அவனை விட்டுப் பிரிந்திருத்தல் நரகம்] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திற் சொன்னபடியே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகையாகிற நரகாநுபவம் பண்ணமாட்டார்களென்கை.

தீனையேனும் தீக்கதிக்கண் செல்லார் = இவ்விடத்திற்குப் பெரியவாச்சான்பின் னை வியாக்கியான வருளிச்செயல்—“தர்மபுத்ரன் நரகதர்சனம் பண்ணினவோபாதியும் கூடாது இவர்களுக்கு.” என்று. அதாவது—பாரதப்போரில் த்ரோணசார்யனை வஞ்சிப்பதற்காக “அச்வத்தாமா ஹத் (குஜ்ஜர)” என்று தர்மபுத்திரர்

வாயினால் சொல்லும்படி செய்வித்தார்களென்பது ப்ரவீத்தமாத
லால், தர்மபுத்ரர் மனஸ்கரித்து அப்படி பொய் சொன்னதன்
பயனாகப் பரலோக ப்ரயாணஸமயத்தில் சற்று நரகலோகத்தைப்
பார்வையிட்டுப்போக நேர்ந்ததாம் ; அதுபோலவுங்கூட நேரிடா
தாம் செங்கட்கரியானைக் கைதொழுதார்க்கு என்க. ‘ தினை ’ என்
பது ஸுகீழ்மமான ஒரு தாந்யவிசேஷம் ; ஸ்வல்பமென்னும்
பொருளில் இச்சொல்லை உபயோகிப்பது வழக்கம். ... (சுரு)

காலை யெழுந்துலகம் கற்பனவும் கற்றுணர்ந்த *
மேலைத் தலைமறையோர் வேட்பனவும் *—வேலைக்கண்
ஓராழி யானடியே யோதுவது மோர்ப்பனவும் *
பேராழி கொண்டான் பெயர்.

(சுசு)

உலகம்	{ உயர்ந்தவர்களான முழுக்கூக்கள்		
காலை எழுந்து	{ (ஸ்த்வகுணம் வளரக் கூடிய) விடியற் காலையில் துயில் விட்டெழுந்து	அடியே	திருவடிகளேயாம் ;
கற்பனவும்	அப்யவசிப்பனவும்,	ஒதுவதும்	{ (மஹான்களால்) சீரவணம் பண்ணப் பெறுவனவும்
கற்று உணர்ந்த மேலை தலை மறையோர்	{ படித்து அறிவு நிரம்பிய வைதி கோத்தமர்கள்	ஒர்ப்பனவும்	{ மநநம் பண்ணப் பெறுவனவும்
வேட்பனவும்	{ (ஸாக்ஷாத்கரிக்க) ஆசைப்படுவனவும் (எவை யென்றால்)		(எவை யென்றால்)
வேலைக்கண் ஓர் ஆழியான்	{ திருப்பாற்கடலில் ஒப்பற்ற திருவாழியை யுடையனாய்ப் பள்ளி கொண் டிருக்கும் பெருமானுடைய	பேர் ஆழி கொண்டான்	{ பெரிய கடல் போன்ற திரு மேனியைக் கொண்ட அப் பெருமானுடைய
		பெயர்	திருநாமங்களேயாம்.

* * *—[காலையெழுந்து.] “ உலகமென்பது உயர்ந்தோர்
மாட்டே ” [உலகம் என்னுஞ்சொல் மிகப்பெரிய மஹான்களைக்

குறிக்கும்] என்று தொல்காப்பியத்திற் கூறியிருப்பதனால், இப் பாட்டின் முதலடியிலுள்ள உலகம் என்னுஞ்சொல் 'உயர்ந்தவர்க ளான முழுசூக்கள்' என்னும் பொருளிலே பிரயோகிக்கப் பட் டது. அறிவு நிரம்பிய பெரியோர்கள் எம்பெருமானது திருவடி களையும் அவனது திருநாமங்களையுமே காண்பதும் கேட்பதுமா யிருப்பார்களென்கிறார்பாட்டில்.

மேலைத்தலைமறையோர் = கீழ்வேதமென்றும் மேல்வேதமென் றும் வேதம் இருவகைப்படும்: கீழ்வேதமென்பது கர்மகாண்டம்; மேல்வேதமென்பது ப்ரஹ்மகாண்டம் (உபநிஷத்பாகம்); ஆகவே, மேலைத்தலைமறையோரென்றது வேதாந்திகளென்றபடி. ... (கூசு)

பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு * ஒண்பூ

உயருங் கதிரவனே நோக்கும்*—உயிரும்

தருமனையே நோக்குமொண் டாமரையாள் கேள்வன் *

ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு.

(கூசு)

ஆறு	ஆறுகளானவை	உயிரும்	பிராணனும்
பெயரும் கருகடலே நோக்கும்	{ பொங்கிக்கிளர்கின்ற மஹாஸமுத்ரத் தையே நோக்கிச் செல்லும்;	தருமனையே நோக்கும்	{ யமதர்மராஜனையே சென்று சேரும்; (இவை போலவே)
ஒண் பூ	{ அழகிய தாமரைப் பூவானது	உணர்வு	ஞானமானது
உயரும்	{ உந்நதஸ்தானத்திலே [ஆகாசத்திலே] இருக்கிற	ஒண் தாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே	{ அழகியதாமரைப் பூவிற்பிறந்த பிராட்டிக்கு வல்லபனான பெருமானொரு வனையே
கதிரவனே	ஸூரியனையே	நோக்கும்	சென்று பற்றும்.
நோக்கும்	கண்மொலரும்;		

[பெயருங்கருங்கடலே.] ஞானமென்பது உலகிற் பலவிதம்; தர்க்கசாஸ்திரம் படித்து வாதங்கள்செய்யத் தேர்ச்சிபெற்றவ னும் தன்னை ஞானியென நினைக்கிறான்; ஆயுர்வேதம் சேர்திடம் மந்த்ரம் தந்த்ரம் முதலியவற்றில் கைதேர்ந்தவனும் தன்னை ஞானி யென நினைக்கிறான்; இப்படி ஒவ்வொரு யோக்யதை பெற்றவனும் தன்னை ஞானியென நினைத்துக்கொண்டால் உண்மையான ஞானம்

எது? வாஸ்தவத்தில் ஞானியென்!ான் எவன்? என்கிற கேள்விக்கு சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும் உத்தரமாவது—எம்பெருமானை அறிகிற அறிவு ஒன்றுதான் ஞானமெனப்படும் என்பதே. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் இரணியனை நோக்கி ப்ரஹ்மாதன் சொல்லும்போது “தக்ஷ-ஃ யந் வநூய ஸாவிஷ்டா யா விஸுக்ருயே। சூயாஸாயாவரம் கஜ-ஃ விஷ்டாந்யா ஸிஷ்ட நெஹுணம்॥” [1—19—41.] (ஸம்ஸாரத்தில் சிக்குவதற்குக் காரணமாகாத கருமம் எதுவோ அதுதான் கருமம்; முக்திபெறுவதற் குறுப் பான ஞானம் எதுவோ அதுதான் ஞானம்; கீழ்ச்சொன்னபடியில்லாத கருமம் வீணான ஆபாஸரூபமாகவே தேறும்; பகவத் விஷயகமல்லாத ஞானம் செருப்புக்குத்தக் கற்றதுபோலவேயாம்.) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும், அந்த ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலேயே (6—5—87.) மைத்ரேயரை நோக்கிப் பராசரர் சொல்லும்போது, “ஸஞ்ஜாயதே யெந தஷ்ணஷொஷம் ஸூஹ்வரம் நிக்ஷுஷெகா-ஹ்வம், ஸஞ்ஜுஷெதவாஸ்யுயிஷ்ஜெதவா தக்ஷஜாந ஷ்ஜாநஸ்தொநுஷுக்ஷம்॥” [பரப்ரஹ்மத்தை யறிவதற்கு உறுப்பான ஞானமொன்றே ஞானமெனப்படும்; மற்றவிதமான ஞானங்கள் அஜ்ஞாநமேயாம்] என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த சாஸ்த்ரார்த்தமே இப்பாட்டிலருளிச் செய்யப்படுகிறது. “ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்கிற வாக்கியமே இப்பாட்டின் முக்கிய விஷயம். மற்றவை த்ருஷ்டாந்தகோடியிலே அருளிச் செய்யப்பட்டவை. ஆறுகளானவை ஸமுத்ரத்தையே நோக்கிச் செல்வதும், தாமரைப்பூ ஸூரியனை நோக்கியே மலர்வதும், பிராணன்கள் யமதர்ம ராஜனையே சென்று கிட்டுவதும் எப்படி நியதமாக நிகழ்கின்றனவோ அப்படியே ஜ்ஞாநமென்பதும் திருமலைப்பற்றியல்லது வேறு விஷயங்களைப்பற்றி நில்லாது என்றது—எம்பெருமானைத் தவிர்த்து இதர விஷயங்களைப்பற்றியுண்டாகும் அறிவு அறிவல்ல; அது அஜ்ஞாநபர்யாயமே என்றவாறு. “தொக்கிலங் கியாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடுகடலே, புக்கன்றிப் புறம்நிற்க மாட்டாத மற்றவைபோல், மிக்கிலங் குழுகில் நிறத்தாய் வித்துவக் கோட்டம்மா, உன்புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன்காண் புண்ணி

யனே!” என்ற பெருமாள் திருமொழிப்பாசரம் ஒருபுடை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பின்னாலோகாசார்யருளிச்செய்த முழுக் கூடப்படியில் திருமந்தர்ப் பகரணத்தில் (73) “இத்தால்-^{*} தாமரையாள் கேள்வ நொருவனையே நோக்கு முணர்வு என்றதாடிற்று” என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீமனாவாஸமா முனிகளருளிச்செய்துள்ள வியாக்கியான சாஸ்திரியை நோக்குங்கால், இப்பாட்டில் உணர்வு என்பது ‘ஜ்ஞாநமயனான ஆத்மா’ என்று பொருள்படுகிறதென்று கொண்டு, ஜ்ஞானைக் கிருபணியான ஆத்மா திருமாலுக்கு அந்நாயர்ஹ சேஷபூதனென்பதை இப்பாட்டு உணர்த்துவதாகக் கருத்துக் கொள்ளவும் இடமேற்படுகின்றது: அதுவும் ஒரு நிர்வாஹமாகும்.

இப்பாட்டால் மூன்றுவகையான சாஸ்தரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன;—1. எம்பெருமானைப்பற்றி யுண்டாகிற ஞானமே ஞானம். 2. ஆத்மா எம்பெருமானுக்கே உரியவன் (தாமரையாள் கேள்வனென்று பிராட்டி ஸம்பந்தம் தோற்றச் சொல்லிப் பிருக்கையாலே) மிதுநசேஷத்வமே ஜீவாத்மலக்ஷணம்—என்னு மிப்பொருள்கள் மூன்றுமாம்.

“உயிரும் தருமனையே நோக்கும்” என்றவிடத்தில் ஒரு விசாரமுண்டு: அவைஷ்ணவர்களுடைய பிராணன் யமதர்மராஜனுக்கு வசப்படுமேயன்றி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் பிராணன் அப்படி யமனைச்சென்று கிட்டமாட்டாதே; அப்படியிருக்க, “உயிரும் தருமனையே நோக்கும்” என்று பொதுவாக எப்படி அருளிச்செய்யலாம்? என்று. இதற்கு அப்பிள்ளையுரையில் “உயிரும்—பகவத்பரரல்லாத நாட்டிற் பிராணிகளடங்கலும்” என்றுரைத்திருக்கக் கண்ணகையாலே இந்த சுவகை வேண்டா என்பர் சிலர் வைஷ்ணவர்களானாலும் சரி. அவைஷ்ணவர்களானாலும் சரி; எல்லாருடைய பிராணனும் பகவதாஜநாயகியின் படி யமதர்ம ராஜனிடத்திலேயே சென்று சேரும்; வித்தார்த்தத்தில் ஆத்மா வேறு, பிராணன் வேறு; வைஷ்ணவாத்மா எம்பெருமானைச்சென்று சேர்ந்தாலும் அவனுடைய பிராணன் யமனைத்

தான் சென்று சேரும் என்பர் சிலர். மற்றுஞ் சிலர் 1. “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்திதஃ” என்றும் “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்” என்றும் எம்பெருமானையே யமனாகவும் தருமனாகவுஞ் சொல்லியிருக்கையாலே “உயிரும் தருமனையே நோக்கு” மென்கிற விவ்விடத்திற்கும் அவ்வெம் பெருமானே பொருள் என்பர். நிற்க. (சுஎ)

உணர்வாரா ருன்பெருமை யூழிதோ ஹழி *

உணர்வாரா ருன்னுருவந் தன்னை *—உணர்வாரார்

விண்ணகத்தாய் மண்ணகத்தாய் வேங்கடத்தாய் * நால்வேதப் பண்ணகத்தாய் நீகிடந்த பால். (சுஅ)

விண்ணகத் தாய் { பரமபதத்திலெழுந் தருளியிருப் பவனே !

மண்ணகத் தாய் { இந்த மண்ணுலகில் திருவவதரிப் பவனே !

வேங்கடத் தாய் { திருமலையில் நின் றருள்பவனே !

பண் நால் வேதம் அகத்தாய் { ஸ்வரப்ரதாநமான நான்கு வேதங்க ளாலும் அறியப் பபெவனே !

உன்பெருமை { (இப்படிப்பட்ட) உன்னுடைய பெருமையை

ஊழி தோறு ஊழி { காலமுள்ளதனையும்

(இருந்து ஆராய்ந்

தாலும்)

உணர்வார் ஆர் { அறியக்கூடியவர் யாவர் ?

உன் உருவம் தன்னை { உனது திவ்யத்ம் ஸ்வரூபத்தைத் தான்

உணர்வார் ஆர் { அறியக்கூடியவர் யாவர் ?

நீ கிடந்த பால் { (ஆர்த்த ரக்ஷணத்துக் காக) நீ பள்ளி கொண்டிருக்கப் பெற்றதிருப்பாற் கடலைத்தான்

உணர்வார் ஆர் { அறிய வல்லாரார் ? [எவருமில்லை.]

[உணர்வாரார்.] திருமலை யறிவதே அறிவு என்று கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த ஆழ்வார், அறிவுக்கு எல்லேநிலம் எம்பெருமானல்லது இல்லை என்னும்படியிருந்தாலும் அவன்தன்மை அறிவார்தான் இல்லை என்று இப்பாட்டிலருளிச் செய்கிறார். இவ்வாறிருப்பது வஸ்துவின்ஸ்வபாவமே யொழிய அறிவின் குறைவன்மென்பதும் அறியத்தக்கது. “உணர்வாரார்?” என்ற வினாவினால் ஸர்வஜ்ஞனான உன்னாலும் உன்தன்மை அறியமுடியாதென்பதும் ஸூசிப்பிக்கப்படும். “தனக்கும் தன்தன்மையறிவரியான்” என்றார் நம்மாழ்வாரும். (சுஅ)

பாலன் றனதுருவா யேழுலகுண்டு * ஆலிலையின்
மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்—* ஆலன்று
வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ *
சோலைகுழ் குன்றேத்தாய் சொல்லு.

(சூகூ)

சோலை குழ் குன்று எடுத்தாய்	{ சோலைகளால் குழப் பட்ட கோவர்த் தனமலையைக் குடையாக வெடுத்துப் பிடித்தவனே !,	அன்று	{ (எல்லாம் அழிந்து கிடந்த) அக்காலத்தில்
நீ பாலன் தனது உரு ஆய்	{ நீ சிறுகுழந்தை வடிவுகொண்டு	ஆல்	அந்த ஆலானது
எழ் உலகு	{ எல்லா வுலகங் களையும்	வேலை நீர் உள்ளதோ	{ வெள்ளங் கோத்துக் கிடக்கிற பிரளய ஸமுத்தரத்தின் ஜலத்தி லுள்ளதோ ?
உண்டு	{ திருவயிற்றிலே வைத்து		(அல்லது)
ஆல் இலையின் மேல்	{ ஓர் ஆலந்தளிரின் மேல்	விண்ணதோ	{ (நிராலம்பமான) ஆகாசத்தி லுள்ளதோ ?
அன்று	பிரளயகாலத்தில்		(அல்லது)
வளர்ந்த	{ கண்வளர்ந்த செயலை	மண்ணதோ	{ (பிரளய ஜலத்திலே கரைந்துபோன) பூமியி லுள்ளதோ ?
மெய் என்பர்	{ (வைதிகர்கள் யாவரும்) ஸத்ய மென்கிறார்கள் :	சொல்லு	{ இவ்வாச்சரியத்தை நீயே சொல்ல வேணும்.

[பாலன் றனதுருவாய்.] இப்பாட்டு ஒரு சமத்காரமான கேள்
வியாயிருக்கிறது. மஹாப்ரளயத்திலே இந்த விபூதி அழியாதபடி
திருவயிற்றிலே இதனை வைத்துக்கொண்டு அப்ராக்ருதமான உனது
திருமேனியைச் சிறுக்கி ஒரு சிறுகுழந்தைவடிவத்தைக் கொண்
டவனாகி, சயனிப்பதற்குச் சிறிதும்பற்றாத ஒரு ஆலந்தளிரில்
நீ பிரளயகாலத்திலே சயனித்தருளினாயென்று பரம ஆப்தர்க
ளான முனிவர் மொழிகின்றனர் ; ‘எத்திறம்!’ என்று நினைந்து
நினைந்து ஈடுபடும்படியான இச்செயலானது—முன்பு கிருஷ்ணவ
தாரத்தில் ஏழுபிராயத்தில் ஏழுநாள் ஒருசேரக் கோவர்த்தந்

மலையையெடுத்துக் குகையாகப்பிடித்த அருஞ்செயலைக்காட்டிலும் அதிக ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது; நீ கண்வளர்ந்த அந்த ஆல் பிரளயஸமுத்ரத்தில் தோன்றியதோ? அன்றி, பிடிப்பொன்றுமில்லாத ஆகாசத்தில் தோன்றியதோ? அன்றி, பிரளயத்தில் கரைந்துபோன மண்ணிலிருந்துதான் தோன்றியதோ? இதன் வரலாற்றை விளங்கச்சொல்லவேணுமென்று கேட்கிறார். இவ்வதிசயம் ஸர்வஜ்ஞனான வன்னாலும் கண்டுபிடித்துச்சொல்லமுடியாத தென்றும், அகடிதகடநாஸாமர்த்தியத்தினால் நேரும் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களில் குதர்க்கங்கள் பண்ணுவது தகாதென்றும் வெளியிடுதலே இப்பாட்டின் முக்கிய நோக்கமாகும். ஆழ்வான் அருளிச்செய்த அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் “ஔஸ்ஸிஸுவட்டிஷெஸயிதொதிதநா தநா ஜமணி விஜுஷெ ஸவிகாஸஜெவ। வெஸீஜிராந்து தவ ஸகூபிதகிதவ்யா ஜவ்யாஜகஃப்யயஸெகிஜிஹாவதீண-ஃ.” என்னும் ச்லோகத்தில் வடதளசாயிவருத்தாதம் அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தினாலாயதென்று வெளியிடப்பட்டமைகாண்க. தத்வதர்சிகளான மஹான்களால் ஸாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்ட சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள சிலவிஷயங்கள் அற்பபுத்திக்கு அஸம்பாவிதம்போல் தோன்றினாலும் விசித்ரசக்திவாய்ந்த எம்பெருமானது செயல்களில் துராக்ஷேபங்கள் பண்ணுவதற்கு யாரும் அதிகாரிகளல்ல என்பது ஆழ்வானருளிச்செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் “கிஸாயநஃ க்ஷமிவஸநு கிஸுவாடிநாநஃ கடுவெவமவாயஸுஜகீஸ ஐஐ ஸஜிஸம்। ஐத்யாடிநிவிதககூதகூபிதகூபநஃ கடுவெவஸு திவிஷொ விஐரபூதகூபா” என்ற ச்லோகத்தால் நன்கு காட்டப்பட்டது. (சுக)

சோல்லந் தனையும் தோமுமின், விழுமுடம்பு *

சேல்லந் தனையும் திருமலை *—நல்லிதழ்த்

தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால் *

நாமத்தா லேத்துதிரேல் நன்று.

(எய)

திரு மலை { பிராட்டியோடு
கூடின
பெருமானை

விழும் உடம்பு { அஸ்திரமான இந்த
சேல்லம் { சரீரம் உள்ள
தனையும் { வரையில்

நல் இதழ் தாமத்தால்	{ அழகிய மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்த மாலிகளாலும்	தொழுமின் தொழுங்கள் ; (இவற்றைச் செய்ய சக்தியில்லா விட்டால்)
வேள்வியால்	{ யாகம் முதலிய ஸத்தருமங்க ளாலும்	சொல்லும் தனையும் { (உங்களுக்குச்) சொல் லக்கூடிய சக்தி யுள்ளவரையிலும்
தந்திரத்தால்	{ (மந்த்ரமில்லாத) வெறும் க்ரியைக ளாலும்	நாமத்தால் { திருநாமங்களைக் கொண்டு
மந்திரத்தால்	{ (க்ரியாகலாப மில்லாத) வெறும் மந்திரங்களாலும்	ஏத்துதிர் ஏல் புகழ்ந்தீர்களாகில் நன்று அது மிகவும் நல்லது.

* * *—[சொல்லுந்தனையும்.] எம்பெருமான் விசித்ரசக்தி வாய்ந்தவனென்பதைக் கீழ்ப்பாட்டில் தெரிவித்து, இப்படிப் பட்ட பெருமானை உலகத்திலுள்ளீரெல்லீரும் பணிந்து வாழுகோளென்று பரோபதேசத்தில் மூளுகிறாரிப்பாட்டில். “விழு முடம்பு செல்லுந்தனையும் நல்லிதழ்த்தாமத்தால் வேள்வியால் தந்திரத்தால் மந்திரத்தால் திருமலைத்தொழுமின் ; சொல்லுந்தனையும் நாமத்தால் ஏத்துதிரேல் நன்று” என்று அவ்விப்பது. இந்த சரீரம் என்றைக்காவ தொருநாள் சரிந்தேபோகப்போகிறது; 1. “ஐஃ ஸரீரம் வரிணாஃவெஸஹம் வதத்யவஸ்யம் ஸுநிஜ்ஜ-ஃரம் = இதம் சரீரம் பரிணாம பேசலம் பதத்யவச்யம் ச்லதஸந்தி ஜர்ஜரம்” என்கிறபடியே தவறாமல் நசித்தேபோகக் கடவதான இவ்வுடல் உள்ளவரையில் சிறந்த புஷ்பங்களைக் கொண்டும் யாகம் முதலிய வைதிககருமங்களைக்கொண்டும் மந்த்ர தந்த்ரங்களைக்கொண்டும் எம்பெருமானைப் பணியுங்கள் ; சரீரத் தால் சிரமப்பட்டுச் செய்யக்கூடிய அக்காரியங்களில் கைவைப்பது கஷ்டமாயிருந்தால், வெறும் வாயினால் எவ்வளவு சொல்லக் கூடுமோ அவ்வளவு திருநாமங்களைச்சொல்லி ஏத்தினாலும் போதுமானது—என்றாராயிற்று.

தாமம், தந்திரம், மந்திரம், நாமம்—வடசொற்கள். (எ0)

1. முகுந்தமலை.

நன்று பிணிமூப்புக் கையகற்றி நான்குழி *
நின்று நிலமுழுது மாண்டாலும் *—என்றும்
விடலாழி நெஞ்சமே வேண்டினேன் கண்டாய் *
அடலாழி கோண்டான்மாட்ட டன்பு.

(எக)

ஆழி	{ (எம்பெருமானிடத்	பூமி தொடங்கிப்
நெஞ்சமே	{ தில் ஆழ்ந்திருக்	பிரமலோகம்
	{ கிற நெஞ்சே!	வரையிலுள்ள
பிணி	வியாதியையும்	இந்த அண்டைச்
மூப்பு	கிழத்தனத்தையும்	வரியங்கள்
		முழுவதையும்
		ஸ்வாதீனமாய்
		நிர்வஹிக்கப்
		பெற்றாலும்
நன்று	{ நன்றாக [அடியோடு	தீக்ஷணமான
கையகற்றி	{ தொலைந்தொழி	திருவாழியைக்
	{ யும்படி] விட்டும்	கையிலேந்திய
	{ [கைவல்ய	பெருமானிடத்
	{ மோக்ஷத்தைப்	தில் ப்ரீதியை
	{ பெற்றாலும்]	
நான்கு ஊழி	{ நான்கு யுகங்களிலும்	விடல்
	{ [காலமுள்ள	விடாமலிரு ;
	{ வரையிலும்]	
நின்று	ஸ்திரமாக இருந்து	வேண்டி
		உன்னைப்
		பிரார்த்திக்கின்
		றேன்காண்.
		கண்டாய்

* * *—[நன்றுபிணிமூப்பு.]—பகவத்விஷய வாஸநையேயறி யாத நாட்டார்க்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில் ; அரலிகர்க ளான உலகத்தவர்க்கு உபதேசிப்பதைவிட பகவத்விஷய ரஸ மறிந்த நமது நெஞ்சுக்கு உபதேசிப்பது நன்று என்று கொண்ட ஆழ்வார் இப்பாட்டில் தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறார். பரமைச்வரமாயினும் கைவல்ய மோக்ஷமாயினும் அல்லது அவ்விரண்டுமேயாயினும் உனக்குக் கிடைப்பதாயிருந்தாலும் அவற்றை நீ உதறித்தள்ளிவிட்டு நம்முடைய விரோதிகளைப் போக்கி நம்மைப் பாதுகாப்பதற்காகவே எப்போதும் கையுந் திருவாழியுமாயிருக்கிற எம்பெருமானை மறவாமல் அவனிடத்தில் அன்பை உறுதியாகக்கொள் என்று பால்குடிக்கக் கால்பிடிப்பா ரைப்போலே தமது நெஞ்சை வேண்டுகின்றார்.

பிணிமூப்புக்கையகற்றி—பிணியையும் மூப்பையுஞ் சொன் னது மாணத்துக்கும் உபலக்ஷணம் ; “ஜராமரண மோக்ஷாய

மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே” என்று பகவத்கீதையில் சொல்லியிருப் பதுகாண்க. பிறப்பதும் பிணிகளால் வருந்துவதும் கிழத்தன மடைவதும் இறப்பதுமாகிய ஸம்ஸார ஸ்வபாவங்கள் கைவல்ய நிஷ்டனுக்குக் கழிந்துபோகிறபடியால் இப்பாட்டின் முதலடியில் கைவல்ய மோகூதம் விவக்ஷிதம். அந்த மோகூதம் உனக்குக்கிடைத் தாலும் அது பகவததுபவ ஆநந்தத்தில் மிகச் சிறிதென்றுகொண்டு அதனை விட்டுத்தொலை என்றபடி. பரமைச்வரியம் கிடைத்தாலும் அது அஸ்திரமென்று அதனையும் விட்டுத்தொலை என்கிறார் இரண்டாமடியில். இவ்விரண்டும் பகவானை மறப்பதற்குக் காரண மாதலால் அவற்றை வெறுக்கச்சொல்லுகிறாரென்க. ‘ஆண்டாவும்’ என்ற உம்மையில், அவற்றில் தமக்கு விருப்பமில்லை யென்பதும் தொனாக்கும். விடல்—எதிர்மறை வினைமுற்று. ஆழி நெஞ்சமே! = இந்தப் பிரார்த்தனையை உனக்கு நான் பண்ணவேண்டியதில்லை; நீயே பகவததுபவத்தில் ஆழ்ந்தவன்; ஆனாலும் ஏதோ சொல்லி வைத்தேன் என்பது கருத்து.

கண்டாய்—முன்னிலை யசைச்சொல். (எக)

அன்பாழி யானை யணுகென்னும் நாவவன்றன் *

பண்பாழித் தோள்பரவி யேத்தென்னும் *—முன்பூழி

காணனைக் காணென்னும் கண்ணெவி கேளென்னும் *

பூணரம் பூண்டான் புகழ்.

(எஉ)

அன்பு { பகவத்பக்தியே
வடிவெடுத்தது
போன்றிருக்
கிற எனது
நெஞ்சானது

ஆழியானை ‘ஸர்வேச்வரனை

அணுகு { கிட்டி அநுபவி’
என்று எனக்கு
உபதேசிக்
கின்றது;

நா

வாக்கானது

அவன் தன் { அப்பெருமானை
பண்பு ஆழி
தோள் பரவி
வந்து
என்னும் { ‘அப்பெருமானை
ஸௌந்தர்ய
ஸாகரமான திருத்
தோள்களைப்
பேசுத் துதி’
என்று உபதேசிக்
கின்றது;

கண்

கண்களானவை

முன்பு ஊழி காணானை காண் என்னும்	‘நாம் தன்னை வந்து ஆசர்யப்பதற்கு முன்பிருந்த காலத்திலுள்ள வைமுகிய நிலைமையை நெஞ்சாலு மெண் ணை பெருமானை ஸேவி’ என்று உபதேசிக் கின்றன;	செவி பூண் ஆரம் பூண்டான புகழ் கேள் என்னும்	காதுகன் ‘ஆபரணமான ஹாரம் முதலிய வற்றை அணிந்து கொண்டிருக்கிற அப்பெருமா னுடைய திருக் குணங்களைக் கேள்’ என்று தூண்டுகின்றன.

* * *—[அன்பாழியானை.] ஆசார்ய சிஷ்யக்ரமம் மாறாடு
கிறது இப்பாட்டில். கீழ்ப்பாட்டில் ‘நெஞ்சமே! வேண்டினேன்
கண்டாய்’ என்று ஆழ்வார் தாம் நெஞ்சுக்கு ஆசார்யராய் நின்று
உபதேசித்தார்; இவர் உபதேசிப்பதற்கு முன்னமே இவருடைய
ஸகல கரணங்களும் பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்டிருந்தமையால்
அவை தாமே தனித்தனி ஆசார்யபதம் நீர்வஹிக்கக்கடவனவாய்
இவர்தமக்கு உபதேசிக்க முற்பட்டபடியைப் பேசுகிறாநீதில்.

அன்பு ஆழியானையணுகென்னும்—இங்கு ‘அன்பு’ என்ற
சொல்லால் நெஞ்சைக்குறித்தனர்; அன்பு என்பது வேறொரு
வஸ்துவாகவும் அதனையுடைய நெஞ்சு என்பது வேறொரு வஸ்து
வாகவும் தோன்றாமல் அன்பு தானே நெஞ்சாக வடிவெடுத்து
வந்திருக்கின்றதென்னலாம்படி யிருத்தலால் நெஞ்சுக்கு ‘அன்பு’
என்றே வாசகமிடுகிறார். “தஹுணஸாரதா தஹுதஹீவபெஹு:
புராஜிவஹு” என்ற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.
“விஜ்ஞாநம் பஜிஞம் தநுதெ” என்ற உபநிஷத்வாக்யத்தில், அறி
வுக்கு ஆசர்யமான ஆத்மாவை விஜ்ஞாந சப்தத்தையிட்டே
சொல்லியிருப்பதும் நினைக்கத்தக்கது.

பண்பாழித்தோள்—பண்பு ஆழி என்றும், பண் பாழி
என்றும் பிரிக்கலாம். பண்பு என்று அழகுக்குப் பெயர்; அழகுக்
குக் கடல்போன்ற தோள் என்றும், பண்—அழகையும், பாழி—
வலிமையையுமுடைய, தோள் என்றும் உரைக்க

முன்புழிகாணானை—ஊழி என்று காலத்துக்குப்பெயர்; முன்
புள்ள காலத்தைக் காணாதவனென்றால் என்ன தாற்பரியம்?....

மஹாபரத்யான ஒரு சேதநன் வந்து தன்னை ஆச்ரயித்தால், நேற்றுவரையில் அவன் எப்படியிருந்தான், என்னென்ன பாபங்கள் பண்ணினான் என்று முற்கால நிலைமைகளைச் சிறிதும் ஆராயாதவன் எம்பெருமான்—என்று தாற்பரியம். (எஉ)

புகழ்வாய் பழிப்பாய்நீ பூந்துழா யானே *

இகழ்வாய் கருதுவாய் நீ நெஞ்சே *—திகழ்நீர்க்

கடவு மலையு மிருவிசும்புங் காற்றும் *

உடலு முயிரு மேற்றான்.

(எங.)

நெஞ்சே	{ (நல்லது கெட்டது களை ஆராயக் கூடிய) மனமே!,	கருதுவாய்	{ ஆதரித்தாலும் ஆதரி; (நீ உனக்கு இஷ்ட மானபடி செய்);
நீ	நீ	திகழ் நீர் கடலும்	{ விளங்குகின்ற ஜல பூர்த்தியையுடைய ஸமுத்திரமும்
பூந்துழா யானே	{ அழகிய திருத்துழாய் மாலையணிந்த பெருமானே	மலையும்	பர்வதங்களும்
புகழ்வாய்	{ ஸ்தோத்தரம் பண்ணி னாலும் பண்ணு; (அன்றியே)	இரு விசும்பும் காற்றும்	பரம்பிய ஆகாசமும் வாயுவும்
பழிப்பாய்	{ நிந்திப்பதானாலும் நிந்தி; (அன்றியே)	உடலும்	{ (தேவாதி) சரீரங்களும்
இகழ்வாய்	{ அநாதரித்தாலும் அநாதரி; (அன்றியே)	உயிரும்	{ (அந்தந்த சரீரங்களினி லுள்ள) பிராணிக ளும்(ஆகிய இவற் றையெல்லாம்)
		ஏற்றான்	{ தரித்துக்கொண் டிருப்பவன் அவ் வெம்பெருமானே காண்.

* * *—[புகழ்வாய்ப்பழிப்பாய்.] 1. “சஞ்சலம் ஹிமந : க்ருஷ்ண!” என்றும் 2. “நின்றவா நில்லாநெஞ்சு” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே நெஞ்சின் நிலைமை மாறிமாறிக்கொண்டே யிருக்குமென்பதை நினைத்த ஆழ்வார், ‘நெஞ்சே! நீ எப்போதும்

நீ. “என்னெஞ்சே” என்ற பாடமுமுண்டு, வெண்டனை பிறழாது.

1. பகவத்கீதை.

2. பெரியதிருமொழி 1—1—4.

ஒரே நிலையிருந்து எம்பெருமானைப் புகழ்வதும் ஆதரிப்பதுமாயிருந்தாலும் சரி; நிலைமாறி சிசுபாலாதிகளைப்போலே அவனைப் பழிப்பதும் அநாதரிப்பதுமாயிருந்தாலும் சரி; நீ எது செய்தாலும் அவனுடைய பெருமேன்மைக்குக் குறைவு நிறைவுகள் வராதுகாண்' என்று தம்முடைய உறுதியைத் தெரிவிக்கிறார். பின்னடிகளில், எம்பெருமான் கார்ய காரணரூபங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருப்பவன் என்று அவனுடைய ஸர்வதாரகத்வத்தைச் சொன்னதானது நம்முடைய புகழ்வு மிகழ்வுமெல்லாம் அவனுக்கு அப்ரயோஜகம் என்கைக் காகவென்க. ஏற்றான்—எல்லாம் தானென்கிற சொல்லுக்குள்ளே அடங்கும்படி எல்லாவற்றையும் தனக்கு விசேஷணமாகக் கொண்டுள்ளான் என்றுரைப்பதுமுண்டு.

இரண்டாமடியில் “ கருதுவாய் என் நெஞ்சே!” என்றும் பாடமோதுவர்; தளைபிறழாது. (எங்)

ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தா னெயிலேரித்தான் மார்விடந்தான் *
 நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான் *—கூற்றோருபால்
 மங்கையான் பூமகளான் வார்சடையான் * நீண்முடியான்
 கங்கையான் நீள்கழலான் காப்பு. (எசு)

ஏற்றான்	{ ரிஷபத்தை வாஹந மாகவுடையவனும்	கங்கையான்	{ (அச்சடைமுடியில்) கங்கையைத்தாங் கிக்கொண்டிருப் பவனுமான ருத்ரன்,
எயில் எரித்தான்	{ த்ரிபுரஸம்ஹாரம் பண்ணினவனும்	புள் ஊர்ந்தான்	{ கருடனை வாஹந மாகவுடையவனும்
நீற்றான்	{ சாம்பலைப் பூசிக்கொண் டிருப்பவனும்	மார்வு இடந்தான்	{ இரணியனது மார்வைப் பிளந்தொழித்த வனும்
கூறு ஒருபால் மங்கையான்	{ தனது உடம்பின் ஒருபக்கத்திலே பார்வதியைத் தரித்துக்கொண் டிருப்பவனும்	நிழல் மணி வண்ணத் தான்	{ நீலரத்நம்போலே குளிரந்த வடிவை யுடையவனும்
வார் சடையான்	{ நீண்ட ஜடையைத் தரித்துள்ளவனும்		

பூ மகளான்	{ பெரிய பிராட்டி யைத் திவ்ய மஹிஷியாக வுடையவனும்	நீன் கழலான்	{ நீண்ட திருவடிகளை யுடையவனுமான ஸர்வேச்வர னுடைய
நீன் முடியான்	{ நீண்ட கிரீடத்தை அணிந்துள்ள வனும்	காப்பு	{ ரக்ஷணத்தில் அடங்கினவன்.

* * * —[ஏற்றுன்புள்ளுந்நான்.] எல்லாப் பதார்த்தங்களை யும் தரிப்பவன் ஸ்ரீமந்நாராயண னென்றார் கீழ்ப்பாட்டில்: ருத்ரனை அப்படிப்பட்டவனாகச் சிலர் சொல்லுகின்றார்களே ! அஃது என்ன ? என்று கேள்விபிறக்க, ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய பரத்வத்தையும் சிவனுடைய அபரத்வத்தையுள் சொல்லி, சிவனும் எம்பெருமானுடைய ஆளுகையிலே அடங்கினவனே யென்கிறார்.

ஏற்றுவையும் எயிலெரித்தானையும் நீற்றுவையும் கூற்றெருபால் மங்கையானையும் வார்சடையானையும் கங்கையானையு மிருக்கிற ருத்ரன்—புள்ளுந்நானையும் மார்விடந்தானையும் நிழல்மணி வண்ணத் தானையும் பூமகளானையும் நீன்முடியானையும் நீன்கழலானையு மிருக்கிற எம்பெருமானுடைய, காப்பு என்று அந்வயிப்பது. காப்பு—ரக்ஷயவர்க்கத்திற் சேர்ந்தவன் என்றபடி.

சிவனுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, பிறகு எம் பெருமானுடைய விசேஷணங்களை வரிசையாக இட்டு, இன்னான் இன்னானுடைய காப்பு—என்று அடைவுபடச் சொல்லலாமா யிருக்க, அப்படிச் சொல்லாமல் விஷ்ணு ருத்ரர்களை மாறிமாறித் தொடுத்திருப்பது இருவர்க் தமுள்ள வாசி உடனுக்குடனே தெரிய வேணுமென்பதற்காக. தமோகுணமே வடிவெடுத்ததாயும் மூடர்களுக்கு உவமையாக எடுக்கக்கூடியதாயு முள்ள ரிஷபத்தை வாஹரமாக வுடையவன் அவன் ; வேதஸ்வரூபியான பெரிய திருவடியை வாஹரமாகவுடையவன் இவன் ; தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களின் குடியிருப்பான திரிபுரத்தைச் சுட்டெரித்தவன் அவன் ; ஆச்ரிதனைப் ப்ரஹ்மாதனுக்கு விரோதியான இரணியனது மார்வைப் பிளந்தொழித்தவனாவன் ; தான் ப்ராயச்சித்தியென்று தோற்றும்படி நீறுபூசின ஸர்வாங்கத்தையு முடையவன் அவன் ; ச்ரமஹரமான நீலரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவை யுடையவன்

இவன். தன்உடலின் பாதிபாகத்தை ஸ்திரீரூபமாக ஆக்கிக்கொண்டவன் அவன் ; உலகுக்கெல்லாம் ஈசுவரியான கமலச்செவ்வியை திவ்ய மஹிஷியாகவுடையவன் இவன் ; தன்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் வண்ணம் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுவது எல்லார்க்குந் தெரியும்படி சடை புனைந்தவன் அவன் ; ஸர்வேசவரத்வ ஸூசகமான திருவரிஷேசத்தை யுடையவன் இவன் ; தான் பரிசுத்த னாவதற்குக் கங்கையைத் தரிப்பவன் அவன் ; அந்த கங்கைக்கு உத்பத்தி ஸ்தாநமான திருவடிபை யுடையவன் இவன்—என்று சொல்லுமழகு காண்மின்.

எயிலெரித்த வரலாறு கீழ் இருபத்தெட்டாம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது காண்க. எயில்—மதிள் ; த்ரிபுரத்துக்கு இலக்கணை. (எச)

காப்புன்னை யுன்னக் கழியு மருவினைகள் *

ஆப்புன்னை யுன்ன வலிழ்ந்தோழியும்*—மூப்புன்னைச்

சிந்திப்பார்க் கில்லை திருமாலே * நின்னடியை

வந்திப்பார் காண்பர் வழி.

(எரு)

திரு மாலே லக்ஷ்மீநாதனை !,
உன்னை { (பாமபுருஷனான) உன்னை
உன்ன { ரக்ஷகனாக அநுஸந்திக்கு மளவில்
காப்பு பிரதிபந்தகங்கள்
கழியும் விட்டு நீங்கும் ;
உன்னை { உன்னை நினைக்கு உன்ன { மளவில்,
அரு { போக்கமுடியாத வினைகள் { கருமங்களின் ஆப்பு { பந்தமும்

அவிழ்ந்து ஒழியும் } அவிழ்ந்துபோம் ;
உன்னை { உன்னை த்யானிப்ப சிந்திப்பார்க்கு { வர்களுக்கு
மூப்பு இல்லை { கிழத்தனம் முதலிய ஷட்பாவ விகாரங்களும் இல்லையாம் ;
நின் அடியை { உன் திருவடிகளை வந்திப்பார் { ஆச்ரயிக்கு மவர்கள்
வழி { அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை
காண்பர் { கண்டு அநுபவிக்கப் பெறுவர்கள்.

* * *—[காப்புன்னையுன்ன.] திருமாலே ! ஸர்வரக்ஷகனான வுன்னை அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு எல்லாப்பிரதிபந்தகங்களும் நீங்கி

முதலடியிலு, காப்பு என்பதற்குப் 'பிரதிபந்தகம்' என்று பொருள் கூறப்பட்டது; காவல் என்பதற்குத் 'தடை' என்று பொருளாதலால். அன்றியே, பாபஸாக்ஷியாக எம்பெருமானால் நியமிக்கப்பட்டுள்ள பதினாஸ்வர் என்று கொள்ளவுமாம். அவராவார்—
ஸூர்யன் சந்திரன் வாயு அக்ஷி த்யுலோகம் பூமி ஜலம் ஹ்ருதயம் யமன் அஹஸ் ராத்ரி இரண்டு ஸந்த்யைகள் தர்மதேவதை என்ற இவராவர். “சூஷித்யு ஷடாவநிஹொநவஸு ஷுளஹ-ஹிபிராவொ ஷுஷ்யம் யஜஸு சுஹஸு ராக்ஷஸு உஹஸு ஸன்யெயு யஜ்-ஸு ஜாநாதி நரஸுஷ்ருதம் = ஆதித்ய சந்த்ராவநிலோநலச்ச த்யௌ ரப் பூமிராபோ ஹ்ருதயம் யமச்ச-அஹச்ச ராத்ரிச்ச உபேச ஸந்த்யே தர்மச்ச ஜாநாதி நரஸ்ய வ்ருத்தம்.” என்ற மஹாபாரதச் ஸ்லோகமும் காண்க. உன்னை யநுஸந்திப்பவர்கள் செய்யுங்கருமங்களை எம்பெருமானு லேற்படுத்தப்பட்டுள்ள கர்மஸாக்ஷிகளும் ஆராயக்கடவரல்லர் என்றவாறு

ஆப்பு—யாப்பு; கட்டு: கருமபந்தம். மூப்பு என்று கிழத் தனத்தை மாத்திரம் சொன்னது ஷட்பாவ விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். அவையாவன—உளதாகை பிறக்கை மாறுகை வளர்கை மூப்பு [குறைகை] அழிகை என்பன. இவை வடமொழியில் “சுவூரி, ஜாயதெ, வாரிணஜிதெ, விவய-தெ, சுவகூப்யதெ, விநஸூதி” என்று வ்யவஹரிக்கப்படும். இவை சரீரமெடுத்த ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் வருமவை.

வழி காண்பர்—நரகத்தைப்போலே பொல்லாததான வழி
யைக்காணுதலின்றியே நித்ய விபூதிக்குப் போம்வழியைக் காண்ப
ரென்றவாறு. (எடு)

வழிநின்று நின்னைத் தொழுவார் * வழுவா
மொழிநின்ற ஸூர்த்தியரே யாவார்*—பழுதோன்றும்
வாராத வண்ணமே விண்கொடுக்கும் *மண்ணளந்த
சீரான் திருவேங் கடம்.

(௭௬)

வழி நின்று	{ பக்திமார்க்கத்திலே நிலைத்து நின்று	மண் அளந்த சீரான திரு வேங்கடம்	{ உலகளந்த மஹாநு பாவன் எழுந் தருளியிருக்கிற திருமலையே
நின்னை தொழுவார்	{ உன்னை ஆசிரயிக்கு மவர்கள்		
வழுவா மொழி நின்ற மூர்த்தியரே ஆவர்	{ உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிற ஸ்வரூப ஆவிர்ப் பாவத்தை உடையவராகவே ஆவர்கள் ;	பழுது ஒன்றும் வாராத வண்ணமே	{ ஒரு குறைபு மில்லாதபடி
(இதைப்பற்றிச் சொல்லவேணுமோ?)		விண் கொடுக்கும்	{ (ஆச்சரிதர்களுக்கு) மோகமுளிக்கக் காண்கிறோ மன்றோ.

* * *—[வழிநின்று.] எம்பெருமானோடு ஸம்பந்தமுடைய திருமலை தானே தன்னைப்பற்றினார்க்கு நற்கதியைத்தரும் வல்லமையுடையதாயிருக்கையில், எம்பெருமானைத் தொழும்வர்கள் நற்கதி பெறுவாரென்று நாம் பெரிதாக எடுத்துச் சொல்ல வேணுமோ? என்கிறார். கைமுதிக றியாயம் தோற்றப் பேசின பாசரம் இது. மண்ணளந்த சீரானுடைய திருவேங்கடமே பழுதொன்றும் வாராதவண்ணமே விண்கொடுக்குமதாயிருக்க, நின்னை வழிநின்று தொழும்வர்கள் வழுவாமொழிநின்ற மூர்த்தியராவரென்பது விசேஷித்துச் சொல்லவேண்டிய விஷயமோ என்றவாறு.

வழுவாமொழியாவது வேதம்; அதில் சொல்லப்பட்ட மூர்த்தியாவது ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம்; “வரஹோஜாதிரூபஸஹ்வுஜெ ந ரூபெணாலிநிஷ்டுஜெ” [பரஞ்சோதியான பரமபுருஷனைக்கிட்டி ஸ்வஸ்வரூப ஆவிர்ப்பாவத்தை (ஜ்ஞாநாநந்த விகாஸத்தை) ப்பெறுகிறான்] என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டது காண்க இதனையே திருமங்கையாழ்வார் 1. “தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத், தம்மையே யொக்க அருள்செய்வர்” என்ற பாசரத்தினால் பேசினார்.

எம்பார் இப்பாசரத்தை நாடோறும் சிற்றஞ் சிறுகாலையில் அநுஸந்திப்பது வழக்கமாகம். “எம்பார் விடிவோறே அநுஸந்

திக்கும் பாட்டு” என்பது பெரிய வாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான
வருளிச்செயல். (எசு)

வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெஃகாவும் * அஃகாத
பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும்*—நான்கிடத்தும்
நின்றூ னிருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே *
என்றால் கேமோ மிடர். (எள)

வேங்கடமும்	திருமலையும்	நின்றூன் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தான் என்றால்	{ (எம்பெருமான்) நிற்பதும் வீற்றிருப்பதும் பள்ளிகொண் டிருப்பதும் நடப்பதுமாயிருக் கிறானென்று அநுஸந்தித்தால்
விண்ணகரும்	வைகுந்தமானகரும்		
வெஃகாவும்	திருவெஃகாவும்		
அஃகாத பூ கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகரும்	{ பூ மாறாத நீர் நிலைகளையுடைய சிறந்த திருக்கோவலு ரென்கிற திவ்யதேசமும்		
	(ஆகிய)	இடர்	துக்கங்களெல்லாம்
நான்கு இடத்தும்	{ நான்கு திருப் பதிகளிலும்	கெடும் ஆம்	{ விட்டோடிப் போய்விடும்.
	(வரிசைக்கிரமமாக)		

* * *—[வேங்கடமும்.] எம்பெருமான் ஒவ்வொரு திவ்ய
தேசத்திலும் எழுந்தருளியிருக்கிறபடிகளை நாம் அநுஸந்தித்தால்
நமது இடரெல்லாம் நீங்கிவிடுமென்கிறார். அவன் திருப்பதிகளில்
நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் நடப்பதுமானபடிகளை நாம்
சொல்ல, நாம் நின்றுமிருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் செய்த பாபங்
களெல்லாம் தன்னடையே போகுமென்றபடி. நூற்றெட்டுத்
திருப்பதிகளுள் பரமபதமும் ஒன்றாதலால் இங்கு ‘விண்ணகரும்’
என்று அத்திருநாடு கூறப்பட்டது. உப்பிலியப்பன் ஸநிதி
பென்கிற திருவிண்ணகரைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டால் அங்கு
வீற்றிருந்த திருக்கோலமில்லையாதலால் மிடிபடும். கச்சிமாநகரி
லுள்ள பரமேச்சுர விண்ணகரைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளினும்
குறையில்லை. உலகளந்த திருக்கோலமாக ஸைவை ஸாதிக்கு
மிடத்தை நடந்தகோலத்திருப்பதியாக அநுஸந்திப்பதுண்டாத
லால் ‘பூங்கோவல் நடந்தான்’ என்றார். ... * (எள)

இடரார் படுவா ரெழுநேஞ்சே * வேழம்
தொடர்வான் கொடுமுதலை சூழ்ந்த * —படமுடைய
பைந்நாகப் பள்ளியான் பாதமே கைதொழுதும் *
கொய்ந்நாகப் பூம்போது கொண்டு. (எஅ)

நெஞ்சே	மனமே !		
வேழம்	{ கஜேந்திராழ்வானை (விழுங்குவதாகத்) தொடர்ந்துவந்த	பாதம்	திருவடிகளை
வான்	பெரிய	கொய் நாகம்	{ கொய்யப்பட்ட புன்னையின் அழகிய மலர் களைக்கொண்டு
கொடு	{ (நெஞ்சில் இரக்க மின்றியே) கொடுமைபூண்ட	பூ போது	
முதலை	முதலையை	கொண்டு	
சூழ்ந்த	{ (தப்பிப்போகாதபடி) எண்ணிக் கொன்றவனும்த	கைதொழுதும்	தொழுவுவோம் ;
படம் உடைய	{ படத்தையும் பசுமைநிறத்தையு முடைய திரு வனந்தாழ்வானைத் திருப்பள்ளி மெத்தையாக வுடையனுமான எம்பெருமானது	எழு	எழுந்திரு ; (அவனுக்கு இவ்வாறு அடிமை செய்யாமல்)
பை நாகம்		இடர்	துக்கத்தை
பள்ளியான்		படுவார் ஆர்	{ அதுபவிக்க யாரால் முடியும் ? (என் னல் முடியாது.)

* * *—[இடரார்படுவார்.] எம்பெருமான் நமக்காகச்செய்த
செயல்களை நாம் அதுஸந்திப்போமாகில் அவனது திருவடிகளில்
அடிமைசெய்தே நிற்கவேண்டியதாகுமென்றி ஒரு நொடிப்
பொழுதும் வெறுமனிடுக்க முடியாது ; நாம் அப்பெருமானை
ஆச்ரயிக்கவே துக்கங்களெல்லாம் தொலைந்துபோம் ; துக்கப்படு
கைக்கு ஆளில்லை ; ஒருகால் நமக்கு துக்கம் வந்தாலும் அது
கஜேந்திராழ்வானைத் தொடர்ந்த முதலை பட்டது படம் என்றா
ராயிற்று.

இரண்டாமடியில், சூழ்ந்த என்ற பெயரெச்சம் பள்ளியா
னென்பதைக்கொண்டு முடியும். முதலையை முடித்து கஜேந்திர
னைக்காத்த கதை ப்ரஸித்தம்.

சீற்றடியில், நாகம்-‘புந்நாகம்’ என்ற வடசொற்சிறைவு. (எஅ)

கோண்டானை யல்லால் கொடுத்தாரை யார்பழிப்பார் *
மண்டா வெனவிரந்து மாவலியை *—ஒண்டாரை
நீரங்கை தோய நிமிர்ந்திலையே * நீள்விசம்பி
லாரங்கை தோய வடுத்து.

(எக)

மண் தா என { ‘மூவடி’ நிலத்தை
மாவலியை { எனக்குத் தா’
இரந்து { என்று மாவலி
யிடத்தில்
யாசித்து

(அவனும் மறுக்கமாட்டாமல்
அப்படியே உனக்குத் தந்தேனென்று
தாரை வார்க்க)

ஒண் தாரைநீர் { அழகிய அந்த
நீர்த்தாரை
அம் கை { (தனது) அழகிய
தோய { திருக்கையிலே
வந்து விழுந்ததும்

நீள் { பரம்பின மேலுலகத்
விசம்பிலார் { தில் வாழ்கின்ற
பாஹ்மாதிக
ளுடைய

அம் கை அழகிய கைகள்

தோய { ஸ்பர்சித்துத்
திருவடி
விளக்கும்படி

அடுத்து
கிமிர்ந்
திலையே } கடுக ஓங்கி வளர
வில்லையோ?

(இப்படி தன்னதான வஸ்துவைக்
கொள்வதற்கும் தன்னை அழிய
மாறிவந்து)

கோண்டானை { தன்னதாக்கிக்
கொண்ட எம்
பெருமானை

அல்லால் { பழிக்கிறார்களே
யன்றி

கொடுத்தாரை
யார்
பழிப்பார் } (தன்னதல்லாத
தைத் தன்னதாக
அபிமானித்துக்)
கொடுத்த அந்த
மாவலியைப்
பழிப்பவர்கள்
யாருமில்லையே!
(இஃது என்ன
அநியாயம்!.)

* * *—[கோண்டானையல்லால்.] எம்பெருமான் ஆச்ரித
ரகூணத்திற்காகத் தன் ஸ்வரூபத்தை மாறாடிக்கொண்டும் காரியம்
செய்பவன் என்பதை முதலிக்கவேண்டி, மஹாபலியினிடத்தில்
வாமநாயுச்சென்று மூவடிமண் வேண்டிப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரம
னாகத் தன் விபூதியை அப்பெருமான் மீட்டுக்கொண்டதை உதா
ஹரணமாகக்காட்டி, இப்படி ஆச்ரிதர் பொருட்டாக அப்பரமன்
அரும்பாடுபட்டும் அதனை யறியவல்லார் ஸம்ஸாரத்தில் ஒருவரு
மில்லாததுபற்றிக் கவலைப்படுகிறா ரிப்பாட்டால்.

மாவலியானவன் தன்னதல்லாததைத் தன்னதென்று அபி
மாநித்துக்கொண்டு செருக்குற்றிருந்ததற்காக இராவணனைப்

போலவே அவனையுங் கொல்லவேண்டியிருந்தும் அவனிடத்தில் ஓளதார்யமென்ற ஒரு சிறந்தகுண மிருந்ததனால் தன்னதான விபூதியை அவனதுபோலவே பாவித்துச் சென்று யாசித்து நீரேற்று வாங்கிக்கொண்ட மஹாகுணம்பொருந்தியவன் எம்பெருமான் ; இப்படிப்பட்ட மஹாகுணத்தில் யாராவது ஈடுபடுவாருண்டோ ? வஞ்சகனென்றும், ஸர்வஸ்வாபஹாரியென்றும், தனக்கு தானஞ்செய்தவனைப் பாதாளத்திலே தள்ளிவைவென்றும் சில பழிச்சொற்களைச்சொல்லி அப்பெருமானை உலக மடங்கலும் பழிக்கின்றதேயன்றி, தன்னதல்லாததைத் தான் தந்ததாக நினைக்கிற மாவலியை பகவத்விபூதியைக் கொள்ளுகொண்டவனென்றும் அஹங்காரியென்றும் ஆஸூர ப்ரகிருதியென்றும் அவனுடைய குற்றங்களையிட்டுச் சொல்லுவார் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் யாருமில்லையே !; குற்றத்தைக் குணமாக்கியும், குணத்தைக் குற்றமாக்கியுஞ் சொல்லும்படியன்றோ ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்வபாவ மிருப்பதென்பது ‘கொண்டானையல்லால் கோடேத்தாரை யார்பழிப்பார் ?’ என்பதன் கருத்து.

தோய—செயவெனெச்சம் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளது. நீர்கைதோய நீள்விகம்பிலார் அங்கை தோய அடுத்து நிமிர்ந்திலையே—மாவலி தாரைவார்த்த உதகமும் ப்ரஹ்மாதிகள் திருவடி விளக்கின உதகமும் ஏகோதகமென்னலாம்படி அத்தனை விரைவாக நீ வளரவில்லையோ ? என்றபடி.

“நீள்விசம்பிலார் அங்கை தோய” என்பதற்கு—விசம்பிலுள்ள தேவர்கள் (உனது) திருத்தோளிலே வந்து அணையும்படியாக என்றும், “நீள்விசம்பில் ஆரம் கைதோய” என்றெடுத்து, பரந்த விசம்பிலே (உனது திருமார்பிலணிந்திருந்த) முத்தாஹாரமும் திருக்கையும் பொருந்தும்படி (ஒங்கி) என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (எசு)

அடுத்த கடம்பகைஞற் காற்றேனென் றோடி *

படுத்த பெரும்பாழி சூழ்ந்த—விடத்தரவை *

வல்லாளன் கைக்கோடுத்த மாமேனி மாயவனுக்கு *

அல்லாது மாவரோ ஆள்.

(அய)

அடுத்த கடு பகைஞற்கு	{ 'நெருங்கிய கொடிய சத்துருவான கருடனுக்கு	சூழ்ந்த	சுற்றிக்கொண்ட
ஆற்றேன் என்று	{ (நேரேரின்று பிழைத்திருக்கத் தக்க) வல்லமை யுடைய னல்வேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு	விடத்து அரவை	{ விஷத்தையுடைய ஸுமுகனென் கிற ஸர்ப்பத்தை
ஒடி	{ விரைந்து ஒடிப்போய், (எம்பெருமான பள்ளிகொள்ளு மாறு) விரித்த பெருமைபெற்ற படுக்கையாகிய சேஷனை	வல்லாளன் கை கொடுத்த	{ வலிமையுடைய கருடனது கையிலே (அடைக்கலப் பொருளாகத்) தந்து ரக்ஷித்த
படுத்த பெரு பாழி	{ விரைந்து ஒடிப்போய், (எம்பெருமான பள்ளிகொள்ளு மாறு) விரித்த பெருமைபெற்ற படுக்கையாகிய சேஷனை	மா மேனி மாயவனுக்கு அல்லாதும்	{ சிறந்த திருமேனி யையுடைய எம்பெருமா னுக்குத்தவிர (மற்ற) தேவதாந்தரங்கட்கு)
		ஆள் ஆவரோ	அடிமையாவர்களோ.

* * *—[அடுத்த கடும்பகைஞற்கு.] தேவேந்திரனுக்குப் பரம ஆப்தனும் ஸாரதியுமான மாதலி யென்பவன் தனது புத்திரியான குணகேசி யென்னுங் கண்ணிகைக்குத் தகுந்த வரனைத்தேட நாரத மஹர்ஷியோடு புறப்பட்டுப் பல வுலகங்களிலுஞ் சென்று கடைசி யாகப் பாதாள லோகத்தில் 'போகவதி' என்னுஞ்சிறந்த நகரத்தை யடைந்து, (ஐராவத குலத்திற் பிறந்தவனும் ஆர்யகனது பௌத் திரனும் வாமனது தெளஹித்ரனும் சிகுரனது புத்திரனுமான) ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனைக்கண்டு அவனது அழகு குணம் முதலியவற்றி லீடுபட்டு அவனுக்குத் தன் மகனைக் கொடுக்க வுத் தேசித்து அவனது பிதாமஹனை ஆர்யகனைக் கண்டு தன் உத்தே சத்தைத் தெரிவிக்க, ஆர்யகன் ஆநந்தத்தையும் ஸங்கடத்தையும் ஏககாலத்தில் கொண்டவனாகி 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பக்ஷித்து இவனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பக்ஷிப்பேனென்று சொல்லி யிருக்கிறானதலால் இவனுக்கு இப்போது ஸிவாஹம் நடத்துவது உசிதமன்று' என்று தெரிவித்தான். அதற்கு மாதலி, 'இவன் என்னோடுவந்து தேவேந்திரனைக் காண்டீம்; இவனுக்கு ஆயுளைத்தந்து கருடனால் கேடுவராமல் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி அச்சமுகனை உடனழைத்துக் கொண்டு சென்று உபேந்

திர மூர்த்தியோடிருந்த தேவேந்திரனைக் கண்டு நாரதர் மூலமாகச் செய்தியைத் தெரிவிக்க, அதுகேட்ட உபேந்திரனான ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு 'இவனுக்கு அம்ருதத்தைத் தரலாம்; அதனால் இஷ்டவிரிதி உண்டாகும்' என்று சொல்ல, இந்திரன் கருடனுடைய பராக்ரமத்தை நினைந்து சிறிது அச்சத்துடனே அம்ருத முண்பியாமல் அந்த ஸுமுகனுக்கு நீண்ட ஆயுளை மாத் திரம் வரமாக அளிக்க, உடனே மாதவி அச்சமுகனுக்குத் தன்மகளை மணஞ் செய்வித்தான்: இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் இந்திரனோடு மாறுபட்டு, தன் இரையைத் தடுத்ததற்காக நிஷ்டேரமாகப் பேசுகையில், சுமுகன் பாம்பு வடிவமாய்த் திருமாலையடைந்து, அப்பெருமான் பள்ளி கொள்ளுதற்கு ஏற்றவாறு அமைப்பவனான ஆதிசேஷனாகிய கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சரணம் புக, பின்பு கருடன் திருமலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களுள்ளும் பலசாலியான வும்மைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகுமுனையால் சுமக்கின்ற என்னைவிட வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசியும்' என்று கருவங்கொண்டுபேச, கரோமான அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட எம்பெருமான் கருடனைநோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனான நீ தன்னை மஹாபலசாலியாக எண்ணி என்முன்னே ஆத்மஸ்துதி செய்துகொண்டது போதும்; மூன்று லோகமும் எனது உடம்பை வஹிக்க முடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னையும் வஹித்துக்கொண்டு உன்னையும்ல்லவோ வஹிக்கிறேன்; எனது இந்த வலக்கை யொன்றை மாத் திரமாவது நீ தாங்குவையா?' என்று சொல்லித் தமது வலக்கையைக் கருடனது தோளில் வைத்தமாத் திரத்தில் அவன் அந்தத் திருக்கையின் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலியுழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து, பின்பு அரிதில் தெளிந்து எம்பெருமானை வணங்கி ஸ்துதித்து அபராதக்ஷாமணஞ் செய்துகொள்ள, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதாநஞ் சொல்லித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனென்ற நாகத்தை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அது முதலாக ஸுமுகனோடு கருடன் ஸ்நேஹங்கொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும்

அச்சமின்றி ‘கருடா ! ஸுகமா ?’ என்று குசலப்ரசநம் பண்ணு
வானாயினன்—என்ற உபாக்கியானத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி இப்
பாசரமருளிச் செய்யப்பட்ட தென்க. (அ0)

ஆளமர் வென்றி யகௌத்து ளந்நான்று *
வாளமர் வேண்டி வரைநட்டு *—நீளரவைச்
சுற்றிக் கடைந்தான் பெயரன்றே * தோன்னரகைப்
பற்றிக் கடத்தும் படை. (அக)

ஆள் அமர்	{ யுத்தவீரர்கள் நெருங்கியிருக்கப் பெற்றதும்	நீள் அரவை சுற்றி	{ உடல்நீண்ட வாஸுகி நாகத் தைக் கடைகயி ருகச்சுற்றி
வென்றி	{ ஐயத்தையுடையது மான	கடைந்தான்	{ (அமுதமுண்டாகும் படி) திருப்பாற் கடலைக்கடைந்தவ னுடைய
அடு களத்துள்	{ (எதிர்த்தவரைக்) கொல்லுகின்ற யுத்தகளத்திலே	பெயர்	{ திருநாமம் (எப்படிப் பட்டதென்றால்)
அஞ்ஞான்று	{ (அசுரர்களை தேவர் கள் மேல்விழுந்து நலிந்த) அக்காலத் திலே	பற்றி	{ (ஸம்ஸாரிகளை) வாரிப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டுபோய்
வாள் அமர் வேண்டி	{ (அழகூலரான தேவர்கட்கு வெற்றி யுண்டாகும்படி) மதிப்புடைய யுத்தத்தைவிரும்பி (அதற்கு ஏற்ப)	தொல்நரகை	{ பழமையாயிருக்கிற (ஸம்ஸாரமென் னும் நாகத்தை)
வரை நட்டு	{ (தண்ணீரில் அமிழ்க் கூடிய, மந்திர) பர்வதத்தை மத்தாகநாட்டி	கடத்தும் படை	{ தாண்டிவிக்கின்ற ஸாதனம்.

* * *—[ஆளமர்வென்றி.] ப்ரயோஜநாந்தர பரர்கட்குங்
கூடத் தன் திருமேனிநோவக் கடல்கடைந்து அமுதத்தை யெடுத்
துக்கொடுத்து அத்தேவர்கட்கு அஸுரஜாதியால் யாதொரு தீங்
கும் நேரிடாதபடி ரகூகித்தருளு மெம்பெருமானுடைய திருநாமமே
ஸம்ஸாரிகளான நமக்கெல்லார்க்கும் உத்தாரகம் என்கிறார். கடல்

கடையுங்காலம் தேவாஸுரர்கள் பரஸ்பரம் பெரிய பேர்புரியுங் காலமா யிருந்ததனால் “ஆளமர் வேன்றியகேளத்துள்” எனப்பட்டது; “ஆராத போரி லசுரர்களுந் கானுமாய்க், காரார் வரைநட்டு நாகங்கயிருகப், பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான்” என்று சிறிய திருமடலிலுமருளிச் செய்யப்பட்டுளது

நரகு என்றது ஸம்ஸாரத்தை. (அக)

படையாரும் வாள்கண்ணார் பாரசிநாள் * பைப்பும்
தோடையலோ டேந்திய தூபம் *—இடையிடையின்
மீன்மாய மாகுணும் வேங்கடமே * மேலோருநாள்
மான்மாய வெய்தான் வரை. (அஉ)

மேல் ஒரு நாள்	{ முன்னொருகாலத் திலே [ஸ்ரீராமாவ தாரத்தில்]	பை பூ தோடைய லோடு	{ பசிய (வாடாத்) மலர்களைக் கொண்டு தொடுத்த மாலை யோடுகூட
மான்	{ மாரீசனுகிற மாயமான்		
மாய	இறந்துவிடும்படி	ஏந்திய	{ (கிருவேங்கட முடையானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கும் படி) ஏந்தியுள்ள
எய்தான்	{ அம்பு தொடுத்து விட்ட இராம பிரான் (நித்ய வாஸஞ்செய் கின்ற)	தூபம்	தூபமானது
வரை	மலையாவது,	இடை இடையில் மீன்	{ (ஆகாசத்தில்) நடுவே நடுவே தோன்று கின்ற நகூத்தரங் கள்
படை ஆரும் வாள் கண்ணார்	{ வேலாயுதம் போன்று ஒளி பொருந்திய கண் கலையுடைய பெண்கள்	மாய	மறையும்படி
பாரசி நாள்	த்வாதசியன்று	மாகுணும்	{ மாசு ஏறும்படி பண்ணிற்றுகிற
		வேங்கடமே	திருமலையேயாகும்.

* * *—[படையாரும்.] பெண் பிறந்தாரும் அநாயாஸமாக ஆச்ரயிக்கும்படி எம்பெருமான் திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடியை அநுஸந்திக்கிறார். திருமலையில் நாள்தோறும் நானாவகையடியவர்கள் வந்து ஆச்ரயியா நிற்க, ‘படையாரும் வாள் கண்ணார்’ என்று ஸ்தரீகளை மாத்திரமும் ‘பாரசிநாள்’ என்று த்வாதசீ தினத்தை மாத்திரமும் விசேஷித்து எடுத்துச் சொன்ன

தன் கருத்து யாதெனில் ; அறிவொன்று மில்லாத பெண்களுங் கூட வந்து பணியுமாறு ஸர்வ ஸமாச்சரயணீயனாக இருக்குமிருப்பு விளங்குதற்காகப் 'படையாரும் வாள் கண்ணூர்' என்றார் ; சிறந்த சிறுகாலையில் தானே பாரணை செய்யும்படி விடிவதற்கு முன்னே வைஷ்ணவர் யாவரும் தொழுவதற்கு ஏற்ற நாளாதல் பற்றி ஸத்வோத்தரமான த்வாதசினானே யெடுத்தருளிச் செய்தனர்.

‘த்வாதசீ’ என்னும் வடசொல் பாரதியெனச் சிதைந்தது. தூபம்—வடசொல். திருவாராதந உபகரணமான தூபத்தின் கமழ்ச்சியே திருமலையெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்ற தென்பது மூன்றாமடியின் கருத்து. (அஉ)

வரைகுடைதோள் காம்பாக ஆநிரைகாத்து * ஆயர்
நிரைவிடையேழ் சேற்றவா நென்னே*—உரவுடைய
நீராழி யுள்கிடந்து நேரா நிசாசரர்மேல் *
பேராழி கொண்ட பிரான்.

(அங்)

உரவு உடைய { மிடுக்கை
யுடைத்தான

நீர் ஆழியுள் { நீரையுடைய
திருப்பாற்
கடலிலே

கிடந்து திருக்கண்வளர்ந்து,

நேர் ஆ (ன) எதிரியாகவந்த

நிசாசரர் { மதுகைடபர் முதலிய
மேல் { ராகுஸர்களின்
மீது

(அவர்கள் நீருகும்படி)

பேர் ஆழி { பெரிய
சக்ராயுதத்தை

கொண்ட { கையிற்
கொண்டிருக்கிற

பிரான் உபகாரகனே !,

(இப்படி கருதுமிடஞ் செனறு

பொருது கைநிற்கவல்ல திருவாழி

யாழ்வானிருக்கவும் அவனைக்கொண்டு
காரியங்கொள்ளாமல்)

வரை குடை ஆக { (ஒருவராலும் அசைக்
கவும் முடியாத
கோவர்த்தன)
மலையே குடை
யாகவும்

தோள் காம்பு ஆக { தனது திருத்
தோளே (அந்தக்
குடைக்குக்) காம்பாகவும் (ஆக்கி)

ஆ நிரை காத்து { பசுக்களின் கூட்டங்
களைப் பாது
காத்து,

(நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக)

ஆயர் நிரை விடை ஏழ் { இடையர்கள் வைத்
திருந்த திரண்ட¹
ரிஷபங்களேழை
யும்

சேற்ற ஆறு முடித்தவிதம்

என்னே எங்ஙனே ?

* * *—[வரைகுடைதோள்.] எம்பெருமானே¹, ஆச்ரிதர் களை ரக்ஷிப்பதும் ஆச்ரித விரோதிகளை சிக்ஷிப்பதுமாகிய இரண்டு காரியங்கள் உனக்கு உண்டு; ஆச்ரித விரோதிகளை சிக்ஷிப்பது தானே ஆச்ரித ரக்ஷணமாகத் தேறுமாதலால் விரோதிகளைத் தொலைப்ப தென்கிற ஒரு காரியமே போதுமா யிருக்கின்றது; அக்காரியஞ் செய்ய உனக்கு முக்கியமான ஸாதனம் திருவாழி; அத்திருவாழியைக் கொண்டே ஆச்ரித விரோதிகளைப் பொடி படுத்துகின்றாய்; மதுகைடபர் முதலிய துஷ்ட வர்க்கங்களைப் பொடிபடுத்தின அவ்வாயுதம் கையிலேயிருக்கவும், ஆநிரையைக் காக்க மலையையெடுப்பதும் நப்பின்னையைக் காக்க விடையேழுடர்ப் பதும் முதலியனவாக உடம்புநோவக் காரியஞ்செய்தது என்னே? திருவாழியை ஏவினால் இந்திரனது தலை அறுபடுமே; கல்மழை ஓயுமே; ஆயர்களும் ஆநிரைகளும் இனிது வாழ்ந்து போமே; மலையை யெடுத்துப் பரிச்ரமப்பட்டிருக்க வேண்டாவே; இங்ங னமே, நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம் புணர்வதற்கு விரோதியா யிருந்த எருதுகளின் மேலும் திருவாழியைப் பிரயோகித்திருந் தால் உனக்கொரு சிரமமின்றியே காரியம் இனிது நிறைவேறி யிருக்குமே; இப்படி அநாயாஸமாக ஆச்ரிதவிரோதிகளை நிரவிக் கும் முகத்தாலேயே ஆச்ரித ரக்ஷணத்தை மிக எளிதாகச் செய்ய லாமாயிருக்கவும் கீ உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்தது வெறும னேயோ? ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தால் அவர்கள் காரியத்தைச் செய்வதைப் பெறுப்பேறாக நினைப்பதனுள்ளே?—என்று ஆழ் வார் எம்பெருமானது ஆச்ரித பாரதந்திரியத்தினைப்பேசினை ரென்க.

திருவாழியைக்கூட ஏவாமல் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தாலே காரி யஞ் செய்ய வல்லமை எம்பெருமானுக்கிருந்தாலும் ஆச்ரிதர்களுக் காகத் தான் உடம்புநோவக் காரியஞ் செய்தாலன்றித் தனக்கு த்ருப்தி பிறவாதாகையால் தானே கைதொட்டுக் காரியஞ் செய்த ருள்கின்றன னென்பது உணரத்தக்கது. “மழுங்காதவைதுதிய சக்கர நல்லலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறனிப்பான் புள் ளார்ந்து தோன்றினையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருல கில், தொழும்பாயார்க்களித்தாலுன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே!”

(3—1—9) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் பரமரஸமான பொருளையும் இங்கு அதுஸந்திக்க.

மூன்றாமடியில் 'நேரான' என்றிருக்க வேண்டிய பெயரெச்சம் 'நேரா' என்றிருக்கிறது.

ரிசாசரர்—வடசொல்; இரவில் திரிகின்றவர்கள் என்று காரணக்குறி. (அங்)

பிரானுன் பெருமை பிறரா ரறிவார் *

உரா யுலகளந்த நான்கு*—வராகத்

தேயிற்றளவு போதாவா நென்கோலோ * எந்தை

அடிக்களவு போந்த படி.

(அச)

பிரான் உபகாரகனே! (நீ)

உலகு லோகத்தை

உராய் அளந்த { எங்கும்
நான்கு { ஸஞ்சரித்தபடி
அளந்தகாலத்தில்

எந்தை { எனது ஸ்வாமியான
வன்னுடைய

அடிக்கு திருவடிகட்கு

அளவு { அளப்பதற்குப்
போந்த { போந்திருந்த

படி பூமியானது

வராகத்து { வராஹரூபியான
உன்னுடைய

எயிறு திருவெயிற்றின்

அளவு ஏகதேசத்தளவும்

போதா போதாதாக இருந்த

ஆறு விதம்

என் கொல் எங்ஙனையோ?

உன் { உனது பெருமையை
பெருமை { யறிவார்
பிறர் ஆர் { யாருமில்லை.
அறிவார்

* * *—[பிரானுன் பெருமை.] எம்பெருமானே! நீ பெரிய வடிவுகொண்டு உலகளந்தகாலத்து மிக விசாலமான அத்திருவடிக் குப் பர்யாப்தமாயிருந்த பூமியானது வராஹாவதாரகாலத்தில் எயிற்றின் ஏகதேசத்திலும் அடங்காதிருந்ததென்று புராணம் வல்லார்வாய்க் கேள்விப்படுகின்றோம்; இப்படியிருத்தற்கு ஹேதுவான உனது பெருமை ஸர்வஜ்ஞனை உன்னல்தான் அறியமுடியுமோ முடியாதோவென்று ஸந்தேஹிக்கும்படியா யிராகின்றதேயன்றி உன்பெருமை ஒருவராலு மறியக்கூடியதா யில்லையா— என்றாயிற்று. உன்னல் மயர்வற மதிநலமுடையதாய்விடலாகாண்- போல்வார் உன் பெருமையை ஒருகால் கண்டறியக் கூடுமேயல்லாமல் ஸ்வயத்தந்தாலுணர விரும்புவார்க்கு ஒருநாளும் காண முடியாதென்று கூறுதலும் உள்ளுறையுமென்ப.

இரண்டாமடியில், உராய்-உலாய் [உலாவி] என்றபடி: ரகர லகரங்கட்கு அபேதங்கொள்ளும் மரபினால் இவ்வாறு பொருள் கூறுதல் பொருந்தும். சிறிதும் சிரமமின்றி என்று கருத்து இது பட்டருடைய நிர்வாஹம். இனி, 'உரையாய்' என்னும் முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்று 'உராய்' எனத் திரிந்திருப்பதாகக் கொள்ளலாமென்றான் ஒரு தமிழன்: 'சொல்லு' என்று பொருளாம்; அது வேண்டா. உராய்-உரோசிக் கொண்டு; எல்லாரோடும் திண்டிக்கொண்டு என்றுமாம்.

(அச)

படிகண் டறிதியே பாம்பணையினான் * புட்
கோடிகண் டறிதியே கூறாய் *—வடிவில்
பொறியைந்து முள்ளடக்கிப் போதோடு நீரேந்தி *
நெறிநின்ற நெஞ்சமே நீ.

(அரு)

பொறி { பஞ்சேந்திரியங்
ஐந்தும் { களையும்
(வெளியில் மேயவொட்டாதபடி)

வடிவில் உள் { சரீரத்திற்குள்ளே
அடக்கி { அடங்கியிருக்கச்
செய்து

போதோடு { (திருவாராதன
நீர் வந்தி { ஸாமக்ரியான)
புஷ்பங்களையும்
தீர்த்தத்தையும்
தரித்துக்கொண்டு

நெறி { ஆச்ரயிக்கும்
மார்க்கத்திலே

நின்ற நிலைத்து நின்ற

நெஞ்சமே மனமே !,

நீ {
பாம்பு { சேஷசாயியான
அணையினான் { பெருமானுடைய

புள் கொடி { கருடப்பறவை
கண்டு { யாகிற த்வஜத்தை
ஸேவித்து

அறிதியே { அறுபவித்து அறிந்
திருக்கிறாயோ ?
(அன்றி)

படி { அவனது
திருமேனியை

கண்டு { ஸேவித்து
அறிதியே { அறுபவித்து
அறிந்திருக்
கிறாயோ ?

கூறாய் சொல்லு.

* * *—[படிகண்டறிதியே.] கீழ்ப்பாட்டில் “பிரானுன் பெருமை பிறராரறிவார்” என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்யவே, அவரது நெஞ்சானது “பிறராரறிவாரென்று சொல்லுவானேன்? நானறிந்திருக்கிறேனே” யென்று அபிப்பிராயங்காட்ட; நெஞ்சே! நீயும் இந்திரியங்களை வென்று ஆச்ரயணத்திலே இழிந்தாயத்தனையல்லது இன்னமும் அவன் படிகளை ஸாக்ஷாத்தரிக்கப் பெற்று

யில்லையே; அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்திருப்பாயேல், அப்பெருமான் பெரிய திருவடியாகிற த்வஜத்தை யெடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு ஆச்ரித ரக்ஷணர்த்தமாக எழுந்தருளும்படியை ஸேவிக்கப் பெற்றாயோ? அன்றி, அவன் திருவனந்தாழ்வா நனுபவிக்கும்படி தனது திருமேனியைத் தந்தவண்ணமாக யோகசித்திரை செய்தருளும்படியை ஸேவிக்கப்பெற்றாயோ? ஏதேனும் ஸேவிக்கப் பெற்றதுண்டாகில் சொல்லிக்காண் என்கிறார்.

இதனால், எம்பெருமான் கருடாருடனாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலைமையில் ஸேவிக்கப் பெறுதலிலும் சேஷசாயியாய் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலைமையில் ஸேவிக்கப் பெறுதலிலும் தமக்கு ஆசைகரைபுரண்டிருக்கும்படியை வெளியிட்டாராகிறார். (அரு)

நீயும் திருமகளும் நின்றாயால் * குன்றேடுத்துப்

பாயும் பனிமறுத்த பண்பாளா *—வாசல்

கடைகழியா வுள்புகாக் காமர்பூங் கோவல் *

இடைகழியே பற்றி யினி.

(அக)

குன்று	கோவர்த்தனமலையை	கழியா	{ வெளிப்பட்டுப்
எடுத்து	{ வேரோடு பிடுங்கி யெடுத்து	உள் புகா	{ போகாமலும் உள்ளேபுகாமலும்
பாயும் பனி மறுத்த	{ மேலேவந்துசொரி கிற மழையை மேலேவிழாமல் தடுத்த	இடைகழியே	{ நடுக்கட்டான இடை கழியிடத்தையே (பொய்கை பூதம் பேய் என்ற நாங்கள் மூவரும் தங்கியிருந்ததனால்)
பண்பாளா	குணசாலியே !	பற்றி	{ விரும்பிய இடமாகக்கொண்டு
காமர் பூகோவல்	{ விரும்பத்தக்க அழகிய திருக்கோவ லாரில்,	நீயும் திருமகளும்	{ நீயும்பிராட்டியுமாக இனி இப்போது
வாசல் கடை	{ திருவாசலுக்கு வெளியே	நின்றாய்	நின்றருளினாய் ;
		ஆல்	ஆச்சரியம்!.

* * *—[நீயும் திருமகளும்.] “பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூவருநெருக்கி மொழிவினக் கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும் படி முதலாழ்வார் [பொய்கையார், பூதத்தார், பேயார்] மூவரும்

ஒருவரை யொருவர் சந்தித்து அந்தாதிபாடின தலம் திருக்கோவலூர் என்பது ப்ரஸித்தம். இவ்வரலாற்றுக்கு மூலமாயிருக்கும் இப்பாட்டு.

பிரானே !, நானும் மற்றையாழ்வார்க ளிருவரும் ஓடித்திரியும் யோகிகளாய் க்ராமைகராத்ரமாய் ஸஞ்சரித்துப் போருகையில் உனது ஸங்கல்பத்தாலே திருக்கோவலூரில் நெருக்கமானதொரு இடைகழியிலேவந்துசேர, அங்கே நீ திருமகளோடுவந்து புருந்து நெருக்கினாயே, இஃது என்ன திருவருள் ! என்று ஈடுபடுகின்றார்.

திருக்கோவலிடைகழியில் நெருக்குண்ட முதலாழ்வார்கள் மூவரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய நீலமேக ச்யாமளமான திருமேனியையும் காளமேகத்தில் மின்னற்கொடி பரந்தாற்போன்ற திருமகளாரையும் நெஞ்சென்னு முட்கண்ணிலே கண்டு அதுபவித்தபடியை இவ்வாழ்வார் இங்கு வெளியிட்டருளினராயிற்று. [இவ்வரலாற்றின் விரிவு இவரது சரித்திரத்திற் காணத்தக்கது.]

குன்றேதேதுப் பாயும்பனிமறுத்த பண்பாளா ! = கல்மழை காக்கக் கோவர்த்தனமெடுத்து நின்றவக்காலத்து இடையரிடைச் சிகளோடும் பசுக்கூட்டங்களோடும் நெருக்குண்டு நின்றாற்போலே யன்றோ எம்மோடு நெருக்குண்டிருந்தாயென்ற குறிப்பு. ‘பனிமறைத்த’ என்றும் சிலர் பாடமோதுவர்.

வடமொழியில் ‘தேஹீ’ என்னப்பட்டும், உலகவழக்கில் ‘ரேழி’ என்னப்பட்டும் வருகிற ஸ்தானமே இடைகழியாம். இடைகழிக்கு வெளியிலே ஸம்ஸாரிகளும், உள்ளே உபாஸகனான ரிஷியுமா யிருக்கையாலே அந்நப்ப்ரயோஜநரான இவ்வாழ்வார்கள் மூவரும் நின்றவிடமே எம்பெருமான் தான் உவந்து சாருமிடமாகப் பற்றினுனென்ப.

கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ‘நீ அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதுபவிக்கப் பெற்றாயில்லை’ என்று சொன்னது பொறுக்கமாட்டாமல் இவரிருந்த விடத்திலே எம்பெருமான் பிராட்டியுந் தானுமாகவந்து நெருக்க, அதைக் கண்டு அதுபவிக்கிறார் என்று இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை கூறுதல் பரமரஸம், “இவர் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ‘ஸாக்ஷாத்

கரித்திலையிறே' என்னத் தரியானிறே அவன்" என்ற பெரியவாச்
சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதையும் அது
பவிக்கத்தக்கது. முன்னேநடந்த திருக்கோவலிடைகழிநெருக்
கத்தை எம்பெருமான் மீண்டும் அதுபவிப்பித் தருளினன்
போலும். (அக)

இனியார் புதுவா ரேழுநரக வாசல் *
முனியாது மூரித்தாள் கோமின் *—கனிசாயக்
கன்றெறிந்த தோளான் கனைகழலே காண்பதற்கு *
நன்கறிந்த நாவலஞ்சூழ் நாடு. (அஎ)

கனி சாய	{ விளாம்பழம் உதிர்ந்துவிழும்படி	அறிந்த	அறிந்துவிட்டன ;
கன்று	வத்ஸாஸுரனை		(இப்படியானபின்)
எறிந்த	{ எறிதடியாக எடுத்தெறிந்து இரண்டசுரரை யும் முடித்த	எழு நரகம்	{ ஏழுவகைப்பட்ட நரகங்களின் வாசல்
தோளான்	{ திருத்தோள்களை யுடையவனான ஸர்வேச்வர னுடைய	இனி	இனிமேல்
கனை கழலே	{ ஆபரண த்வநியையுடைய திருவடிகளை	புதுவார் ஆர்	{ பிரவேசிப்பவர் யாவர் ?
காண்பதற்கு	{ ஸேவிப்பதற்கு ஸாதகம்		(ஒருவருமில்லை)
(அவன் உகந்து வாழ்கிற திருக்கோவ லூர்க்கு ஸமீபமான இடத்தில் வலிப்பதுதானென்று)			(ஒ யமகிங்காரர்களே !)
நன்கு	நன்றாக	முனியாது	{ (உங்கள் ஸ்தானத் துக்கு அழிவுண் டாவதாகச் சொல்லுகிற என் மேல்) கோபங் கொள்ளாமல்
அம் நாவல் சூழ் நாடு	{ அழகிய 'ஜம்பூ' என்று பேர் படைத்த பரந்த த்வீபத்திலுள்ள பிரானிகள்	மூரி தாள் கோமின்	{ (இனி ஒருகாலும் திறக்கமுடியாத படி) பெரிய தாழ்ப்பாளைப் போட்டுப் பூட்டுங்கோள்.

* * *—[இனியார் புதுவார்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஆநந்தத்தின் எல்லையிலே நின்றது ; திருக்கோவலுரிடைகழியிலே பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் நெருக்குண்டிருக்கும் நிலைமையிலேயே இருப்பதாகத் தம்மை யதுஸந்தித்தார் ; இனித் தாம் உலகத்தாரை யெல்லாம் உபதேசங்களாலே நன்கு திருத்திப் பணிகொள்ளலாமென நிசசயித்தார். அப்படியே எல்லாரும் திருந்தி எம்பெருமான் திருவடிகட்கு ஆட்பட்டுவிட்டதாகவும் பாவநாப்பகர்ஷத்தாலே அதுஸந்தித்தார் ; இனி எல்லாரும் ஈடேறி விட்டதாகவும் நரகத்துக்குச் செல்ல ஆள் கிடையாதாகவுங் கருதி “நமன்தமர்காள் ! நீங்கள் நரகவாசலே யடைத்துவிட்டு ஓடிப்போகலாம் ; இனி உங்கள் நாட்டுக்கு அதிகிகளாக வருவாராருமில்லை ; உங்கட்கும் காரிய மொன்றுமில்லை ; இங்ஙனே உண்மையை எடுத்துரைக்கின்ற என்மேல் நீங்கள் கோபங் கொள்ள வேண்டா ” என்று யமபடர்களைநோக்கி கம்பீரமாக அருளிச்செய்கிறார்.

ஆழ்வாருளிச்செயல்கள் நடமாடும் இந்த ஜம்பூத்வீபமே நாடு ; மற்ற இடம் காடு என்ற பொருள் இதில் தொனிக்கும்.

“பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கி யாதொன்றுமில்லை” என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

ஈற்றடியில், அறிந்த-அன்சாரியை பெருத வினைமுற்று ; அறிந்தன என்றபடி. நாட்டிலுள்ளவர்கட் கெல்லாம் இனி விரைவில் பகவத் விஷயஜ்ஞாகம் உண்டாகியேவிடும் என்ற நம்பிக்கையினால் எதிர்காலச் செய்தியை இறந்தகாலச் செய்தியாகவே கூறிவிட்டா ரென்க.

எழுநரகம்—நரகங்கள் பல பல கிடக்கின்றனவே ; ஏழுதானே வுள்ளது என்னில் ; கொடிய நரக வகைகளைப்பற்றி எழுநரகமென்றது ; அவை “பெருங்குன்றிற்று வட்டம் பெருமணல் வட்டம், எரியின் வட்டம் பூகையின் வட்டம், இருளின் வட்டம் பெருங்கீழ் வட்டம், அரிபடை வட்டமென எழுவகை நரகம்” என ஒரிடத்திலும், “கூட சாலங் கும்பீபாகம், அள்ளலதோகதி யார்வம்பூ, செந்துவென்றேழுந் தீநரகப்பெயர்” என வேறோரிடத்திலும் இன்

னும் வரிவகையாகவும் தமிழ் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இனி, ரௌரவம், மஹா ரௌரவம், தமஸ், நிக்ருந்தம், அப்ரதிஷ்டம், அலிபித்ரம், தப்தகும்பம் என்று கூறுவாரும் வேறுவகையாகக் கூறுவாரு முளர். இனி, “எழுநரகம்” என்ற இத்தொடர்க்கு—எழுகிற நரகம் = ஸம்ஸாரிக ளடங்கலும் சென்று புகுகிற நரகம் என்றும், கிளர்த்தியையுடைய நரகமென்றும் பொருள் கூறுதலு முண்டு.

முனியாது—நரகவாசலில் எப்போதும் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு தாங்கள் கைசலிக்க நலியுமாறு எந்தப்பாவி வரப்போகிறானென்று எதிர்பார்த்தவண்ணமா யிருக்கின்ற யம படர்களை நோக்கி “முரித்தாள் கோமின் = கதவுகளைக் கெட்டியா கப் பூட்டிக்கொண்டு ஒழிந்து போங்கள்” என்றால் அவர்களுக்குக் கோபம் உண்டாவதற்குப் ப்ரஸக்தியுள்ளதனால் ‘முனியாது’ என்கிறார். உண்மை யுரைப்பவன் மீது கோபங்கொள்ளலாகா தென்கை. முரித்தாள்—மிக்க வலிமையுள்ள தாழ்ப்பாள். கோமின் என்ற வினைமுற்றில், கோ—வினைப்பகுதி ; -தொடுத்தல்.

கனிசாயக்கன்றெறிந்த வரலாறு:—கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன் கீழ் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்துநிற்க, அதனையறிந்து க்ருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும் பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங் கொண்டுவந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்தெடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவருஞ் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர். (இது முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவது போலாம்.)

கனியாகிற இலக்கைக் கன்றுகொண்டு எறிந்து வீழ்த்தச் சென்றபோது உண்டான ஆபரண த்வரியி லீடுபட்டுக் கனைகழ லென்றார்.

நாவல் நாடு—ஜம்பூத்வீபம் ; அதிலுள்ள பிராணிகட்கு இடவாகு பெயர். (அஎ)

நாடினும் நின்னடியே நாடுவன் * நாடோறும்
பாடினும் நன்புகழே பாடுவன் *—சூடினும்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு *
என்னாகி லென்னே யெனக்கு.

(அஅ)

நாடினும்	{ (மனத்தினால்) தேடும்போது	சூடினும்	{ (ஏதாவ தொன்றைத் தலையில்) அணிவ தாயிருந்தாலும்
நின் அடியே	{ உனது திருவடிகளையே	பொன் ஆழி	{ அழகிய திருவாழி யைத்தரித்துக்
நாடுவன்	தேடுவேன் ;	எந்தினான்	{ கொண்டிருக்கின்ற உன்னுடைய
நான் தோறும்	எப்போதும்	பொன் அடியே	{ அழகிய திருவடிகளையே
பாடினும்	{ வாய்விட்டு ஏதாவது சொல்லும்போதும்	சூடுவேற்கு	{ சிரோபூஷணமாகக் கொள்பவனான
நின் புகழே	உனது புகழ்களையே	எனக்கு	{ எனக்கு
பாடுவன்	பாடுவேன் ;	என் ஆகில்	{ எது எப்படியானா
		என்	{ லென்ன ?.

* * *—[நாடினும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “இனியார் புகுவாரெழு
நரகவாசல்” என்று கம்பீரமாக அருளிச் செய்துவிட்டாலும்,
உண்டியே உடையே உகந்தோடுமீம் மண்டலத்தவர்கள் திருந்தி
உய்வதென்பது எளிதன்றே; அநாதி துர்வாஸநையை அற்ப
காலத்தில் அகற்றப்போமோ? நரகத்துக்கு ஆளில்லாமற்போகும்
படி எம்பெருமான் அருகேயுள்ள திருக்கோவலூரி லெழுந்தருளி
யிருக்கவும் அவனைப்பற்றாமல் நரகத்துக்கு ஆளாகும்படி ஸம்ஸாரி
கள் சப்தாதி விஷயங்களிலேயே மண்டித் திரிகிறபடியைக் கண்டா
ராழ்வார்; தாமும் அவர்களைப்போல ஆகாதபடி தமது மனோவாக்
காயமென்னும் தீரிகரணங்களும் அவ்வெம்பெருமான் விஷயத்தி
லேயே ஊன்றி யிருக்குமாற்றை உவந்து நினைந்து ‘நாட்டினுள்
ளார் இவனைப் பெற்றால்தான் எனக்கு என்ன? இழந்தால்தான்
எனக்கு என்ன? நான் நல்லபடியே ஈட்டறலானேனே!’ என்று
சொல்லித் தம் நிலைமைக்குத் தாம் மகிழ்கிறார். “நாடினும் நின்
னடியே நாடுவன்” என்றதனால் மனோவருத்தியும், “பாடினும் நின்
புகழே பாடுவன்” என்றதனால் வாக்வருத்தியும் “சூடினும் பொன்
னாழியேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவேற்கு” என்றதனால் சரீர

வ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டனவாதலால், தமது மனமொழி மெய்
கூள் மூன்றும் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹித்தபடியை அருளிச்
செய்தாராயிற்று.

ஈற்றடியில் 'என் ஆகில்' என்பதற்கு—எனது கரணத்ரயமும்
எம்பெருமானைப் பற்றினபின்பு நான் இங்கு இருந்தால்தான்
என்ன? பரமபதத்திற்குப் போனால்தான் என்ன? எல்லாம்
எனக்கு ஒன்றே—என்பதாகக் கருத்துரைத்தலுமாம்.

'சூடுவேற்கு' என்பதே 'சூடுகின்ற எனக்கு' என்று பொருள்
பட விருந்தாலும், ஈற்றடியில் 'எனக்கு' என்று தனியே பிரயோ
கித்துள்ளதனால் சூடுவேற்கென்பது விசேஷணமாக மாத்திரம்
பொருள்பட்டு நிற்கக்கடவது: சூடுகின்ற என்று பொருள். இங்
கனமே பலகவிகளும் பிரயோகிப்பதுண்டு ... (அஅ)

எனக்காவா ராரோருவரே * எம் பெருமான்
தனக்காவான் தானே மற்றல்லால் *—புனக்காயாம்
பூமேனி காணப் பொதியவிழும் பூவைப்பூ *
மாமேனி காட்டும் வரம். (அக)

எனக்கு	{ (எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக கடாக்ஷத்திற்குப் பாத்ரபூதனான) எனக்கு	புனம் காயா பூமேனி	{ தனக்கு உரிய நிலத் தில் தோன்றிய காயாம் பூவின் நிறமும்
ஆவார் ஆர் ஒருவரே	{ ஒப்பாகுபவர் எவரொருவ நிருக்கின்றனர்?	காண பொதி அவிழும் பூவைப்பூ	{ காணக்காணக் கட்ட விழாநிற்கும் பூவைப்பூவின் நிறமும்
[எவருமில்லை;]			
எம்பெரு மான்	{ அந்த ஸர்வேச்வரனும்	வரம் மாமேனி	{ (அவனது) கரிய திருமேனியை
தானே தனக்கு ஆவான் அல்லால்	{ தானே தனக்கு ஒப்பாவானே யல்லாமல்	காட்டும்	{ எனக்குக் காட்டாநிற்கும். [ஆகையாலே, போலியான பொருள்களைக் கண்டும் அவனைக் கண்டதாகவே நினைந்து மகிழ் கிற எனக்கு ஒருவரும் ஒப்பா கார் என்றது.]
மற்று	{ அவன்தானும் எனக்கு ஒப்பாக வல்லனோ?		
(இப்படி நீர் சொல்லும்படி உமக்கு வந்த ஏற்றமென்ன? என்னில்)			

* * *—[எனக்காவார்.] இப்பாட்டும் கீழ்ப்பாட்டுக்கு சேஷ பூதம். கீழ்ப்பாட்டில் ஓடின மகிழ்ச்சிப்பெருக்கே இதனிலும் பொலியும். த்ரிகரணங்களும் எம்பெருமான்திறத்தி லீடுபட்டு அடிமைச் சுவையைப் பூர்ணமாக அறிந்த தமக்கு ஒப்பாவார் ஒருவரு மில்லை யென்கிறார். தமக்குண்டான ஏற்றத்தைப் பின்னடிகளிற் பேசுகிறார்;—காயம்பூ, பூவைப்பூ முதலியவற்றைக் கண்டால் ஸாமான்ய ஜனங்கள் ‘இவை சில காட்டுப்பூக்கள்’ என்று எண்ணி யொழிகின்றனர்; அப்புஷ்பங்களை நான் கண்டாலோ அப்படி எண்ணுவதில்லை; ‘இவை ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானது திருவுரு வம்’ என்றே நினைக்கின்றேன்; ஆகவே, இப்படி போலியான பொருள்களைக் கண்டவளவிலும் அப் பெருமானையே கண்டதாக நினைந்து களிக்கின்ற எனக்கு இவ்விபூதியில் நிகராவார் ஆருமில் லையே; எம்பெருமானும் தனக்குத்தான் நிகரானவனேயன்றி எனக்கு நிகரல்லன்—என்றாராயிற்று.

இப்படி எம்பெருமானது அடிமையி லீடுபட்டு அதன் மூல மான செருக்கைக் கொள்ளுதல் அடிக்கமுஞ்சு பெறுதலால்தான் “எனக்கினியார் நிகர் நீணிலத்தே” என்றும் “எனக்காரும் நிக ரில்லையே” என்றும் மற்றையோரு மருளிச்செய்வது. இவ்வஹங் காரம் ஹேயமன்று; உபாதேயமேயாம்.

“பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காகிமலரென்றுங் காண்டோறும், பாவினென் மெல்லாவி மெய்மிகவே பூரிக்கும், அவ் வவையெல்லாம் பிரானுருவே யென்று.” என்ற பெரிய திருவந் தாதிப் பாசரம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும். ... (அசு)

வரத்தால் வலிநினைந்து மாதவ நிர்ப்பாதம் *

சிரத்தால் வணங்காளு மென்றே *—உரத்தினால்

ஈரரியாய் நேர்வலியோ னுய விரணியனை *

ஓரரியாய் நீயிடந்த தூன்.

(கூடி)

மாதவ திருமாலே !,
 ஈர் அரி ஆய் { (இரண்டுகூறாகக்)
 கிழித்துப்
 போடவேண்டிய
 சத்துருவாகி

நேர் வலியோன் ஆய் { எதிர்த்து நின்று
 போர்செய்யும்
 வலிவையுடைய
 னாகிய
 இரணியனை ஹிரண்யாஸுரனது

ஊன்	சரீரத்தை,	வலி	பலத்தை
ஓர் அரி ஆய்	{ ஒப்பற்ற நரசிங்க மூர்த்தியாகி	நினைந்து	பெரிதாக மதித்து
உரத்தினால்	உனதுமிடுக்கினாலே	நின் பாதம்	உனது திருவடிகளை
		சிரத்தால்	தனது தலையினால்
நீ இடந்தது	{ நீ உன் நகங்களினால் குத்திக் கீண்டதானது,		{ வணங்காமலிருந்தா னென்ற காரணத்தி னாலோ? (அன்று; பக்தனான ப்ரஹ் லாதனை நலிந்தா னென்ற காரணத் தினாலே.)
வரத்தால்	{ (பிரமன் முதலான வர்கள் கொடுத்த) வரத்தினால் (தனக்கு உண்டான)	வணங்கானும் என்றே	

* * *—[வரத்தால் வலி நினைந்து.] எம்பெருமான் தன்னளவிலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் எத்தனை அபசாரப்பட்டாலும் அதனால் சிறிதும் திருவுள்ளம் சீறமாட்டான் ; தன்னடியவர்பக்கல் அபசாரப்படுமளவில் அவ்வபராதிகளைப் பங்கப்படுத்தியே தீருவன்—என்கிற அர்த்தம் இப்பாட்டி லருளிச் செய்யப்படுகிறது. “மாதவனே !, நீ இரணியனை ஊனிடந்ததானது (அவன்) நின் பாதம் சிரத்தால்வணங்கானுமென்றே?” என்றவினாவினால்—இரணியன் உன் பக்கலிலே விமுகனாய்க் கிடந்தானென்னும் காரணத்தினால் அவனை நீ கொன்றொழித்தாயல்லே ; பரம பாகவதனான ப்ரஹ்லாதன் திறத்திலே அவன் பொறுக்கொணக் கொடுமைகளைப்புரிந்தானென்பது பற்றியே அவனை யொழித்தாய் என்ற ஸமாதானம் வெளியிடப்பட்டதாகும்.

“சச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை யென்று ஜீயரருளிச் செய்வர்” என்று ஸ்ரீவசநபூஷணத்திற் பாசரம். அதாவது—ஸங்கல்ப மாத் திரத்தாலே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வ சக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையுழியமாறி இதர ஸஜாதீயனாயவதரித்துக் கைதொடனாய் நின்று செய்த ஹிரண்யராவணாதி நிரஸந்ரூபமான அதிமாநுஷக்ருத்யங்களெல்லாம் ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவதர் திறத்தில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியா மையாலே என்று நஞ்சீயரருளிச்செய்வாராம், இவ்வர்த்தமே இப்

பாட்டி லருளிச் செய்யப்படுகிறது. எம்பெருமான் தன்னளவிலே தீரக்கழிய அபராதப் படுமவர்களைப்பற்றி ஒன்றும் கணிகியான் ; ஆசிரிதர் விஷயத்தில் ஸ்வல்பாபராதம் பண்ணுவானுண்டாகிலும் அவனை அப்போதே தலையறுத்துப் பொகடுவானென்பது இதி ஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். [“தயி கிஹிதஜாவனெ கிஹாய-ஹி லீதயா ௪8? = த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் லீதயா மம.] இராமபிரான் எழுந்தருளி நிற்கச்செய்தே இராவணன் கோபுரசிகரத்திலே வந்து தோற்றினவாறே ‘ராஜத்ரோஹியான இப்பயல் பெருமாள் திருமுன்பே நிற்கையாவதென்?’ என்று ஸுக்ரீவமஹாராஜர் அவன்மேலே பாய்ந்து வென்று வந்தபோது அவரைநோக்கிப் பெருமாள் இங்கனே அருளிச்செய்கிறார்;— ‘நீர் மஹாராஜரான தரம்குலைய [உம்மைத் திரஸ்கரித்து] அந்த ராக்ஷஸப்பயல் ஒருவார்த்தை சொன்னானாகில் பிறகு லீதை தானும் எனக்கு ஏதுக்கு?’ என்றார். ஆசிரித விஷயத்திலே எம் பெருமானுடைய பக்ஷபாதம் இப்படியன்றோ இருப்பது. தன் உயிர்நிலையான பாகவதர்களுக்கு ஒரு தீங்கு நேர்ந்தால், தனக்குத் தீங்குநேரும்போது பிறக்கும் சிற்றம் அற்பமென்னும்படி சிற்றம் பெருகிச்செல்லும். தான் ஸமுத்ரராஜனை சரணம் புகச்செய்தேயும் அவன் முகங்காட்டிற்றிலனாக, “கோபமாஹாரயத் தீவ்ரம்” என்னும்படி சிற்றத்தை வரவழைத்துக் கொண்டார் பெருமாள் ; பின்பு இராவணனாலே அனுமான் நோவுபட்டபோது “ததோ ராமோ மஹாதேஜா: ராவணேந க்ருதவ்ரணம்—த்ருஷ்ட்வா ப்லவக சார்தூலம் கோபஸ்ய வசமேயிவாந்.” என்னும்படி கோபமிட்ட வழக்கானார். இங்கனையிறே பாகவதவிஷயத்திலே எம்பெருமானுக்குள்ள பரிவின் மிகுதியிருப்பது.

இரணியன் எம்பெருமான் திறத்திலே நேராக அபசாரப்பட்ட தெ திரிந்தநாள்கள் எண்ணிறந்தவையுண்டு ; அந்நாட்களிலே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் அவ்வரக்களவிலே சிறிதும் விகாரப்படவில்லை ; பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயிலோ ராயிரநாமம் ஒள்ளியவாகிப்போத ஆங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப் பிள்ளையைச் சீறிவெகுண்டு நலிந்தானென்று அறிந்தவாறே “நம்மளவிலே எத்தனை தீம்பனாயிருந்தாலும்

பொறுத்திருப்போம் ; நம்முடையனான சிறுக்களை நலிந்தபின்பும் பொறுத்திருக்கவோ ” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாதே அப்போதே வந்துதோன்றிப் புடைத்தானாயிற்று.

இப்பாட்டில் வினாமத்திரமே யுள்ளது ; விடைஇல்லை ; அதனை வரதராஜஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வான் வெளியிட்டருளினர். “ யடிவராயஸஹஸுஜிஹஸுஜம் துயி ஸாணு ! ஹிரணு உபாவஹஸு வரடி தெந விரம் துவிசுபி யஃ விசு திவிஹஸுநிஹஸு நாடிமாஃ.” என்ற அறுபத்தெட்டாம் ச்லோகம் இப்பாசுரத்திற்கே விவரணமாக அவரித்ததென்க. ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானுடைய சில அபதானங்களைப் பற்றிப் பேசியருளும்போது உத்தரம் இன்னதென்பதை வெளியிடாமல்தானே கேள்விமாத் திரங்கேட்டு ஸுத்தரம்போலே நிறுத்துவார்கள் ; அவர்களுக்கு விவக்ஷிதமான விடையை ஆழ்வான் தமது ஸ்தவங்களில் வெளியிட்டருள்வது வழக்கம். பெரிய திருவந்தாதியில் “ சீராற்பிறந்து சிறப்பால் வளராது, பேர்வமானாகக்கால் பேராளா !—மார்பாரப், புல்கி நீயுண்டுமிழ்ந்த பூமி நீரேற்பரிதே, சொல்லுநீ யாமறியச் சூழ்ந்து ” என்று கேள்விமாத் திரமாய் ஸுத்தரம்போலே அருளிச்செய்ததை இவ்வாழ்வான்தாம் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்திலே “ த்வந்நிர்மிதா ஜடரகாச தவ த்நிரலோக் கிம் பிக்ஷுணாதீயம்ருதே பவதா துராபா ? ” என்று அதுவதித்து, “ மத்யே கதாது ந விசக்ரமிஷே ஜகச்சேத் த்வத் விக்ரமைஃ கதமிவ ச்ருதிரஞ்சிதா ஸ்யாத்.” என்று உத்தரார்த்தத் தாலே ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டருளினார். ஆழ்வார் வெளிப்படையாக அருளிச் செய்துள்ளவற்றுக்கு ஆழ்வான் ஸுத்தர மியற்றுமிடமு முண்டு: திருவாய்மொழியிலே “ மழுங்காத வைதுதிய சக்கரநல் வலத்தையாய், தொழுங்காதல்களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்துதோன்றினையே, மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன்சுடர்ச்சோதி மறையாதே.” என்று வெளிப்படையாக அருளிச் செய்ததற்கு இவர் ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்திலே “ விஸ்வ யிபெயவ விரஹய நிரஹய ஹையஃ ஸஹஸுஷஸுதி ஸரோஸி தவஹுஷு குஜமுஷஸுவ மஜோதுஷ்யுஹிதெந வாடி வராஜிஸுஷாவி உகா

உநீஷா. ?” என்று ஸுத்தரமியற்றி யருளிஞர். இங்ஙனே கண்டு கொள்க.

“வரத்தால் வலிநினைந்து” என்ற தொடரில்—இரணியன் தனக்கு வரங்கிடைத்ததைப் பெரிதாக நினைத்தானேயல்லாமல் வரங் கொடுத்தவர்களின் சக்தி ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அதீதம் என்பதை நினைத்தானில்லை—என்ற கருத்துத் தோன்றும். ஈர் அரி—பெரிய சத்ரு என்றுமாம். ஓர் அரி=ஓர் தல்—தியானித்தல்; (பக்தர் களால்) தியானிக்கப்படுகின்ற நரசிங்கம் என்னவுமாம். (கூய)

ஊனக் குரம்பையி னுள்புக் கிருநீக்கி *

ஞானச்சுடர் கொளிஇ நாடோறும் *—ஏனத்

துருவா யுலகிடந்த வுழியான் பாதம் *

மருவாதார்க் குண்டாமோ வான்.

(கூக)

ஊனக் குரம்பையின்	{ மாம்ஸத்தினாலாகிய (சரீரமாகிற) குடிசையிலே	கொளிஇ ஏற்றி, வனத்து உரு ஆய் }	வராஹரூபியாகி
உள் புக்கு	{ உள்ளே பிரவேசித்து [அதாவது—சரீரத்தின் தோஷ மெல்லாம் மனத்திற் படியும்படி அதை நன்றாக ஆராய்ந்து]	உலகு இடந்த	{ (பிரளயங்கொண்ட) பூமியைக்குத்தி யெடுத்துக் கொணர்ந்த
இருள் நீக்கி	{ (சரீரம் போக்ய மென்று நினைக்கிற அஜ்ஞாநமாகிற) இருட்டைப்போக்கி	ஊழியான் பாதம் நான்தோறும்	எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை எப்போதும்
ஞானம் சுடர்	தத்வஜ்ஞாநமாகிற விளக்கை	மருவாதார்க்கு வான் உண்டாமோ	{ ஸேவியாதவர் களுக்கு பரமபதம் கிடைக்குமோ? [கிடைக்கமாட்டாது.] }

* * *—[ஊனக்குரம்பையின்.] கீழ்ப்பாட்டில் நரவிம்ஹாவதார ப்ரஸ்தாவத்தினால் அவ்வவதாரத்திற்கு முந்தின வராஹாவதாரம் ஸ்மரிக்கப் பட்டதாகி அதனைப்பேசி யறுபவிக்கிறார். “ஊனக்குரம்பையினுள்புக்கு” என்றது—“தீண்டா வமும்புஞ்

செந்நீருஞ் சீயு நரம்புஞ் செறிதசையும், வேண்டா நாற்றமிகு முடல்” என்று பரமஹேயமாகச் சொல்லப்பட்டும் காணப்பட்டு மிருக்கின்ற சரீரத்தின் தோஷங்களை யெல்லாம் செவ்வையாக ஆராய்ந்து என்றபடி. இருள் நீக்கி-சரீரமே போக்யமென்று நினைக்கிற அஜ்ஞாநத்தை இங்கு இருளென்றார்; சரீரத்தின் தோஷமெல்லாம் மனத்திற்படியவே இந்த அஜ்ஞாநம் நீங்கு மென்க. அஜ்ஞாநவிருள் நீங்கிற்றென்றால் ஞானச்சுடர் தன்னடையே கொழுந்துவிட் டோங்குமாதலால் அதனை இரண்டா மடியி லருளிச்செய்தார். ஆக, சரீரத்தைப்பற்றின அஜ்ஞாநம் தொலைந்து ஆத்மாவைப்பற்றின ஸத்ஜ்ஞாநம் திகழ்ந்து ஞானப் பிரானது திருவடிகளையடைந்து வாழ்மவர்கட்கே வானுலகம் எய்த லாகும்; மற்றையோர்க்கு அஃதில்லை என்றதாயிற்று. சுடர் கோளீஇ-சுடர் கொளுவி; சொல்லிசையள பெடை. உலகமெல்லா மழிந்த யுகார்த காலத்திலும் தான் இவற்றை ஸத்தையழியாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தவன் என்னுங் காரணத்தினால் எம் பெருமானுக்கு ஊழியானென்று பெயராயிற்று. (கூக)

வானுகித் தீயாய் மழிகடலாய் மாருதமாய் *
தேனுகிப் பாலாய் திருமாலே *—ஆனாய்ச்சி
வேண்ணெய் விழுங்க நிறையுமே * முன்னொருநாள்
மண்ணை யுமிழ்ந்த வயிறு.

(கூஉ)

வான் ஆகி ஆகாசமாகியும்

தீ ஆய் அக்கியாகியும்

மறி கடல் ஆய் { அலையெறிகிற
கடலாகியும்

மாருதம் ஆய் காற்றாகியும்

தேன் ஆகி தேன்போன்றும்

பால் ஆய் { பால்போன்றும் பரம
போக்யானை

திரு மாலே எம்பெருமானே !

முன் ஒருநாள் { பிரளயம் நீங்கின
காலத்திலேமண்ணை { (பிரளயகாலத்தில்
உட்கொண்டிருந்த)
இவ்வண்டத்தைஉமிழ்ந்த { (உள்ளேயேகிடந்து
தளர்ந்துபோகாத
படி) வெளிவிட்ட

வயிறு உன் வயிறானது

ஆன் ஆய்ச்சி வெண்ணெய்	{ இடைக்குலத்திற் பிறந்தவளான யசோதையென் னும் இடைச்சி கடைந்துவைத்த வெண்ணெயை	விழுங்க நிறையுமே	{ அள்ளி அமுது செய்ததனால் நிறைந்துவிடுமோ? [நிறைய மாட்டாது.]

* * * —[வானுகித்தீயாய்.] உலகமுண்ட பெருவாயனான வுனக்கு ஓரிடைச்சி கடைந்துவைத்திருந்த வெண்ணெயைவாரி விழுங்கியுண்டவளவால் பசி தீர்ந்ததாகுமோ? என்றவிதன் கருத்து யாதெனில்; அவாப்தஸமஸ்தகாமனான வுனக்குப் பசி என்பதில்லை; வெண்ணெய் முதலியவற்றைக் களவுசெய்து உண்டதெல்லாம் பசினீங்கி வயிறுநிறைவதற்காகவன்று; ஆசிரிதருடைய ஹஸ்த ஸ்பர்சம்பெற்ற வஸ்துவை உட்கொண்டாலன்றித் தரிக்க முடியாமையினால் உண்டாயத்தனை—என வெளியிட்டபடியாம்.

நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில், “உண்டாயுலகேழ் முன்னமே உமிழ்ந்துமாயையால் புக்கு, உண்டாய் வெண்ணெய் சிறு மனிசருவலையாக்கை நிலையெய்தி, மண்டான் சோர்ந்த துண்டேலும் மனிசர்க்காகும் பீர்சிறிதும், அண்டாவண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே!” என்ற பாசுரத்தில் இங்கனே யருளிச்செய்தது காண்க.

“ஆசிரிதஸ்பர்சமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாத படியான வ்யாமோஹத்தாலே அமுதுசெய்தா யத்தனையன்றோ” என்பது அவ்விடத்து வியாக்கியானம் 1. “தாழ்குமூலார் வைத்த தயிருண்ட பொன்வயிறு, இவ்வேழலகு முண்டும் இடமுடைத் தால் சாழலே” என்றும் 2. “உறியார் நறுவெண்ணெயுண்டு கந்த பொன்வயிற்றுக்கு எறிநீருலகனைத்தும் எய்தாதால் சாழலே” என்றும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தவையும் அறியத் தக்கன.

“வானுகி...மாருதமாய்” என்று இங்கே நான்கு பூதங்களைச் சொன்னது ஐந்தாவது பூதத்துக்கும் உபலக்ஷணம்; இத்தால், பஞ்ச பூதங்களாற் சமைந்த இவ்வண்டத்திற்குள் ளிருக்கும் பதார்த்தங்கட்கு நிர்வாஹகனாவனே! என்றதாயிற்று.

தேனாகிப்பாலாந்திருமாலே ! என்றது—பரம போக்யனான உன்னை ஞானிகள் உட்கொள்ளக் கருதாநிற்க நீ வேறொரு வஸ்துவை போக்யமாக நினைத்து உட்கொள்ளுவது என்றோ ? என்ற குறிப்பு. (கூஉ)

வயிறழல வாளுருவி வந்தானே யஞ்ச *
 எயிறிலக வாய்மடுத்த தேன்நீ *—பொறியுகிரால்
 பூவடிவை யீடழித்த பொன்னாழிக் கையா * நின்
 சேவடிமே லீடழியச் செற்று. (கூங்)

பூ வடிவை ஈடுஅழித்த	{ புஷ்பத்தின் ஸுகுமாரத் தன்மையை அடியோடு போக்கிய [மிகவும் ஸுகுமாரமான]	அஞ்ச	{ (அவன் உன் வடி வத்தைக்கண்டு) நடுங்கும்படி நின் சேவடி மேல் { உனது திருவடி களின்மேலே (போட்டுக்கொண்டு)
பொன் ஆழி கையா	{ அழகிய திருவாழி யைக்கொண்ட திருக்கையை புடையவனே !	பொறி உகிரால்	{ நானாவர்ணமான நகங்களினால் ஈடு அழிய செற்று { கட்டுக்குலைந்து போம்படிக்கொன்று (பின்னையும் சீற்றம் மாறாமையால்)
வயிறு அழல	{ (என்ன தீங்கு நேருமோவென்று அதுகூலர்) வயிறெரியும்படி	எயிறு இலக	{ பற்கள் வெளித் தெரியும்படி
வான் உருவி வந்தானே	{ வானை உருவித் கொண்டு வந்தவ னான ஹிரண்யனை	நீ வாய் மடித்தது	{ நீவாயை மடித்துக் கொண்டிருந்தது என் ஏதுக்காக?.

* * *—[வயிறழல.] புஷ்பத்தைக்காட்டிலும் மிகவும் ஸுகுமாரமான திருக்கையினால் முரட்டுடம்பனான இரணியனைத்தொட்டுப் பிடித்திழுத்து ஆச்ரிதர்கட்கு ப்ராப்யமான திருவடிகளின் மேலே போட்டுக்கொண்டு மார்வைப் பிளந்தொழித்த பின்பும் பிரானே ! நீ உனது பற்கள் வெளித்தெரியும்படி நாவை மடித்துக் கொண்டிருந்தது ஏதுக்காக ? ஆச்ரிதவிரோதி முடிந்துபோனபின்பும் வெகு நாழிகைவரையில் சீற்றம் மாறாதேயிருந்தது ஏன் ! என்று கேட்கிறவிதன் கருத்துயாதெனில் ; எம்பெருமான் ஆச்ரித

விரோதிகளின்மீது கொள்ளும் கோபமே சரணாகதர்க்குத் தஞ்ச மாவது என்ற அர்த்தத்தைக் காட்டினபடியாம். திருமங்கையாழ்வாரும் 1. “கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்ணேதறிந்து உன்னடியனேனும் வந்தடியினை யடைந் தேனணி பொழில் திருவரங்கத் தம்மானே!” என்றருளிச் செய்ததுகாண்க: அவ்விடத்து வியாக்கியானத்திலே “தரித்ரனானவன் தனிகளை யடையுமாபோலே ‘சீற்றமுண்டு’ என்றாய்த்து இவர் பற்றுகிறது; விரோதி நிரஸநத்துக்குப் பரிகரமிதே சீற்றம்” என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்துள்ளதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

எயிறிலகவாய்மடித்ததேன்? என்ற இக்கேள்விக்கு வாய்த்த உத்தரம்:—ஆச்ரித விரோதி விஷயத்திலுண்டான இப்படிப்பட்ட அளவுகடந்த சீற்றமே உங்கட்கெல்லாம் தஞ்சமென்று மற்றும்பல பக்தர்களுக்குக் காட்டுதற்காகவாம் என்பது.

“பொன்னாழிக் கையால்” என்றும் பாடலாம். ... (கூந்)

செற்றெழுந்து தீவிழித்துச் சென்றவிந்த வேழலகூ *
மற்றிவையா வென்று வாயங்காந்து *—முற்றும்

மறையவற்குக் காட்டிய மாயவனை யல்லால் *

இறையேனு மேத்தா தென்நா.

(கூச)

எழுந்து	{ (அநியாயம் மேலிட்டபடி யால் லௌகிக பதார்த்தங்களை யெல்லாம் அடியோடு அழிக்கப் பெரு முயற்சியோடு) கிளம்பி	இந்த ஏழ் உலகம்	{ இவ்வுலகங்களை யெல்லாம்
		செற்று	அழித்து
தீ விழித்து	{ (உள்ளே கெண்ட கோபம் வெளிக் குத்தெரியும்படி) நெருப்பெழ விழித்துப்பார்த்து	மற்று	பின்பு
		இவை	{ “பிரளயத்தில் அழிந்த இப்பதார்த்தங்கள்
		சென்ற	{ (என்னிடத்து) அடங்கிக் கிடக்கின்றன” (என்று சொல்லி)

ஆவென்று } ஆவென்று
வாய் } வாயைத்திறந்து
அங்காந்து }
முற்றும் ஸகல ஜகத்தையும்
மறையவற்கு { வைதிகளுள்
மார்க்கண்டேய
மஹர்ஷிக்கு
காட்டிய { (முனபோலவே
யிருப்பதைக்)
காட்டியருளிய

மாயவனை { ஆச்சர்ய
சக்தியுத்தனை
எம்பெருமானைத்
தவிர்த்து
(வேறொருவனை)
என நா எனது நாவானது
இறையேனும் சிறிதும்
எத்தாது துதிக்கமாட்டாது.

* * *—[சேற்றேழுந்து.] காலகதியைக் கடந்து என்றும்பதினாறுக நீழி வாழும்படி நீண்டஆயுள்பெற்ற மார்க்கண்டேயமுனிவன் பத்திர நதிக்கரையில் தவம்புரிந்து நரநாராயணரது ஸேவையப்பெற்று 'யான் பிரளயக் காட்சியைக் காணுமாறு அருள் புரியவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அவர்கள் அதுக் ரஹித்துச் சென்றபின்பு, மாயவன் மாயையால் மஹாப்ரளயம் தோன்ற, அப்பிரளயப் பெருங்கடலிற் பலவாறு அலைப்புண்டு வருந்திய மார்க்கண்டேயன் அவ்வெள்ளத்தில் ஆலிலையின்மீது ஒரு குழந்தைவடிவமாய் அறிதுயிலமர்கிற ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் கண்டு அப்பெருமானது திருவயிற்றினுட்புகுந்து அங்கிருந்த உலகங்களையும் ஸகல சராசரங்களையும் கண்டு பெருவியப்புக் கொண்டனன் என்ற இதிஹாஸம் அறியத்தக்கது. பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் திருவரங்கத்தந்தாதியிலும் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியிலும் "எய்த்த மார்க்கண்டன் கண்டிடவமலைக்கு முலகழியாதுள்ளிருந்த தென்னே" என்றும் "ஆலத்திலே சேர்ந்தழியுலகை யுட்புகுந்த காலத்திலெவ்வகை நீ காட்டினாய்...வேதியற்கு மீண்டு" என்றும் பேசினவை காண்க.

யுகாந்த காலத்திலே உலகத்தில் அக்ரமம்விஞ்சி அதனால் எம்பெருமான் உக்கிரங்கொண்டு இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் அழித்துத் தன்னிடத்திலே யடக்கிக் கொள்வனென்னும் நூற்கொள்கை முதலடியில் காட்டப்பட்டது.

முதலடியில், சேன்ற-சென்றன என்றபடி: அன்சாரியை பெருத வினைமுற்று (சுச)

நாவாயிலுண்டே நமோ நாரணய வேன்று *

ஓவா துரைக்கு முரையுண்டே *—முவாத

மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டே * என்னோருவர்

தீக்கதிக்கண் செல்லும் திறம்

(கூடு)

நா	{ (ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதற்குக் கருவியான) நாக்கானது	உண்டே	{ வித்தமா யிருக்கின்றதே ;
(சரம்பப்பட்டுத் தேடவேண்டாதபடி)		முவாத	{ கிழத்தன்மையற்ற [திரும்பிவருத வில்லாத]
வாயில் உண்டே	{ ஒவ்வொருவருடைய வாயிலும் படைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றதே ;	மா கதிக்கண்	{ பரம்பராயமான மோகூத்திலே
ஓவாது	{ (ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்த்ரம்போலே இடையிடையே) விட்டு விட்டுச் சொல்லாமல்	செல்லும் வகை உண்டே	{ சென்று சேர்வதற் கேற்ற உபாயம் உண்டே ;
உரைக்கும்	{ (எளிதாக ஒரு மூச்சிலே) சொல்லக்கூடிய	(இப்படியிருக்கவும் உஜ்ஜீவிக்காமல்)	
நமோ நாரணய என்று உரை	{ திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரம்	தீ கதிக்கண்	{ விநாசத்துக்குக் காரணமான கெட்ட வழிகளிலே
		ஒருவர்	சிலர்
		செல்லும் திறம் என்	{ போய்விழுகிறபடி என்னோ !

* * *—[நாவாயிலுண்டே.] இவ்வுலகில் எல்லாருமே நற் கதி பெறுதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை; எளிதில் அதுஸந்தி க்கக்கூடிய திருவஷ்டாக்ஷரம் வித்தமாயிருக்கின்றது; அதைச் சொல்லுவதற்குக் கருவியான நாவும் கடவுளால் படைக்கப்பட் டிருக்கின்றது; இப்படி எம்பெருமானை ஏத்துகைக்கென்று ஏற் பட்ட நாவைக்கொண்டு எம்பெருமானை ஏத்தாதே உபயோகமற்ற விஷயங்களைச் சொல்லுகைக்கு இதைக் கருவியாகக்கொண்டு உல கத்தார் அநர்த்தப் படுகின்றார்களே ! இஃது என்ன ஆச்சரியம்!— என்று ஆழ்வார் வியக்கின்றார். “ நாராயணேதி ஸடுஷாவஹி வாழவதி வஸவதி”¹ தயாவி நாரகெ வெவாரெ வதனீதி கிஷீ²தம் = நாராயணேதி சப்தோஸ்தி வாகஸ்தி வசவர்தீதி,

ததாபி நரகே கோரே பதந்திதி கிமத்புதம்.” என்ற புராண ச்லோகத்தின் பொருளை இப்பாட்டால் அதுஸந்தித்தாராயிற்று.

முதலடியில் “நமோ நாரண வுென்று” என்றே பெரும்பான்மையான நவீந பாடம் வழங்கிவரக் காண்கிறது; இப்பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்தலால் “நமோ நாரணய வுென்று” என்ற ப்ராசீந பாடமே கொள்ளத்தகும். இனி நவீநபாடத்தையும் பொருந்த விடலாம்; ‘நாரண வுென்றேவாதுரைக்கும்’ என்று ஸந்தியாக்காமல் “நாரணவுென்று ஓவாதுரைக்கும்” என்று ஸந்தியாக்குக: குற்றியலுகரத்துக்கு முன் உடம்படுமெய் வந்ததாகக் கொள்க.

இரண்டாந்திருவந்தாதியில் “தாமுளரே தம்முள்ள முள்ளுளதே, தாமரையின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே-வாமன், திருமருவு தான்மருவு சென்னியரே செவ்வே, அருநரகஞ் சேர்வதரிது” என்ற பாசரமும் பெரும்பாலும் இப்பாட்டின் கருத்தைத் தழுவியதே பென்க.

ஓவாதுஉரைக்கும் உரை = ஸஹஸ்ராக்ஷரீமாலா மந்தரத்தைச் சொல்லவேணுமானால் இடையில் மூச்சுவிடவும் முடியாதே நெடுமுயற்சிகொண்டும் ஓய்ந்து ஓய்ந்து சொல்லவேண்டிய அருமையுண்டு; திருவஷ்டாக்ஷரம் அப்படியன்று; இடையில் ஓய்வை அபேக்ஷியாமல் ஒருகாலே சொல்லி இளைப்பாறலாம் படியான மந்தரமிது. இவ்வளவு ஸுலபமான மந்தரம் கைப்பட்டிருக்கவும் அந்தோ! சிலர் இழக்கிறார்களே! என்ன கொடுமை!. ... (கூரு).

திறம்பாதென் னெஞ்சமே செங்கண்மால் கண்டாய்—*

அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான் *—புறந்தானிம்

மண்தான் மறிகடல்தான் மாருதந்தான் * வான்தானே

கண்டாய் கடைக்கட் பிடி.

(கூசு)

என்
நெஞ்சமே } எனது மனமே !,

அறம் பாவம்
என்ற
இரண்டும்
ஆவான் { புண்யம் பாபம்
எனப்படுகின்ற
இருவகைக்
கருமங்களுக்கும்
நிர்வாஹகன்

செம் கண்
மால் கண்டாய் } புண்டரீகாக்ஷணை
எம்பெருமானே
யாவன் ;

இம்மண் தான் இந்தப்பூமியும்

மறி கடல்
தான் } அலையெறிகிற
கடலும்

மாருதம் தான்	வாயுவும்	தானே	{ அந்தத்
வான்	ஆகாசமும்	கண்டாய்	{ திருமாலேயாவன்;
புறம் தான்	{ இவை தவிரவுள்ள மஹாந் முதலிய தத்துவங்களும்	கடைக்கண்	{ முடிவாக ஆராய்ந்து பார்க்குமளவில்
(ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் நிர்வாஹகன்)		(இதுவே உண்மையென்பதை) திறம்பாது தவறாமல் பிடி உறுதியாகக்கொள்.	

* * *—[திறம்பாதேன்னெஞ்சமே.] ‘அந்தோ! சிலர் அநியாயமாக நரகவழி நோக்குகின்றனரே!’ என்று கீழ்ப்பாட்டில் உலகத்தாரைப்பற்றிக் கவலையுற்ற ஆழ்வார், இப்பாட்டில், அவர்கள் எங்ஙனே கெட்டொழிந்தாலும் ஒழிக; நெஞ்சே! நீ மாத்திரம் ஸர்வ நிர்வாஹகன் அப்பெருமா நெருவனையென்று நான் சொல்லுவதில் ஒருபோதும் விப்ரதிபத்தி கொள்ளாமல் இதுவே பரமார்த்தமென்று உறுதிக்கொண்டிரு—என்று தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி உபதேசிக்கின்றனர்.

“ஊஷணவ வஸாயுகுலீ காரயதி யஜெஷ்யா வொகேஷு உஷிநீஷதி; ஊஷணவ ஸஸாயுகுலீ காரயதி யஜெயொநிநீஷதி” [இந்த எம்பெருமானே எந்த ஆத்மாவை நற்கதி நண்ணுவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக் கொண்டு நல்வினையைச் செய்விக்கின்றான்; எந்த ஆத்மாவை அதோகதிகுறவிக்கக் கருதுகின்றானோ அவனைக்கொண்டு தீவினையைச் செய்விக்கின்றான்] என்ற வேதவாக்கை யடியொற்றி “அறம்பாவ மென்றிரண்டு மாவான்” எனப்பட்டது. (கூசு)

பிடிசேர் களிறளித்த பேராளா * உன்றன்
அடிசேர்ந் தருள்பெற்று ளன்றே *—பொடிசேர்
அனற்கங்கை யேற்று னவிர்சடைமேல் பாய்ந்த *
புனற்கங்கை யென்னும் பேர்ப்போன். (கூஎ)

பிடி சேர்	{ பேடையோடு சேர்ந்து விஷய போகபரான (கஜேந்த்ராழ்வா னுகிற) ஆண் யானையை	பேராளா	மஹாநுபாவனே!,
அளித்த	காத்தருளின	பொடி சேர்	{ (தான் பண்ணின பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக) பஸ்மத்திலே சாயுமவனாகி

அனற்கு அம் கை ஏற்றான்	{ அக்நிக்கு (த் தனது) அழகிய கையை ஏற்ற பாதகியான ருத்ராணுடைய	கங்கை என்னும் பேர்	{ கங்கையென்னும் பெயர்பூண்டுள்ள கிரந்த பெண்
அவிர் சடை மேல்	{ ஒளிபொருந்திய ஜடையின் மேலே	உன்தன் அடி சேர்ந்து	{ உன்னுடைய திருவடிகளைக் கிட்டி
பாய்ந்த	{ (அவனுடைய சுத்தி யின்பொருட்டு) வந்து குதித்த	அருள் பெற்றான் அன்றே	{ (பாபிகளைப் பரிசுத்தமாக்கும் படி) உனது திருவருளைப் பெற்றானன்றே.
புனல்	ஜலமயமான		

* * *—[பிடிசேர்களிறளித்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “அறம்பாவ
மென்றிரண்டு மாவான்” என்றருளிச் செய்ததற்கு விவரணம்
போலும் இப்பாட்டு. புண்யமும் பாபமும் அவனிட்ட வழக்கா
யிருக்குமென்றிறே கீழ்ப்பாட்டிற் சொல்லிற்று; அப்படி எங்கே
கண்டோமென்ன, இரண்டுக்கும் இரண்டு வருத்தார்தங்கள் காட்டு
கிறாநிலில். ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வாண முதலை வாயினின்றும் விடு
வித்துக் காத்தருளினமை ப்ரஸித்தம். அக்களிறு பூர்வஜம்வாஸ
நையினால் பகவத்பக்தி மாறாதிருக்கப் பெற்றாலும் மற்றுள்ள காட்
டானைகள் போலே விஷயப்ரவணமுமாய்த் திரிந்துகொண்டிருந்
தமைபற்றிப் பிடிசேர்களிறு என்றார். [பிடி—யானையின்பேடை.]
சாபத்தின் பலனாகப் பாபயோபியிற் பிறவிபெற்ற அவ்யானைக்கும்
அருள்செய்யக் காண்கையாலே பாபம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்
குமென்பது பெறப்பட்டது. பாபிஷ்டர்களுயும் பரிசுத்தராக்ஞர்
தன்மை கங்கைக்கு எம்பெருமானருளாலே வந்த தென்கையாலே
புண்யம் அவனிட்ட வழக்காயிருக்குமென்பது பெறப்பட்டது.
1. “ஆனின் மேயவைந்தும் நீ அவற்றுள் நின்ற தூய்மை நீ” [சுத்
தியை விளைக்கக்கூடிய பதார்த்தங்களுள் முதன்மையாகக் கூறப்படு
கிற பஞ்சகல்யமும் அவற்றிலுண்டான பரிசுத்தியும் உனது ஸங்
கல்பத்தினாலாயது] என்றார் திருமழிசைப்பிரான்; ‘பஞ்சகல்யம்
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்று ஸங்கல்பித்தது போலே ‘கங்கை
பரிசுத்திகரமாகக் கடவது’ என்றும் ஸங்கல்பித்து வைத்திருக்கை
யாலே புண்யம் நீயிட்ட வழக்கென்கிறது.

ஈற்றடியில் “பெயர்ப்பொன்” என்பது சிலருடைய பாடம்; “பேர்ப்பொன்” என்பதே ப்ராசீநபாடம். ‘பெயர்ப்பொன்’ என்ற பாடத்தில் தளைதட்டுதல் இல்லையாயினும் மோனையின்பம் குறையுறுகின்ற தென்க. (கூஎ)

பொன்திகழு மேனிப் பரிசடையம் புண்ணியனும்
நின்றுலகம் தாய நெமொலும் *—என்றும்
இருவரங்கத்தால் திரிவ ரேலும் * ஒருவன்
ஒருவனங்கத் தென்று முளன்.

(கூஉ)

பொன் திகழும்மேனி	{ பொன்போல விளங்குகின்ற உடலையும்	இருவர் அங்கத்தால் திரிவர் ஏலும்	{ இருவராகி வெவ் வேறு வடிவத் தைக்கொண்டு இருந்தார்களே யானாலும்
புரி சடை	{ பின்னினை சடைமுடியையு முடையனும்		{ சடைபுனைந்து ஸாதநாநுஷ்டா நம் பண்ணு மொருவனாகிய சிவன்
அம்	அழகிய	ஒருவன்	
புண்ணியனும்	{ (ஸாதநாநுஷ்டாந மாகிற) புண்ணி யத்தையுடைய னான ருத்ரனும்	ஒருவன் அங்கத்து	{ நெமொலான மற் றொருவனுடைய சரீரத்திலே
நின்று உலகம் தாய நெமொலும்	{ நின்று உலகங்களை யெல்லாம் அளந்துகொண்ட ஸர்வேச்வரனும்	என்றும்	எப்போதும்
என்றும்	எக்காலத்திலும்	உளன்	{ ஸத்தை பெற்றிருப்பன்.

* * *—[பொன்திகழுமேனி.] கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானது திருவடியில் தோன்றிய கங்கையைச் சடைமேலே தரித்துக் கொண்டதனாலே ருத்ரன் பாதகம்நீங்கிப் பரிசுத்தனாயினனென்றது; இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? இதனால் ருத்ரனுக்கொரு குறை சொல்லலாமோ? அவனும் ஒரு ஸம்ஹாரக் கடவுளென்று பேர்பெற்று ஈச்வரனென்று நாட்டில் கௌரவிக்கப் படவில்லையா? என்றொரு கேள்வி பிறக்க, அவனுடைய ஈச்வரத்வம் எம்பெருமானுக்கு சரீரபூதனாகையாலே வந்ததித்தனை யொழிய இயற்கையாக இல்லையென்பதை மூதலிக்கக்கருதி இப்பாட்டருளிச் செய்கிறார்.

அரியும் அரனும் தனித்தனி இரண்டு சரீரங்களை யுடையவ

ராய்த் திரியாநின்றாலும் அரனுவன் அரியினது திருமேனியின ஒருபுறத்திலே யொதுங்கி ஒரு வஸ்துவாக ஸத்தை பெறுகிறான் என்றதாயிற்று. 1. “பரன் திறமன்றிப் பல்லுலகீர் தெய்வம் மற்றிலை பேசுமினே” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

“புரிசடையம்புண்ணியன்” என்ற தொடரில், இவனுடைய வேஷமே இவன் ஈசுவரனல்ல நென்பதைக் காட்டுமென்ற கருத்தும், “நின்றுலகம் தாய நமோலும்” என்ற தொடரில், ருத்ரன் தலையோடு மற்றவர் தலையோடு வாசியற எல்லார் தலையிலுமாகத் தனது தாளேநீட்டியவ நென்பதால் அவனே ஸர்வேசுவரனென்ற கருத்தும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குதல் காண்க.

ஒருவன் ஒருவனங்கத்துஎன்றுமுள்ளன்—“வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவன்” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. “ஒருவனங்கத்து” என்பதற்கு—ஸ்ரீமந் நாராயணனாகிய ஒருவனுடைய சரீரத்தின் ஏகதேசத்திலே என்றும், சரீர பூதனாகி என்றும் பொருள் கொள்வர். (கூஅ)

உளன்கண்டாய் நன்னெஞ்சே உத்தம னென்றும்

உளன்கண்டாய் * உள்ளுவா ருள்ளத்—துளன் கண்டாய்*

வேள்ளத்தி னுள்ளானும் வேங்கடத்து மேயானும் *

உள்ளத்தி னுள்ளானேன் றோர்.

(கூகூ)

நல் நெஞ்சே	{ எனக்குப் பாங்கான மனமே !,	உளன் கண்டாய்	{ நித்யவாஸம் பண்ணு மவன்காண் ;
உத்தமன்	{ புருஷோத்தமனான எம்பெருமான்	வேள்ளத்தின் உள்ளானும்	{ திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந் தருள்பவனும்
உளன் கண்டாய்	{ (நம்மை ரக்ஷிப்பத னாலே) ஸத்தை பெற்றிருப்பவன் காண் ;	வேங்கடத்து மேயானும்	{ திருமலையிலே நிற்பவனும்
என்றும் உளன் கண்டாய்	{ எக்காலத்திலும் (நம்மை ரக்ஷிப்ப திலே தீக்கை கொண்டு) இருக்கிறான் காண் ;	உள்ளத்தின் உள்ளான் என்று	{ இப்போது நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புருந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிறு நென்று
உள்ளுவார் உள்ளத்து	{ ஆஸ்திகர்களுடைய மனத்திலே	ஓர்	தெரிந்துகொள்.

* * *—[உளன்கண்டாய்.] இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றுப்பாசுரங்கள். தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றார். திருப்பாற்கடல் திருவேங்கடம் முதலிய இடங்கள் எம் பெருமானுக்கு வாஸஸ்தலங்களாயினும் அவ்விடங்களில் எம்பெருமான் வலிப்பதானது ஸமயம்பார்த்து ஞானிகளின் மனத்திலே புகுவதற் காகவேயாம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில்—‘ திருமாலிருஞ்சோலைமலையே ’ என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீராக தேசத்திலே பண்ணும் ; அங்குத்தை வாஸம் ஸாதநம் ; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம். ‘ கல்லுங் கணைகடலும் ’ என்கிறபடியே இது வலித்தித்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும் ” என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. நெஞ்சே ! ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன் திருப்பாற்கடல் திருமலைமுதலிய இடங்களில் வந்து தங்கினது விலக்காதார் நெஞ்சில் வந்து புகுவதற்காகவேயாதலால் அவன் இப்போது நம் முடைய நெஞ்சில் ஆதரவோடு நித்யவாஸம் பண்ணலானான், இதனை நீ அறிந்து உவந்திரு என்கிறார்.

இதில், நன்னெஞ்சே ! என்று நெஞ்சை விளித்து ‘ உள்ளத்தி னுள்ளானென்றோர் ’ என்றது எங்கனே பொருந்தும் ? நெஞ்சமும் உள்ளமும் ஒன்றுதானே ; நெஞ்சுக்கும் ஒரு உள்ளமிருப்பது போலச் சொல்லியிருக்கிறதே, இஃதுஎன் ? என்னில் ; இதுமிகச் சிறியகேள்வி ; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்தி விளிப்பது அதைத் தனிப்பட்ட பொரு வ்யக்தியாக ஆரோபணம் செய்து கொண்டேயாதலால் இதுவும் ஒரு ஆரோபணமேயாம். நெஞ்சு தவிர உசாததுணையாவார் வேறொருவரு மில்லாமையால் நெஞ்சை விளித்துச் சொல்லுகிறதித்தனை. (கூகூ)

ஓரடியும் சாதேதத்த வொண்மலர் சேவடியும் *
ஈரடியும் காணலா மேன்னெஞ்சே *—ஓரடியில்
நாயவனைக் கேசவனைத் தண்டோழாய் மாலைசேர் *
மாயவனையே மனத்து வை.

(கூூ)

என் நெஞ்சே எனது மனமே !,

ஓர் அடியின் { (தனது)
ஒப்பற்ற
அடிவைப்பினாலே

தாயவனை { லோகங்களை யெல்
லாம் அளந்து
கொண்டவனும்

கேசவனை { கேசியென்னு
மஸூரனைக்
கொன்றவனும்

தண் துழாய் { குளிர்த்
மாலே சேர் { திருத்துழாய்
மாலையோடு
சேர்ந்தவனுமான

மாயவனையே எம்பெருமானையே

மனத்து வை { மனத்தில் உறுதியா
கக் கொள்வாயாக;
(இப்படி அவனே உபாயமென்று
உறுதிக்கொண்டால்)

ஓர் அடியும் { உலகங்களை யெல்லா
மளந்துகொண்ட
ஒரு திருவடியும்

சாடு உதைத்த { சகடம் முறிந்து
விழும்படி
ஒண் மலா { உதைத்த அழகிய
சே அடியும் { பூப்போன்ற
திருவடியும் ஆகிய

ஈர் அடியும் { இரண்டு திருவடி
களையும்

காணலாம் { ஸேவிக்கப்
பெறலாங்காண்.

* * *—[ஓரடியும்.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை நாம் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெறவேண்டில் அதற்கு அவனையே உபாயமாகக் கொள்ளவேனுமென்கிறது. “மாயவனையே மனத்துவை” என்றது எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாகக் குறிக்கொள் என்றபடி. அப்படி அவனையே உபாயமாகக்கொண்டால் அவனுடைய உபயபாதங்களையும் ஸேவிக்கப் பெறுகை நமக்கு எளிதாம் என்றாராயிற்று.

இப்பாட்டின் முதலிலுள்ள ‘ஓரடியும்’ என்பதற்கு ‘உலக ளந்த ஒரு திருவடியும்’ என்று பொருளுரைத்தது—மேலே “ஓரடியின் தாயவனை” என்பதற்கேற்ப. கீழும் மேலும் பரவி இரண்டு திருவடிகளுமே உலகளந்தன வாதலால் அத்திருவடியிணையை யெடுத்துக்கூறுது சகடாஸூரனை யுதைத்துத் தள்ளின திருவடியைக் கூட்டிக்கொண்டதென் னென்னில்; விரோதிர ஸநஞ் செய்யும் வல்லமையுடைமை தோற்றுதற்காக வென்க. உலகளந்த திருவடியானது எல்லாந்தலையிலும் ஏறி வீற்றிருந்து இஷ்டப்பிராப்தி செய்வித்தது; சாடுதைத்த திருவடியானது சகடாஸூரனுடைய வஞ்சனையில் நின்றும் (கண்ணபிரானுகிய) தன்னைத் தப்பிவித்த முகத்தால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி செய்வித்தது; ஆகவே

இஷ்டத்தை நிறைவேற்றவித்து அநீஷ்டத்தை ஒழித்திடவல்ல திருவடிகளையுடையன் எம்பெருமான் என்று காட்டினாராயிற்று.

சாடுதெத்த வரலாறு:—நந்தகோப க்ருஹத்தில் ஒருவண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தியசோதை யமுனை நீராடப்போயிருக்கையில், கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ண சிசுவின்மேலே விழுந்து கொல்லமுயன்றதை யறிந்த அப்பகவான் பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன்சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதை பட்டமாத் திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டிக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது என்பதாம்.

எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள் பலவற்றினுள்ளும் த்ரி விக்ரமாவதாரமும் க்ருஷ்ணாவதாரமுமே இவ்வாழ்வார்தாம் மிகவும் ஈடுபட்ட துறைகள் என்பதை விளக்குதற்கே உலகளந்த திருவடியையும் சாடுதெத்த திருவடியையும் பேசிப் பிரபந்தத்தை முடித்தருளினாரென்று பெரியோர் நிர்வஹிக்கும்படி. பின்னடியிலும் “தாயவனைக் கேசவனை” என்றது காண்க.

உபாயமும் உபேயமும் எம்பெருமானே ; சைதன்ய கார்யமான இந்த அத்யவஸாயமொன்றே நமக்கு வேண்டியது—என்று அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராயிற்று. *

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
முதல் திருவந்தாதி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

முதல் திருவந்தாதி.

அடிவரவு:—

1. வைய மென்று பார் நெறி அர் னென்றுந் திசை,
மயங்கவலம் பொரு மண்ணும் வாய் செவி.
 2. செனியிய லவரவர் முதல் பழு தடியும்,
நான்றமுலை மாலும் பெற்றார் நின் றறியும்.
 3. அறியுந் தழும்பிரு விரலொடு உரை யெழு,
மலையால் கையவல மிறையுந் தெனிது புரி.
 4. புரி யிமை நகர மென்னொரு ஆறிய,
முரண் வகைய றாரு மிடந்த பெருவில் குன்றனை.
 5. குன்று திருமகளும் மனமாசு தமருகந்து,
ஆமே பண்புரி வாரிசருக்கி, கழலொன்று
மகிழலகு அரியபுல னெளிதில்.
 6. எளி தெண்மர் சென்ற லரவ மவன்றமர்,
பேரே அயனின்ற தொழுதுமல ரடைந்த
சரண வுலகும்.
 7. உலகும் புணர்மரு தோளவனை நயவேன்,
வினையாலடர் காலை பெயரு முணர்வாரார்,
பாலன் சொல்லுந்தனை நன்றுபிணி.
 8. நன் றன்பாழி புகழ்வா யேற்றான், காப்புன்னை
வழிநின்று வேங்கடமு மிடரார், கொண்டாளை
யடுத்த ஆளமர்வென்றி.
 9. ஆள் படையாரும் வரைகுடை பிரானுன்,
படி.கண்டு நீயு மினியார் நாடினும், எனக்காவார்
வரத்தால்வலி ஊனக்குரம்பை.
 10. ஊன வானாகி வயிறழல செற்றெழு, நாவாயில்
திறம்பாது பிடி பொன் உள் னோர் வை.
-